

Digitized by the Internet Archive
in 2014

hemlands - Sanger,

samlade och utgifne

af

Swenska Luth. Tryckföreningen.

Femte upplagan.

Stercotyp-upplaga.

Chicago;

Föreningens Tryckeri.

94 E. Chicago Ave.

1872.

Tänker på Herran i fjerran land
och låter Jerusalems ligga eder
om hjertat. Jer. 51: 50.

CAXTON PRESS OF
SHERMAN & CO., PHILADELPHIA.

Förord till Andra Upplagan.

Den beständiga efterfrågan efter Hemlandsångerna har föranledt utgifwandet af en ny upplaga, hwilken nu, betydligt tillökt, utsändes till de förstingrade främlingärnes tjenst, att blifwa dem en följeslagare under wandringen till vårt rätta Hemland; att wäcka slumrande till besinning af att wi i denna werlden icke hafwa någon waraktig stad; att uppmuntra, trösta och huginswala Gudälskande hjertan och hjelpa dem att uttrycka sina inre behof, ware sig i klagan, bön eller lofsång.

Christelig sång har funnits lika länge som christelig tro och christeligt lif; under ingen tid ha deß toner alldeles upphört att ljuda inom den christna församlingen och i icke ringa mon har den bidragit till evangelii framgång, i det den jemte det förkunnade Ordet varit ett kraftfullt medel att i församlingens hjertan inprägla den himmelska sanningen och göra den lefwande.

Mätte nu deßå sånger, genom Guds nåd, bidra till förhärligande af wår dyre Frälsares namn. Mätte många själar derigenom dragas till Honom och de som redan kommit och funnit frid i Honom allt mera stadfästas i nåden och i sanningens kunskap. Ja, mätte mången främ-ling och trött pilgrim i dem finna ett tröstens och wedergweckelsens ord, som uppväcker hans läng-tan och stärker hans hopp att snart instämma i de rätta hemlandstonerna uti det himmelska Jeru-salem!

För dem som ej förstå tecknen lemnas följande upplysning:

Alla sånger som äro tecknade: L. m. (Long meter) kunna sjungas som N:ris 63, 66, 120, 154 eller 198 i Swenska Psalmboken; de som äro tecknade: C. m. (Common meter el. wanlig meter), såsom 420. Alla som äro tecknade: P. m. (Particular meter el. särskilt meter) äro närmare angifna genom siffror som utmärka stafwelsernas antal, t. ex.

P. m. 4 lin. 7,	sjunges som N:o	29 el. 58.
P. m. 8 7:	8 8 7.	— 35 el. 140.
P. m. 7 8:	8 8.	— 328 el. 126.
P. m. 8 7:	8 7:	— 8 el. 213.
P. m. 9 8:	8 8.	— 28 el. 239.
P. m. 7 6:	7 6:	— 33 el. 260.
P. m. 8 7:	7 7 8 8.	— 77 el. 136.
P. m. 8 7:	7 7.	— 2.

J u n e h å l l.

Salighetsmedlen, N:o 1—41.

a) Ordet, N:o 1—30.

b) Sakramenterna, N:o 31—41.

1. Döpselsen, N:o 31—34.

2. Rattwarden, N:o 35—41.

II. Salighetsgrunden, N:o 42—101.

a) Jesu födelse, N:o 42—59.

b) Jesu namn, N:o 60—65.

c) Jesu lidande, N:o 66—86.

d) Jesu uppståndelse, N:o 87—93.

e) Jesu himmelsfärd, N:o 94—101.

III. Salighetsvägen, N:o 102—355.

a) Kallelse- och Väckelsesånger, 102—128.

b) Uppmuntran till tro och längtan efter tro N:o 129—150.

c) Iron och dess förwifning, N:o 151—182.

d) Den nya wandringen, N:o 183—276.

e) Waksamhet, bön och strid, 277—304.

f) Hemlängtan, N:o 305—355.

IV. Christi ankomst till domen, N:o 356—364.

V. Sånger af blandadt innehåll, 365—413.

a) Nyårsånger, N:o 365—368.

b) Morgon och Afton, No. 369—378.

c) Missionsånger, N:o 379—401.

d) Loffånger, 402—414.

Salighetsmedlen.

---

a) O r d e t.

P. m. 4 lin. 11.

1. **W**år Bibel, vår Bibel! mer dyrbar än gull, Af ewiga löften och nådesord full! Den talar om Jesus, Hans kärlek, Hans tro, Och wisar oss wägen till himmelens ro. :,:

2. **W**år Bibel, vår Bibel, det sanningens ord! Hur mildt det oss leder till nådenes bord! På kostliga perlan hänwisar det oss, Att söka den förr'n wi i synder förgås. :,:

3. **W**år Bibel, vår Bibel! Wi sjunga des pris, Des ära, des sanning på fädernas wis. Wi sjunga des segrar, des dyra förbund; Och föra des budskap kring jordenes rund. :,:

4. **W**år Bibel, vår Bibel! I dalarnas ro Och upp ibland bergen des echo skall bo; Och segerbaneret med Bibelens ord Betecknad wi bära omkring på vår jord. :,: (Från eng.)

2. **G**uds ord är det lefwande watten, som släcker *) Allt syndens förtärande qwal i min själ; Det är ock det kunskapens träd, hwilket räcker Mig frukter, af hwilka jag ewigt mår wäl. Der springa de ewiga lifskällor opp, Der finner jag ock bortom grafwen ett hopp.

2. Ack! det är den domare, hwilken allena Gör slut på all owisshet, twekan och strid**), Trots allt hwad det egna förnuftet mänd' "mena," Som oftast blott hindrar min stillhet och frid. Kom då, du Guds ord, min ledsagare blif Från synd och förderf till ewinnerligt lif!

3. Här ligger en werld utaf rikdom — mitt hjerta, Fastän så förborgad för mången den är †) Här finner jag ro i min bittraste smärta, Och ser hwad wälsignelse korsset mig bär. Och om än förgås både himmel och jord Förblifwer dock ewigt Guds heliga ord.

*) Joh. 4: 10. **) Ordspr. 16: 2. †) Matth. 13: 44.

P. m. 88, 99, 88.

3. **H**wad är den kraft, hwad är den makt, Den christna riddarstarans prakt, Den skärm, den sköld, den borg för hären, De blanka slipade gewären, Som aldrig föllo ned till jord? Det är **Guds ord**, det är Guds ord.

2. Hwad är som ett tveeggadt swärd, Som aldrig något motstånd tål, Och intet pansar ute- stänger, Men genom själ och anda tränger, Och egen wanmakt känna lär? Det är Guds ord, Guds ord det är.

3. Hwad brusar så med stormens ljud, Och öfweröstas åskans bud, Hwad dundrar uti syndarns öra, Som domens röst han skulle höra, Och straffet honom frukta lär? Det är Guds ord, Guds ord det är.

4. Hwad susar som en westanslägt, Och kläder allt i sommarns drägt, Hwad friskar upp de slagna hjertan, Hwad ropar tröst i syndasmärtan, Hwad drifwer sorgen fjerran häi? Det är Guds ord, Guds ord det är.

5. O kraftens ord, du lifsens ord! Till salighet uppå vår jord Af Herren Gud du är oß gifwet, I dig är sanningen och lifwet, Och wägen du till himlen lär, Ty Herrans, Herrans ord du är.

6. O, kom med kraft! o kom med lif! Mitt hjertas riddarrustning blif! Den lilla skaran för ur striden, Deß kämpar längta ester friden, Till himlen från en stridfull jord, Kom, för oß du, Guds helga ord! (Ahnfelts Sånger.)

P. m. 11 10: 44, 10.

4. **S**ungrige, törstige själar, I alla, Glädjen och fröjden er! Herren är när, Låter sitt Manna nu rikligen falla Och er det lefwande wattnet bestär. Söder och Nord, Hela vår jord Snart är betäckt med Guds heliga ord.

2. Ljus skall det tända i mörkaste koja, Ljus i den mörkaste, sorgsnaste själ. Armaste fänge i hårdaste boja, Syndens och lagens förtappade träl, Kommer till ro, När i sitt bo Skriften han läser med ånger och tro.

3. Öken då blomstrar som fagreste lilja,
Källor uppspringa i torraste mark, Helig och
from blir den wrångaste wilja, Swagaste själ
blifwer modig och stark. Seger till sist Winner
förwißt Så i all werlden wår Herre och Christ.

4. Tackom och lofwom! Tillkomme hans rike!
Gånge hans ord ifrån pol och till pol! Dim=
morna falle och skuggorna wike! Klar stråle nå=
dens och sanningens sol! Helige And'! Uti all
land Sätt du med ordet hwart hjerta i brand!
(Dillners Sånge.)

P. m. 11 11: 55, 8.

5. Swad helst här i werlden bedröfwar min
själ, Med Jesus och Ordet det alltid blir wäl:
Dch om jag ej känner min lycka alltid, I trone
på Ordet jag dock hafwer frid. Uck saliga ro:
På Jesum få tro, Dch hafwa Guds ord i sitt bo.

2. När synden försträcker och ängslar min
själ, Jag tröstar på Ordet och Jesum likwäl:
Min synd är mot Jesum som gnista mot haf,
Hon slocknar, försvinner i djupaste graf. Uck
saliga ro: På Jesum få tro, och hafwa Guds
ord i sitt bo!

3. När frestelsens stormar för mäktiga bli,
Wißt fäller jag modet, men håller dock i: Du,
Gud, är min fulla rättfärdighet än, Dch Du all
min starkhet; jag säger igen: Uck saliga ro: På
Jesum få tro, Dch hafwa Guds ord i sitt bo!

4. När lifwet blir mörkt, jag är ängslig och
swag, Jag skyndar till Ordet — och der blir det
dag. När andra är' rika och jag dem ej lik, Jag

skådar i Ordet, och der är jag rik. Ad saliga ro:
På Jesum få tro, Och hafwa Guds ord i sitt bo!

P. m. 13 12: 12, 12.

6. Ad! sälla fröjd och lust, der Gud sig uppenbarar, Der alla Herrars Gud blir känd uti sitt ord, Der Herrans boning är, der Han sitt namn förklarar: O himla=wällust, som i Christo warder spord! Dit trängta håg och själ; min åtrå, mitt begär Till Herrans gårdar stå, der sällhets fullhet är.

2. Der får min kropp och själ sig af Guds klarhet nöja; Der hafwer anden hem, der finner han sitt bo; Der hwilar mitt begär, der will jag ewigt dröja; Wid Herrans altare allt stadigt njuta ro; Der är min Jesus när, min Konung och min Gud, Min Herde och min Wän, som lär mig sina bud.

3. Ad! himmelskt söta lust, ad ewigt sälla fågnad! I stillhet skåda Dig, i helighet och tro! Att wistas i ditt hus, och lofwa Dig, min hägnad, Som bland Israels lof i ewighet will bo! Ja, sälle de, som för sin starkhet hålla Dig, Och efter ditt behag af hjertat rätta sig.

4. En dag att tjena Dig i Dina helga gårdar Är bättre än all lust, man kan i werlden få. Enär jag hafwer Dig, jag intet jordiskt wårdar; Ty den som älskar Dig, ej annat nöja må. Jag heldre wakta will din husdörr uti ro, Än bland de ondas hop i werldens lustar bo.

(Vederq v. Själaro.)

(Mel. "Med Gud och hans vänskap.")

P. m. 11 11 11 12 11.

7. **A**f saliga stunder, som Jesus öf ger, Då nådenes under Han själen betar, Då Ordet förkunnar vårt ewiga wäl, Då Jesus är nära :,: Att wäcka och lära Och trösta vår själ!

2. Då werlden städs' söker i lustarna frid Och skulden föröker, bortslöfar sin tid, Då samlas wi åter till bön och till sång Och Ordet att höra; :,: Då Ordet wi höra, Ej tiden blir lång.

3. O Jesu, vår Herre, din Anda öf gif! Wi hafwa, deß wärre, ej krafter, ej lif, Ej tro och ej kärlek, om Du öf ej ger, Hwad helst wi behöfwa :,: Att troslifwet öfwa, Wår nöd Du bäst ser.

4. Wi äro så kalla, ja, hårda som sten Af födelsen alla, och Du är allen' I himlen, på jorden den ende, som kan Wårt hjerta förändra, :,: Wårt hjerta omvända, Du endast det kan.

5. Af wänd Du vårt sinne från jordlifwets strid; Gif att wi nu finne för kommande tid, Likt bien, wår näring utur dina sår! Wi äro ju dina :,: Med blod, sår och pina Så dyrköpta sår.

6. Derför Dig förbarma och tänk på wår nöd, Af, gör öf nu warma, uppväck öf ur död; Låt lagen få wäcka, låt nåden bli stor, Låt Anden få werka, :,: Så att wi må märka, Att Du bland öf bor!
(Ahnfs Sönger.)

Mel. Sw. Ps. N:o 3.

8. **J**esu! war öf alltid nära, Då öf förkunnad blir din lära, Ditt dyra evangelium. Öppen

wäg din Ande göre Och kraftigt våra hjertan röre, Förblifwe ingen kall och ljum! Wälsigna dem, som sig Här samlat inför Dig! Gode Herde, din ljuswa röst Ingjute tröst I hwart och ett förkroßadt bröst.

2. Wärdes, Jesu, till vårt bästa Ditt fridsförbund med oss befästa, Som är på din försoning bygd. Hjelp oss att din sanning fatta, Din stora nåd alltmera skatta Och wid din frälsning hwila tryggt. O Herre, när oss blif, Inbördes kärlek gif, Och förena oss med Dig så, Att upp wi stå Ur synden och till lifwet gå. (Syrens Sönger.)

L. m. (Sj. som Sw. Ps. 63 el. 198).

9. Här samlas wi omkring ditt ord, Som barn omkring sin Faders bord, Och bedja Dig, o Jesu kär, Att sjelf Du midt ibland oss är.

2. Wi wilja höra: tala Du, Och gif hwad wi behöfwe nu. Bestänk oss med ditt dyra blod, Och gif åt oss din Anda god.

3. Håll sjelf om öga, öra wakt, Och haf jemwäl på hjertat aft, Att våra tankar icke må Långt bort i wida werlden gå.

4. Wi bedja Dig af hjertans grund: Wälsigna denna andaktsstund, Och mätta oss med lifsens bröd Utas ditt rika öfwerflöd.

5. Gif här ett stygn åt någon själ, Som ännu går en syndens träl. Men gif oss din hugswalelse Att något ängsligt samwete!

6. Dock bedje wi båd' först och sist: Förlåt oss all wår skuld och brist! Vårt hjerta är så hårdt och kallt, Förlåt oss det — förlåt oss allt!

7. Vi tillförse oss allt af Dig: Följ med oss på vår wandringsstig, Och tag oss, efter slutadt lopp, I dina själla gårdar opp! (L. S.)

(P. m. 87: 87.)

10. Herre, gjut din Andra neder Ifrån höjden uppå mig, Skingra mörkret, o, jag beder, Att min själ må fröjda sig. Kom, o Jesu :: Lär mig sanningen i Dig. ::

2. Genom Ordet Dig förklara För mitt hjerta, Jesu kär! I ditt ljus, Dig uppenbara, Att jag ser Dig, som Du är. Dig, o Jesu :: Will jag följa hwart det bär. ::

3. Ska tron och stadfäst hoppet, Herre Jesu, uti mig, Att jag må fullborda loppet Och derofwan skåda Dig. Jesu hjälp mig :: Hjelp mig på min pröfningsstig. ::

4. Tack, o Jesu pris och ära För det Ord som du oss sändt! Må det rika frukter bära Och ej blifwa från oss wändt! Må det blifwa :: Mer och mer utaf oss kändt! ::

(G. P. o. E. L.)

P. m. 13 11: 13 13, 11.

11. Här komma wi nu åter på dina egna ord Och bedja om ett serlaregn, O Herre! Ut se i nåd och kärlek ned till vår arma jord, Fastän wi ej förtjena det, deß wärre! Wi lysta våra hjertan i tronens bön till Dig: Låt dina nådesströmmar nu rikligt gjuta sig Utöfwer oss och hela wida werlden!

2. Ack! se, ibland öf råder så mycken köld och död, Och satan har så många själar fångna; Här är så mycket mörker, här är så mycken nöd Att, kommer Du ej snart, bli wi förgångna. Så kom då, Herre, Herre! si, wi förbida Dig: Låt snart de döda benen begynna röra sig, Och serlaregnet snart begynna falla.

3. Tänk i din nåd, o Jesu, på dessa arma, som Wäl kallas lefwande men äro döda! Med ljus och lif och värma till deras hjertan kom, Låt nådesregnet öfwer dem och flöda! Låt dem ej mer förspilla sin dyra nådatid Och ej i werlden eller sig sjelfwa finna frid, Men finna frid i Dig, i Dig allena!

4. Och dina barn, o Herre, — ack, håll dem hårdt wid Dig, Föröka deras tro — de äro swaga! Och led dem med din Ande uppå din rätta stig, Att satan dem ej hemligt må bedraga. Bewara dem och hjelp dem, ehwad som kommer på, Och när Du måste tukta, så trösta dem också, Och låt din nåd uti dem wäldig wara.

5. Men, käre Herre Jesu, wi bedja Dig ännu För Ordets tjenare i alla länder: Ack, när de så och wattna, gif wärt och framgång Du, Du som all makt har fått i dina händer! War deras kraft i striden, war deras stora lön, Och der de redligt kämpa, med seger dem bekrön, Att Ordet ej må fåfängt komma åter.

6. Du wet dock bäst, o Jesu, hwad öf af nöden är, Och Du är rik och mächtig öfwer alla. Så sköt då om öf alla, och war öf alla när; Din sak wi nu till slut åt Dig befalla. Tag öf och våra lära uti ditt hulda hägn Och wedergwick öf alla

med detta nådens regn, Hwarom wi nu i tron
Dig hafwa bedit. (L. S.)

(Kan sj. s. Sw. Ps. 213.) P. m. 87: 87:

12. Jesu, hulde wän, förena Alla dem, Du
samlat har, Som det höfs din hjord, den klena,
Och din sista wilje war. I din kärlek samman=
foga, Du, som idel kärlek är! Dina barn rätt
när och noga, Som Du på ditt hjerta bär.

2. Si, då får Du och den bönen Riktigt upp=
fylld, att också Den Dig gifna smärtelönen Skall
i Fadrens kärlek stå. Och som du med dina wän=
ner Är ett hjerta och en själ, Låt det folket, som
Dig känner, Blifwa Ett i Dig jemmäl.

(Ur Gossners Betr.)

(P. m. 87: 887.) (Kan sj. s. Sw. Ps. 35.)

13. Jesu Christ, wår Frälserman, Som
upp till himla farit, Och nu på Fadrens högra
hand Din härlighet intagit! Du är of likwäl
alltid när, Ja, just på denna stund sjelf här, Då
wi ditt namn åkalle!

2. Så hör of nu, och nådigt gif, Hwad wi
endrägtigt bedje! Åck, låt din Andas kraft och
lif Uppfylla of med glädje! Hugswalaren Du
till of sänd Och liffens ljus i of upptänd, Att
wi med fröjd Dig loswe!

3. Wi lite på ditt eget Ord Som sjelf Du
of förkunnat: Att den skall bli med Andan
smord, Som Dig i tron anammat; Ty bedje
wi på denna stund, I tron på löftets fasta grund:
"Sänd of din Helga Anda!"

4. Du mins ditt löfte, Nådelig! Ditt ord

Du ej kan glömma: Att af hans qwed, som tror på Dig, Skall lifsens watten strömma, Ty bedje wi af hjertans grund: O Jesu Christ, du lifsens brunn, Nedgjut på oss din Anda!

5. Si! huru swage, wacklande Wi än i tron-
ne äre; . Kleumodige och stapplande, Så ringa frukter bäre! Gif nådens, fridens, kärlekens, Ja, starkhetens och sanningens, Gif löftets Helga Anda!

6. Du wid din bortgång lofwat har Af Fadren till oss sända Den Helga Anda, som utfar Att Herrans eld upptända I alla hjertan som på Dig, Trots synd och swaghet, stadelig I Ordets kraft förtrösta.

7. Ty ej åt lärjungarne blott Du detta löfte gifwit; Nej! samma löfte wi od fått, Det står så tydligt skrifwet. Ty bedje wi af hjertans grund: "O Jesu Christ, Du lifsens brunn, Uppfyll oss med din Anda!"

8. O Jesu gjut i dessa bröst, Din glädjeolja rena, Uppfyll oss med din Andas tröst, Och innerligt förena: Ja, till ett hjerta och en själ I Andans kärlek oss förmäl, Med fridens band omhägna!

9. Din "Andas elds-dop" Du oss gif, Samt "nya tungors gåfwa!" Din lag uti vårt hjerta skrif, Och lär oss rätt Dig lofwa. Ja, "upplåt Du oss Ordens dörr," Att med helt annan kraft än förr Ditt ord af oss förkunnas!

10. Låt af ditt ords predikan gå En "lifsens lukt till lifwet" I alla hjertan som undfå Det ord, Du sjelf oss gifwit — Att Zion gladt

må fröjda sig, och prisa Dig rätt innerlig Med
hjerta, håg och tunga! (Hedberg.)

P. m. 98: 99, 8.

14. Du är ju kommen, o Jesu kär! En
eld på jorden att tända! Så tänd den elden och
bland oss här! I bön till Dig wi oss wända;
Ja låt den brinna allt mer och mer, Att hwar
och en, som den elden ser, Må prisa Dig och
din Fader.

2. Gif oss din Anda af himmelen, Som i
all sanning oss leder! Du har ju lofwat att
gifwa den Att den, som derom dig beder. Det
ordet måste Du tänka på, Du kan ju ej från
ditt löfte gå, Ty hwad Du sagt oss, det gör Du.

3. Föreana oss alla, som älska Dig; Din sak
det är att föreana. Ack, må ej de börja söndra sig,
Som utaf hjertat Dig tjena! Nej, låt Din kär-
lek så bland oss bo, Att mistrons törnen ej
börja gro Och qwäfwa hwetet i brodden!

4. O, bjud wårt samwet' att rätt förstå Ditt
bud, det nya och stora, Att kärleksbandet bland
oss ej må Sin kraft, o Jesu, förlora! Ack, gör
oss starke i tron, att wi Alltmer i kärleken rika
bli, Och mera glade i hoppet!

5. Ett är nödwändigt, ett enda blott: Att
hafwa lifwet i jären! Och ha wi del i det
lifwet fått, Nog sörjer Herden för fåren; Nog
ser Han efter sin klena hjord, Han, som med ewiga
liffens ord Bespisar hungriga själar.

6. Pris ware Dig, Herre Jesu god! Att än
Din hjord Du föröker. Ack, lär oss prisa det
tålmod, Hwarmed Ditt folk Du besöker! Drag

så allt flera af nåd till Dig, Att snart all werl-
den må fröjda sig, Och gifwa äran åt Lammet!

(L. S.)

(Kan sj. s. Sw. Ps. N:o 2.) P. m. 87: 77.

15. **H**imla=Fader! Du som gifwit Dß ditt
ord till själatröst, Och uti vårt samwet' skrifwit
Din fördolda Gudoms röst; Låt ditt ord mig le-
da så, Att jag ej må wilse gå.

2. Borttag mörkret, som betäcker Af naturen
helt min själ: Sänd din Ande, som mig väcker
Att din sanning fatta wäl. Röttsligt wett helt
nederslå: Låt mig Andans wisshet få.

3. Fader! Du, som welat jända Enda So-
nen till oss ned, Att från mörkret själar wända,
Och förkunna dem din fred; Åh! låt allt, hwad
Han har sagt, Mig på hjertat warda lagdt.

4. Jesu Christe! Du, som blifwit Dß af Gud
till wisdom gjord: Du, som lifwets ord oss gif-
wit, Ewigt dyra Fadrens ord: Jesu, mig din
nåd bete, Att få Dig i ordet se.

5. Helge Ande, som oss leder Med din san-
nings klara ljus, Må af nåd du gjutas neder
I mitt hjertas mörka hus. Med din kraft förblif
mig när, Mana, tukta, trösta, lär.

6. Låt mig ej ditt ord förakta, Som det wo-
re menskobud; Men med wördnad det betrakta,
Som en röst af Dig, min Gud.olja i min
lampa gjut, Att hon ej må slockna ut.

L. m. Se Mel. N:o 9.

16. **D**, kom du helge nådens And' Med

Ljus och frid från himlens land, Oß skydda och ledsaga wäl, Negera tanken i wår själ.

2. Låt sanningselden lysa klar Och wägen bli oß uppenbar. En helig fruktan i oß när För allt hwad Ordet icke lär.

3. Led oß på helighetens wäg; Oß Herrans bud och rätter säg, Led oß till Christum, liffens brunn; Hans lof tänd i wår själ och mun!

4. Led oß till Gud wår sista ro, Att uti här-
lighet få bo I himlen. Der är fröjd och frid
Fullkomlig uti ewig tid. (Brown.)

P. m. 87: 44, 7.

17. Jesu, sök din swaga skara! Rädda oß från undergång! Att förgås är allt i fara, Kommer du ej än en gång. Herre, wäck oß, lifwa upp oß! Ensamt står wårt hopp till dig.

2. Håll dig icke längre fjerran, Lys i nåde öfwer oß. När ei plantan wärms af Herran, Bort hon twinar och förgås. Herre, wäck oß, lifwa upp oß! Ensamt står wårt hopp till dig!

3. Medbryt frestarns makt i grunden, Och min tro, den swaga, stärk! Och begynn, ack! nu på stunden, Lifwa upp i mig ditt werk! Herre, wäck oß, lifwa upp oß! Ensamt står wårt hopp till dig. (Newton.)

P. m. 7 lin. 5.

18. Kom, till mitt kalla, Domnade sinne, Afgudar alla För dig förswinne! Kom, att befalla Ensam derinne! Kom, o min Jesu!

2. Kom, Du min kära, Mig att besöka!

Tron värdes nära, Kraften föröka! Wärdes mig
lära Allt hos Dig söka! Kom, o min Jesu!

3. Kom när jag glädes; Kom när jag qwi-
der; Kom när jag rädes, frestas och strider; Kom
war tillstädes Sist när det lider Med mig, o Jesu!

4. Ja, du skall komma Sist uti ära. Wäl
dina fromma, Wäl dina kära! Träden nu blom-
ma, Sommar'n är nära. Kom, o min Jesu!

(B. E.)

p. m. 87: 887. (Mel. se N:o 13.)

19. Kom, huldaste Förbarmare, Som herde
in bland fåren, Och led oss arma syndare Till
källorna och fåren, Till Sions berg och Sarons
bet, Der i en salig enighet Hwar trogen själ har
trefnad.

2. O! kärlekshaf, utgjut din flod Utöfwer
allas hjertan, Låt kraften af ditt helga blod För-
drifwa otros-smärtan. Du hela werldens nåda-
stol! Förwandla med din ljufwa sol Wår köld i
ewig värma. (Rutström.)

p. m. 87: 447. (Mel. se N:o 17.)

20. Herre! led mig, arme pilgrim, Genom
detta torra land! Jag är swag, men Du är mäk-
tig; Uppehålle mig din hand. Himlamanna! ::
Föd mig på min öfenwäg. ::

2. Öppna, Gud! mig klippans källa; Hellsans
wäg der strömmar ut. Och låt molnets stod, den
höga Leda mig till resans slut. Stark och mäk-
tig :: Ware Du min kraft och sköld! ::

3. För mig huru Du behagar, Genom mör-
ker, genom ljus — Wisa äro dina lagar — Led

mig blott till himlens hus! Der jag ewigt :,:
Prisar och lofsjunger Dig! :,: (Robinson.)

P. m. 87. (Mel. N:o 168.)

21. Herre Jesu! när Du sade: "Bedjen och
I skolen få!" Hwilken dyrbar skatt Du lade Uti
wåra händer då!

2. Löftesordet kan ej falla, Derpå grundar
sig wårt hopp, För den nyckeln springa alla Her-
rans lås och riglar opp.

3. Du är trofast — och Du håller, Hwad, med
ed, Du lofwat — men Ack, wår otro, se den
wäller, Att Du måste dröja än.

4. O! besök oss likwäl åter Med din Andas
pingstwind — säg Att Du all wår skuld förlåter,
Och will lära oss din wäg.

5. Tänk i nåd på Josephs skada, Bota Zions
reswor än! Låt oss snart få komma glada In-
för Dig med lof igen.

6. - Ack! i mångt hem och hjerta Är Du än
en "okänd Gud"! Wäck der synda = ångrens
smärta, Läk den se'n med nådens bud!

7. Wärdes med din Anda gifwa Tjenare,
som så din säd! Och låt "senapskornet" blifwa
Till ett stort och skuggrikt träd!

8. Afwänd alla mörkrets pilar, Lofa alla
tråldomsband! — Gif att Herrans Ande hwilar
Annu öfwer detta land!

9. Men besök oss andra trakter Af din win-
gård att också Nådesordets djupa schakter Hedna-
werlden öppnas må!

10. Tänk på dina barn i werlden, Hwar de

än besinna sig, Styrk dem under pilgrimsfärden,
Och förwara dem åt Dig!

11. Låt ej split och twedrägt skilja Dem Du
Dig till arf beredt, Ty det är din goda wilja
Att de alla äro ett.

12. När Du styrker, när Du gläder, Hjelp
dem hwar uti sitt fall; Låt de många lärdoms=
wäder Jcke komma dem på fall!

13. O! Du ser hwad wi behöfwa, Gif oss
det i rättan tid! Måste Du oss än bedröfwa,
War vår tröstare derwid!

14. Jesu! Jesu! Du allena Är vår frid —
vår säkra hamn, Håll oss fasta wid det ena: Att
wi frukte rätt ditt namn!

15. Oß till fortsatt kärlek lifwa, Sjelf din
boning bland oss tag! Låt ett kraftigt "amen"
blifwa Swaret på vår bön i dag! (L. S.)

(Kan sj. s. Sw. Ps. N:o 387 el. 481.)

P. m. 11 11 11 5.

22. Du, som i helgedomen Dig insunnit,
För dina barn så sköna gäfwor wunnit, Vår
högste prest, som efter himlens seder För folket
beder.

2. Så många droppar blod, som af Dig flutit,
Så många tårar Du för oss utgjutit, Så
många röster alltid böner fälla För oss, som gälla.

3. Ack, haf ibland ditt folk en ewig boning,
Och hjelp oss lefwa städs i din försoning; För=
härliga på oss ditt namn, din lära, Dig sjelf till
ära. (Zinzendorf.)

(Mel. se N:o 13.) P. m. 87:887.

23. Jag fruktar ej för brist och nöd: Min Gud, min herde, spisar; Han mättar mig med himmelskt bröd, Och själens hunger lisar. Mig till det wattuet leder Han, Som sjelatörsten stilla kan: Det är Hans Helga Ande.

2. Sitt namn till pris Han förer mig Uppå den rätta wägen, Och när jag snaswar på min stig, Är Han till hjelp benägen. Ty är jag glad och utan qual; Ja, och i dödens mörka dal Du, Herre, när mig blifwer.

3. Din käpp och staf beware mig, Att jag wid hjorden blifwer: Ty är jag glad och tackar Dig, Att Du dermed mig drifwer. Du har och mig beredt ett bord, Mig spisar med ditt helga Ord: Hwem kan mig då bedröfwa?

4. Med glädjens olja blir jag smord, Som fröjdar själ och sinne. Din helga lag och nådens Ord Jag har i stadigt minne. Din godhet mig städs följje så, Att i ditt hus jag blifwa må Till ewig tid, o Herre! (Eft. Gamla Psb.)

(Kan sj. s. Sw. Ps. N:o 178.) P. m. 11:10.

24. När, Herre, Du ditt ord mig låter höra, Låt satan mig ej något hinder göra, Gör hjertat öppet för din sanning då, Att jag din helga wilja må förstå!

2. När jag i ensamheten will betrakta Din stora kärlek, hjelp mig alltid akta På hjertat, att det blifwer städs wid Dig, Hjelp Herre, att det ej bedrager mig.

3. Och när helt trött jag längtar att mig

gömma I bönewrån, lär mig allt annat glömma,
Så att jag, trygg inwid ditt hulda bröst
Blott lyfnar till din ljufwa herderöst.

(T. T. & G. P.)

P. m. 10 9:

25. Tack, o Jesu, för det rika bordet, Som
din kärlek dukar upp för oss! Tack, o Jesu, för det
dyra Ordet, Hvilket aldrig, aldrig skall förgås!

2. Sänd oss nu till oss din helga Anda, Som
oss leder i all sanning här, Och låt satan ej sitt
ogräs blanda I den säd, som bland oss utsädd är!

3. Låt ej Ordet fåfängt komma åter, Utan
skaffa frukt till ewig tid Och hwarhelst Du oss
församlas låter, Låt oss alla samlas i din frid!

4. O, låt systonbandet aldrig brista, Låt ej
broderskärleken dö ut! Låt oss ej om småting
börja twista, Så att hufwudsaken glöms till slut!

5. Håll oss alltid i din sanna fruktan, Slå
alltjemt all egenwilja ner! Spar ej heller på din
Andes tuftan, Och låt köttet ej regera mer!

6. Ja, o Jesu, Du som gör utöfwer hwad
wi bedja eller tänka här, Gif åt hwar och en
hwad han behöfwer, Gif åt hwar och en hwad
nyttigt är!

7. "Sätt oss som insegel på ditt hjerta Och på
händren teckna våra namn!" Och låt ingen lust
och ingen smärta Rycka lammen ur din herde-
famn!

(L. S.)

(Mel. se N:o 11.) P. m. 13 11: 13 13 11.

26. Bewara dina trogne, o Herre, denna
tid I tronens enfald och i andans enhet, I trohet

och i kärlek, rättfärdighet och frid; Behåll bland oss ditt Ord i kraft och renhet. Utrusta dina vittnen med tröst och tålmod, Att de frimodigt ropa om Lammets dyra blod, Och korssets smålek glade med Dig bära. (C. O. R.)

P. m. 87847.

27. Jag wet ett blomster, skönt och skärt,
Det jag må ljusligt kalla; Det är mig öfwer all
ting wärdt, Jag har det kärt För andra blomster
alla.

2. Det blomstret är det helga Ord, Som oss
af Gud är gifwet; Det lyser opp den mörka jord,
Dess kraft är spord I döden som i lifwet.

3. Ty Jesus sjelfwa wägen är, Och sanningen
och lifwet: Den för sin synd rätt ånger bär Och
nåd begär Blir allt af nåd tillgifwet.

4. Han säger: till mig komme här En hwar,
den synden trycker; Af hjertat, som en broder
kär, Jag hjelp bestär, Och honom wederqwicker.

5. Gud har oss af barmhertighet Ej satt att
wrede ärfwa, Men till att få rättfärdighet Och
salighet, Som Jesus månd' förwärfwa.

6. Wi bedje Dig, o Jesu Christ, Allt för din
bittra pina, Du som för oss är död förwißt, O
Herre Christ, Wik aldrig från de dina!

7. Tag oss för dina barn här an, Att alltid
wi tillsammans Bekänne fritt för hwarje man Din
lära sann, Och rätt den följa. Amen.

(Eft. Gamla Psb.)

P. m. 88: 8886.

28. Nu lof ste Dig för all den magt, Som

Du i själar har nedlagt; Lof för hwartenda kärleksdoft Hwarmed Du läskar arma stoft; Lof för det Du är allom god Och muntrar upp de swagas mod; Tack för det mått, som jag har fått Utaf ditt himlagodt.

2. Stäm Jesu sjelf din harpa opp, Som är min anda, själ och kropp, Låt klinga fram ett ödmjukt lof, Som tränger genom till ditt hof, Att genljud hörs i dalar all Af barnens sång som här gå wall; Den lyder så: lof, magt också Dig Jesu wara må.

3. Sen, när jag lyktat striden här Och ernått himlafriden der, Då skall jag inför Lam-sens stol Lofsjunga Dig, Du lifsens sol. För det Du seger wunnit har, Och warit här min hulde far. Ewinnerlig, lof, pris ste Dig, Som denna frid skänkt mig! (Vederqv. Själaro.)

(Kan sj. s. Sw. Ps. N:o 199.) P. m. 87: 87:

29 **F**örrän vår sammankomst är slut, Wi Gud vårt lof hembära, Af hjertans grund wi kriste ut; Gud ware tack och ära. Hans helga ord wi hafwe hört, Desß kraft har med oss warit, Det har vårt tröga hjerta rört, Desß sötma wi erfarit.

2. Wi äre, fast wi skiljas åt, I Jesu jemt till-samman, Här ha wi ofta sorg och gråt, I Jesu fröjd och gamman. Vårt hemland denna jord ej är, På resan är hwarenda; Men om wi följje Jesum här, Till hemmet wißt wi lända.

3. Vår själ är nöjd, och innerlig Wi Dig o Jesu prisa! Ack lär oss wandra på din stig, Din Ande gör' oss wisa! Dig ware lof, vår Frälser-

man, Som wägen öf beredde, I dina spår, som
späda lamm, Wi gå nu af Dig ledde.

Egen mel.

30. Stunden war ljuf i din boning Herre,
och salig war trösten; Heliga ord om försoning
Talade himmelska rösten. Jemmer och nöd, Syn-
der och död Störa i werlden trefnad och ro; Ad
Herre! Gud i din kyrka Ger du öf styrka Till
att framhärda i Christi tro.

2. Följe öf hem i wår hydda Gåfwan af he-
liga friden. Fader ledsaga, beskydda Wacklande
wandrar'n i tiden. Hörsamt och ömt, Wårdadt
och gömdt Hwile ditt ord i tacksamma bröst (Ad
Herre) Till des sig åter Templet upplåter Och
wi ånyo få höra din röst. (Dillners Sånger.)

b) Sakramenterna.

1. Döpelsen.

(Kan sj. s. Sw. Ps. N:o 21.) P. m. 87:87:7.

31. Wår Herre Christ till Jordan drog,
Att så Guds wilja hylla, Och af Johannes dopet
tog, För att all rätt uppfylla. Så helgade Han
wattnets flod, Att synden der kan sänkas, Och
i Hans eget dyra blod, All dödsens gift fördrän-
kas; Men nytt lif i öf werkas.

2. Så märkom wi det alle wäl, Hwad Gud
om dopet säger, Och att wi christne tro med skäl,
Att helig kraft det eger: Gud säger att det wat-
ten är, Dock watten ej allena: Hans ord och An-
de är der när, Som kan wårt hjerta rena; Ty
Gud är den öf döper.

3. Slift är oß klart till sinnes fördt, Med gerning och med orden. Gud Faders egen röst blef hörd, Hans wilja kungjord worden: Si denne är min Son, den jag Har födt förr'n werlden grydde, I Honom har jag godt behag, Ty Han min wilja lydde; I skolen Honom höra.

4. Guds Son i synlig mandom stod, Sin Fader ödmjukt priste, Och Andan öfwer Jordans flod Sig som en dufwa wiste. När slift en Christen tror och wet, Han af sitt dop wißt glädes; Den heliga Treenighet Är sjelfwer der tillstädes, Och sig en boning reder.

5. Wår Herre Christus sedan böd Apostlarna att wandra I werlden ut, Och om Hans död Predika fritt för andra: Att Han oß med sitt blod har köpt Och will oß lifwet gifwa: Att den som tror och warder döpt, Skall ewigt salig blifwa Och himmelriket ärfwa.

6. Eho på denna nåd ej tror, Han blir af Gudi glömd, I honom syndens ondskas bor, Och han är redo dömd. Sitt eget werk att trösta på, Det kan ej honom hjelpa, Arssynden allt besmittar så, Att hon skall honom stjelpa, Och all hans tillit swikes.

7. Fast ögat här ej annat ser, An wattenets bad allena, Så ser dock tron, som skådar mer, Hur Jesu kraft kan rena, Hon ser det rätta röda haf, Med Christi blod begjutet, Som sänker synden i sin graf, Och helar hwad är brutet Af Adam och oß sjelfwa.
(Syreens Sång.)

(Kan sj. s. Sw. Ps. N:o 328.) P. m. 78:88:

32. Hit wi samloms i ditt namn, Jesu, att

ditt ord åtlyda. Detta barnet bäres fram: Du har welat oß antyda, Att wi detta skole göra, Och små barnen till Dig föra. :;

2. Dersför skynde wi till Dig, Du, som gerna Dig förbarmar. Låt din nåd bewisa sig: Tag det upp i dina armar, Att ditt kära barn det blifwer, Som Du arf i himlen gifwer. :;

3. Twå det, Jesu, i ditt blod Från de synder, det besläcka. Låt ock nu, med denna flod, Din förtjenst det helt betäcka: Låt det uti Dig iklädas, I din ofkulds smycke glädas. :;

4. Herde! tag ditt får Dig an: Hufwud! det med Dig förena: Himlawäg! blif du des ban: Fridens Gud! Din frid förläna: Winträd! denna gren upplifwa, Låt den fast i Dig förblifwa. :;

5. Hör oß, Jesu! låt så ste! Låt vår bön ditt hjerta röra. Swad wi detta barn utbe, Wille Du af nåd fullgöra. Låt det namn, som det blir gifwet, Dä i liffens bok bli skrifwet. :;

(Syreens Sång.)

(Kan sj. s. Sw. Ps. N:o 28.) P. m. 98:88.

33. D kärleksdjup! o nådekälla! Hur saligt är det helga bad, Der själar göras ewigt fälla, Der Du mig gjort af hjertat glad. Der blef min synda=smitta dränkt, Och himmelskt lif och kärlek skänkt.

2. Min Jesu! Du ger stora häfwor: Med watten kommer Du och blod. Du helgar oß med dessa gåfwor Och fröjdar hjerta, själ och mod. I din försoning del jag får, Och himlen för mig öppen står.

3. Hvad rör mig då all jordist ära? Den Högstes barn af nåd jag är: Jag får min Jesu ofskuld bära; Och högre prydnad finns ej här. På nytt att födas af sin Gud, Är mer än bära perlestud.

4. Det namn, mig blef i dopet gifwet, I lifwets bok Du skrifwit in, Med Dig så fast förent jag blifwit, Att jag är din och Du är min. Låt mig förbundet hålla så, Att trogen städs jag finnas må.

5. Som Du då fick mitt usla hjerta, Mig och din nåd, o Jesu! gif, Och, för ditt bittra qwal och smärta, War Du min skatt och enda lif. Låt ingenting förföra mig Från löftet, som jag gifwit Dig.

6. Mig, genom dopets nåd, bewara I dina trognas sälla tal. För mig din lifskraft uppenbara, När jag är stadd i dödens qwal: Tag då ditt kära barn wid hand, Och för det in i lifwets land.
(Syreens Sång.)

(Mel. Sw. Ps. N:o 197.) P. m. 67: 66:

34. I dopet jag, min Gud, Till barn af Dig blef tagen, Och, som en Christi brud, Från mina synder twagen, I kraft af Jesu blod: Din Ande war och när Wid denna helsoflod, Och nu min arfsfant är.

2. Mitt tillstånd blef förbytt; Jag fick ett annat sinne. I dopet född på nytt, Jag är hos Dig i minne. I samma sälla stund Jag äfwen ingått har Ett saligt fridsförbund Med Dig, min Himlasfar.

3. Du har försäkrat mig, Min wälfärd att

bewaka; Och jag har lofwat Dig, Att älska Dig tillbaka. Det löftet, jag då gaf, O Fader! nådigt stärkt, Att jag intill min graf Skyr satan och hans verk.

4. Guds Son, min Frälserman, Som är min brudgum worden, Och mig till brud tog an; Åh! gif att jag på jorden Mig håller städs till Dig, I sann och stadig tro, På lifwets smala stig, Tills jag hos Dig får bo.

5. Guds Ande, Du min tröst, Som walt mig till din hydda, Blif ständigt i mitt bröst, Mig hägna och beskydda. Med detta trohetsband, som knöts uti mitt dop, Mig led till lifwets land, Och till de sällas hop. (Syreens Sång.)

2. Mattwarden.

p. m. 78:77.

35. Jesu, Du min själawän! När för oss Du går i döden, Känns din kärlek bäst igen; Ty Du glömmet egna öden, Och ett Testamente gör, Och till lif, förrän Du dö.

2. Du en måltid reder till, Der Du sjelf till spis Dig gifwer. Den i tron Dig njuta will, Wederqwickt och hugnad blifwer, Då han är förfräckt och swag Under lagens hårda slag.

3. Låt då denna kärleks-spis Sig så kraftigt i mig wisa, Att jag, lifwad, styrkt och wis, Dig, min Jesu, får beprisa För en försmak af den fröjd, Som Du ger i himlens höjd.

4. Ty din kropp oss gifwes här, Med wälsignadt bröd att äta, Och ditt blod med winet

är. Fast förnuftet ej kan mäta Denna djupa hemlighet, Tron den likwäl fatta wet.

5. Som af bröd wår kropp har kraft, Af ditt kött och själen stärkes: Som af winets söta saft Fröjd uti wårt hjerta märkes, Så gör och ditt helga blod Själen glad och döden god.

6. Låt mig, Jesu, wärdigt få Dessa himla-rätter smaka, Samt i tro och bättring stå, Flitigt bedja, kämpa, waka, Redligt efterfölja Dig, Som så dyrt förlostat mig.

7. Gif, att hwar och en för sig Må sitt samwete wäl pröfwa, Och, uppå sin lefnads stig, Ej i synd sig låta söfwa. Den härtill owärdigt går, Döden han för lifwet får.

8. Jesu, som med blod och död Till din kärlek oss förpligtat, Och med nådens öfwerflöd Wåra själar ymnigt riktat; Ack! till werldens sista dag Ej din nattward från oss tag.

(Syreens Sång.)

(Kan sj. som Sw. Ps. N:o 77.) P. m. 87: 7788.

36. Slut min själ utur ditt minne Allt hwad werlden håller kärt, Wänd i dag ditt hela sinne Till att se hwad mer är wärtdt: Att beskåda Herran Gud, Som dig utwalt har till brud, Och sig sjelf åt dig will gifwa, Att du må Hans egen blifwa.

2. Gläd dig wid de helga borden, Som för dig Han tillredt här. Lyft ditt sinne upp från jorden; Gud will sjelf dig vara när. Framträd glad i ödmjuk tro; Jesus sjelf hos dig will bo, Will sin kärlek uppenbara, Och sig för din själ förklara.

3. Slute sig förnuftets öga, Som ej ser den hemlighet, Hvilken gifwes från det höga, Mig till lif och salighet. Men må trones öga se Jesum, som mig tröst will ge: Hans lekamen själen mättar, Och Hans blod des wanmagt lättar.

4. Söte Jesu, som oss gifwer himla-rätter på vår jord, Gif att jag rätt värdig blifwer, Då jag framgår till ditt bord. Mig till bot och bättring rör: Mig försonlig, trogen gör: Helga mig till själ och sinne: Låt mig ha din död i minne.

5. Då kan jag med fröjd åtnjuta Din lekamen och ditt blod, Och i troget hjerta sluta Dig, min Jesu, huld och god. — Du som köpt så dyrt min själ, Du som will mig ewigt wäl, Låt ej denna spis mig brista, När det lider till mitt sista.

6. Jesus är min broder worden; Jag är helad i hans sår. Fåfängt sökes tröst på jorden; Jag den blott hos Jesum får. — Låt mig, Jesu, blifwa din; Blif och, Jesu, ewigt min. Stadfäst sjelf det band du knutit, Att det aldrig blifwer brutet.

(Syreens Sång.)

Mel. Sw. Ps. N:o 154.

37. **D** Jesu, af barmhertighet, Låt mig i hjertats törstighet Ditt bord rätt nalkas, undfå der Ditt kött och blod, som offradt är.

2. Hwad sjukt och swagt är, hela Du: Hwad orent är, det rena nu, Helst Du ditt blod för en och hwar Af idel nåd utgjutit har.

3. Så att jag Dig, Du lifwets bröd, Sann Gud och Man, för min skull död, Med största wördnad njuta må Och af din kärlek intryck få.

(Syreens Sång.)

(Mel. se N:o 12.) P. m. 87: 87:

38. "Kommer, tager, äter, dricker!" ropar Jesus huld och god, Ty för Gder har jag gifwit min lekamen och mitt blod! Den der hungrar, den der törstar, komme blott och tage fritt. Den der trycks af syndabördan kan hos Jesum bli den qwitt!

2. Jag will komma — jag will taga, dyre Herre Jesu Christ, Hwad Du gifwit åt de arma, att de ej må lida brist. Låt mig få till lifs åtnjuta dina gåfwor, Jesu god! Wederqwick mitt hjerta åter, styrk på nytt mitt klena mod!

3. Dä för mig Du "pint och slagen," törnekrönt och sargad war, Dä för mig Du bar Guds wrede, när all werldens synd Du bar. Gif mig nåd att hålla detta, med en fast och stadig tro, Låt ej otro, låt ej twiswel hindra hjertats frid och ro!

4. Kom o Jesu! kom o Jesu! war mig när i denna stund, Jag är fattig och elände, jag är swart och ond i grund. På ditt Gget ord allena kommer jag till Dig dock fram, Lär mig se på intet annat än på Dig, Guds dyra Lamm.

(L. S.)

Mel. N:o 37.

39. Till nådens bord jag träder fram, Till Dig, Guds rena offerlam, Som bar all werldens synd och skuld: O! war mig arme nådig, huld.

2. Mitt hjerta bär jag fram för Dig. Ad se

hur synden fargat mig! Men skänk mig läkdom, kraft och mod Af din lekamen och ditt blod.

3. Betänk, min själ, din nåde=fest! Du är i dag din Jesu gäst: Han bjuder dig till bords med Sig, Och med Sig själf bespisar dig.

4. Han gifwer dig här, under bröd, Sin kropp, som led så qwalfull död, Och under win, sitt helga blod, Den dyra nådens purpurflod.

5. Så ät, min själ, gif Herran pris; Ty det är mer än engla=spis: En kalk, den ingen engel drack; Driick du, min själ, gif Herran tack.

6. Hvad här förnustet öfswergår, Helt klart för trones öga står. Jag får, i denna nattward god, Min Jesu sanna kött och blod.

7. Kom, englar, throner! wördande, Den höga hemlighet att se, Att Jesus, på Guds högra hand, Är här i Testamentets band.

8. Han är i Fadrens sköte der; Här i wälsignadt bröd Han är. Der är Han i sin äras kraft; Här i wälsignad drufwo=saft.

9. Allt detta är mig wißt och sannt, Fast sät=tet är oss obekant. Allt på Hans allmagts kraft beror; Hans ord och löften fast jag tror.

10. Så föd, o Jesu! själf min själ, Att hon i Dig må triswas wäl. Gif henne himla=manna här, Samt ewig fröjd och sällhet der.

(Syreens Sång.)

p. m. 87:

40. **S**war finner jag min rätta wän, Min trogna wän i döden, Som dödad war, men lef=wer än, Att frälssa mig ur nöden?

2. Ack! jo, jag smakar nu och ser Wid helga

nattwardsbordet, Att Jesus Sig sjelf åt mig ger,
Som Han har sagt i Ordet.

3. Så öppna dig min hela själ, Så salig stätt
att njuta, Och den förwara ganska wäl, I hjer-
tat innesluta.

4. I din lekamen är nu jag En lem, o Jesu!
blifwen. Mig, som förut war ganska swag, Är
styrka åter gifwen.

5. Jag skall ej dö, men prisa Gud: Hans
helga namn berömma. Jag skall som en trolof-
wad brud, Min brudgum aldrig glömma.

6. Han är min tröst i all den sorg, Som rå-
kar på mig komma. Han är min hjälp och fasta
borg, Min själ till mycken fromma.

7. Mig ingenting försträcka kan, När jag min
Jesum äger; Min Jesus, som är Gud och man,
Han mig wäl hjälp tillsäger.

8. Jag håller mig, i lust och nöd, Till Jesum
wid Hans sida; Min tröst är Han, mitt starka
stöd I hwad jag helst kan lida.

9. Min sista stund blir bäst för mig; Ty Je-
sus, som är lifwet, Mig gifwer då det lif hos Sig,
Som mig förwärfswadt blifwit.

10. Så lofwa Herran nu min själ Och glöm
ej bort att prisa Din kära Gud, som gjort så
wäl. Stäm upp en andlig wisa:

11. Lof, pris och ära, Fader, Son Och Helge
And' tillsamman, En enig Gud på nådens thron,
Högtlofswad, Amen, Amen!

(Vederqv. Själaro.)

E. m. b.

41. Jag är ett fattigt nådehjon, Min kraft

och liten är, Swag är min kärlek liksom tron
Dock har mig Frälsarn kär! Han sätter nåderät-
ter fram: Sitt eget kött och blod! D undrans-
värda offerlam! Jag börjar fatta mod.

2. Jag kryper fram, en hungrig själ, Till
Dig som för mig dog. Förbarmande Immanu-
el, Har äfwen för mig nog. Jag är helt usel,
arm och blott, Det är Dig wäl bekant, Dock är
jag fallen på din lott! Ja, amen! det är sannt.

3. Min wän, som mig förwärfwat nåd Och
upptar mig för din! Jag wördar nu ditt kär-
leksråd, Och tar Dig an för min. Ditt kött och
blod jag spisar nu, Med böjelse och fröjd. Ack
Frälsare! hur söt är Du, Och jag så hjertligt
nöjd.

4. Hur gör mig denna spis så glad, Jag will
ur hyddan gå. I tron jag ser den nya stad, Ack,
hwad jag der skall få! Jag är ett barn och will
ej mer An säga: det är sött; Ack själawän! ack,
gif mig mer Utaf ditt blod och kött.

5. Min lystnad mer och mer tar till, Ju mer
jag äta får; Min ande lika såsom will Här dricka
ut hwar tår! Dock Gud ske lof! det räcker wäl
Ock för en annan gång: Min arma, tomma,
torra själ! Drick fritt för utan twång.

6. Tack Jesu, tack för hwar en drick Jag f'tt
ur dina sår, Tack äfwen för den nyß jag fick Och
för all nåd jag får. Tack att Du aldrig mig för-
smår; Tack att Du är mitt bröd; Tack att Du
mig ej förebrår Min myckna skuld och nöd.

7. Tack att ditt hjerta öppet står För mig,
hwar en minut; Tack att jag der mig hwila får,
Intill mitt sista slut. Min tunga hinner icke här

För allt att tacka Dig: Men hemma, hemma,
hemma! Der Skall Du få höra mig.

8. Åh! huru på mitt ansigt' jag, Inför din
fotapall, På ewighetens jubeldag, Guds Lam,
Dig lofwa skall! Der sjunga högt, med glädje
stor, Den nya Lamsens sång: I höjden der Gud
sjelfwer bor, Der slipper jag allt twång.

(Ur Zions Harpa.)

Salighetsgrunden.

---

a) Jesu födelse.

(Sw. Ps. N:o 58.) P. m. 4 lin. 7.

42. Gud ske ära, pris och makt, Som städs
håller hwad Han sagt, Och har sändt till oss af
nåd Jesum till vår tröst och råd.

2. Hwad de gamla fäderne Ofta önskat sig
att se, Och hwad de förut ha spått, Har nu i
fullbordan gått.

3. War wälkommen, o min skatt! Hosianna,
dag och natt! Öppna sjelf mitt hjerta så, Att
Du der indraga må.

4. Årans Konung! kom till mig; Hjertat
tillhör endast Dig; Gör det helt med Dig förent
Och från alla synder rent.

5. Trösta själ och mod hwar dag; Jag är
blödig, arm och swag: Till min lefnads sista slut,
Hjelp i tron mig hålla ut. (H. Held.)

43. **E**nde Sonen stiger neder, Gud blir menska såsom wi: Menstobarn, hwad tröst för eder ligger icke deruti. Halleluja! ;:

2. Upp till himlen stige fröjden, Gud är oß i Christo blid! Ära ware Gud i höjden, Ware ock på jorden frid! Halleluja! ;:

3. Sälla morgon, länge wäntad, Ljuswa, sköna högtidsstund, Af de trogna esterlängtnad Kring den wida jordens rund. Halleluja! ;:

4. War wälkommen: Segerförste! Du wår Frälsare och wån! Du wår Konung, Du den störste, Tag ditt rike bland oß än. Halleluja! ;:

5. Tag wår hyllning, wåra hjertan, Wig dem till din boning in! Synden, sorgen, nöden, smärtan Fly, när sjelf Du drager in. Halleluja! ;:
(P. W—l.)

(Sw. Ps. N:o 33.) P. m. 76: 76:

44. **D**u, mitt hjertas trängtan! Hur skall jag fägna Dig? Och efter all min längtan Dig möta wärdelig? O Jesu! dig till ära, Länd upp ditt ljus, att jag Må rätt förstå och lära Hwad Dig är till behag.

2. Ditt Zion utströr palmer Och jag will hjertelig Med mina ringa psalmer O Herre! lofwa Dig. Mitt hjerta skall Dig prisa I tid och ewighet, Dig tjena och bewisa Dermed sin tacksamhet.
(P. Gerhard.)

(Mel. "En sierran land," ac.) P. m. 64: 6664.

45. **H**ögtid för handen är, Ljuslig och blid.

Jesu blif sjelf ofß när, Helga deß frid! Du som är werldens ljus, Lys i wårt hjertas hus, Drag ofß från jordens grus, Nu är det tid!

2. Drag ofß alltmer till Dig, Blif Du wår skatt! Lär ofß på törnestic Prisa Dig gladt! Prisa din stora nåd, Prisa ditt kärleksråd, Som i wårt öfwerdåd Lagit ofß fatt.

3. Läk de blödande sår, Frälsare kär! Dem ofß din kärlek slår Och war ofß när! Ofß är Du född! hwad tröst! Lifwa wårt kalla bröst, Och låt wårt hjertas röst Prisa Dig här!

4. Tack för ditt nådes ord, Ljus på min stig; Tack för ditt rika bord, Dufadt för mig! Tack för ditt dyra blod, Tack för din Anda god, Tack för ditt tålmod Herre med mig! (L. S.)

P. m. 559:

46. **D**u saliga, **D**u heliga Jordens fröjdsfulla högtidsdag. :: Åra ste Herran! Nära och fjerran, Englar förkunna Guds wälbehag. ::

2. Född är Frälsaren Och förlofaren Kristus, Herren i Davids stad. :: Kommen är friden! Himmelska tiden Nu är fullbordad, min själ war glad. ::

3. Stora, heliga, Dutsägliga Gåfwor få wi af Fadrens hand. :: En är ock Anden, Som ofß wid handen Leder till hemlandets sälla strand. ::

(Mel. Sw. Ps. N:o 55.) P. m. 887: 3: 4: 48.

47. **H**ur härligt strålar liffens ljus! Nu öfwer jordens torra grus Medströmma nådens floder. — Han är ofß sänd ur Fadrens famn,

Högt wördas må Hans Ijuswa namn, Wår Jesus och wår Broder! Frälserman kallas Han, Mild, barmhertig, stor och mächtig, Rik i gåfwor, Herre öfwer himlens häfwor.

2. Wälsignadt är wißt Davids hus, Af hwilket Jesus, werldens Ijus, Bles född att werlden frälsta. Hwi skulle jag då wara stum Wid sådant Evangelium, Som bådär lif och helsa? — Låt, o Gud, lofwets ljud Dig behaga! gif mig swaga Kraft och styrka Att i tron Dig wärdigt dyrka!

3. Den ringa krubban ej är tom, Den öfwergår i rikedom Allt guld på wida jorden. — Ad, Jesu, mig besinna lär, Hwad skatter Den i hjertat bär, Som ett med Dig är worden. Kom! i mig hwila Dig: När mitt sinne har Dig inne, Kan min tunga Dig en härlig lofsång sjunga.

4. Upp, upp, du frälsta christenhet! Din Prest, din Konung, din Profet Att här wid krubban wörda. Upp hjerta, anda, själ och kropp! Nu bygges upp ditt fallna hopp, Du frias från din börda. Skynda hit: höj med flit Fröjdesånger alla gånger Du betänker Allt hwad godt dig Jesus skänker.

5. I Honom, som der ligger späd, Du ser den helga qwinnosäd, Den Hjelten utan like, Som ormens hufwud krofsa skall, Dö frälsta från wårt syndafall, Förstöra satans rike. — Himlens höjd rörs af fröjd. Satan ryter, han förtryter Dö wår lycka: Mörkrets bojer honom trycka!

6. Gud, förrän werlden skapad war, Mig till sin arfwing utwalt har, I Sonen, den Han sänder: Ja, Han i Skriften detta lär, Att Jesus

Frälsermannen är, Som straffet från mig wän-
der. — Ack, hwad nåd i Guds råd! Hwad mig
felar, Jesus helar, Lagen fyller Lider allt hwad
jag förskyller.

7. Gud ware pris i himlens höjd! Nu skola
torkas bort med fröjd De christnas alla tårar,
När Herren sjelf sig låter se Med allt det goda,
Han will ge Dem Jesus sig utkorar. Härlig skrud
Han sin brud Will ikläda, henne gläda, Mätta,
lifwa Och sin Ande henne gifwa.

8. Deri har jag en hjertlig ro, Att på min
Jesus jag får tro: Han på all nöd gör ända. Nu
Gud will, sig till lof och pris, Mig föra i sitt para-
dis; Dit jag i tron will lända. Hans behag, följer
jag: No i werlden, synden, slården Jag förkastar
Och till Jesu möte hastar. (Syreens Sång.)

P. m. 48847876.

48. Guds Son är född i Bethlehem på
denna dag, Allt efter Fadrens wälbehag, Och
worden kött. Af blotta gunst och nåde Ar han
oß sänd till hjelp och tröst, Och hafwer från all
wåde All werlden återlöst.

2. Ack himlabud, I englar och härskarorne,
Förkunner frid på jordene, Och priser Gud Med
edra englatungor, Med harpor och basuners ljud:
Ja, hjertelig lossjunger, Och priser Herran Gud.

3. När englars chor Betygade sin stora fröjd,
Och sjöngo Gud i himmelshöjd Med glädje stor;
Då är den aldrig wärdig, Att nånsin ega mål
och ljud, Som nu ej wore färdig, Att lofwa
Herran Gud.

4. Ack, kärleks Gud, När jag din godhet tän-

ker på, Mitt hjerta billigt brista må, All kärleks
Gud, Som har så älskat werlden, Att Du Dig
sjelf i döden gaf, Och undergick den färden, Att
helga så wår graf.

5. Ack, hjertans fröjd, Nu låt oss alla wara
glad', Och med de herdar gå åstad, Med hjertans
fröjd, Och följa stjernan ester, Som är wår Guds
ords klara ljus, På wägen jemn och rätter Till
Herrans helga hus.

6. De wise män, Och hedningar af Österland,
Som kommo ifrån Midian Till Bethlehem, Upp=
läto sina häfwor Med största hjertans rörelse,
Och skänkte Honom gåfwor, Guld, myrrham,
rökelse.

7. Välkommen hit, Min Gud, min Bror, min
själawän, Till jorden ifrån himmelen, Välkom=
men hit. Fast dina lemmar späda I krubban
lades ned på strå, Will dock din kärlek gläda
Hwar en Dig skåda får.

8. Din nedrighet Skall göra mig i himlen rik,
Och dina helga englar lik I ewighet. Du welat
Dig förnedra, På det Du oss upphöja må; Hwad
kan oss mera hedra, Än lifsens krona få?

9. Låt oss begå, Och fira så wår julefest, Att
Jesus sjelf må bli wår gäst, Jag önska må. Då
kan oss icke fela Wälsignelse i råd och dåd, När
Han oss will tilldela Sin kärlek och sin nåd.

10. Hans stora namn, Det Jesus är, en Fräl=
sare, En menskowän och älskare, Det är Hans
namn. Det namnet äfwen nämdes, Och första
gång det taltes om, När Gabriel utsändes, Och
till Maria kom.

11. På detta namn Beror och all wår salig=

het, Som Skriften nogsamf säga wet; I detta namn Skull' alla flägter warda, Som uppå jorden finnas må, Wälsignade och sparda, Att himmelft glädje få.

12. En härlig tröst, Att Han, som är wår Frälsare, Skall en gång bli wår domare; En härlig tröst: Då Han i skyn skall komma Med magt och mycken härlighet, Att gifwa ond' och fromma Sin lön i ewighet.

13. För Jesu död, Låt oss wår tid wäl akta på, Att ej wår' lampor slockna må, För Jesu död: När brudgummen månd komma, Att wåra lampor brinna må, Och wi med alla fromma, I salen få ingå.

P. m. 11 11 11 10.

49. Herren af himlen är kommen till jorden, Fadrens Enfödde är menniska worden. Gud har fullbordat profetiska orden. Född är oss Frälsaren, Israels tröst.

2. Zion! din bidan war lång i årtusen; Kommen är Herren: Se Julen, se ljusen! Glädje i templen och glädje i husen! Frid och försoning för tacksamma bröst.

3. Herdar i marken! upp, waken på jorden: Sjunger med englar de ljusliga orden: "Åra i höjden och frid uppå jorden, Menskom god wilje," — ad saliga tröst.

(Dillners Sönger.)

(Mel. se N:o 44.) P. m. 76 : 76:

50. Till Bethlehem mitt hjerta I stilla pilgrimsfärd Nu skyndar från den smärta, Som bor

bland tidens flärd; Der will min själ sig gömma,
Der har min tro sin skatt. Jag will ej Jesum
glömma, Se'n Han fått hjertat fatt.

2. Du mörka stall och ringa, Dock ljus när
Jesús är I dig, som oss kan bringa All fröjd som
tron begär. När Jesu krubbas minne Mig rätt
till hjertat går, Förklaras för mitt sinne, Hwar
jag all ära får.

3. Men ack! hwi skall jag skåda All werldens
Herre här, Der hö och strå förråda Blott armod,
nöd, besvär? Hwi ser jag himlens Förste I
mörka stallet bo, Bland konungar den störste I
krubban söka ro?

4. Ack jo, Du wille wisa, Du war den armes
wän, Att tiggarn må Dig prisa Så wäl som
konungen; Den ringaste på jorden Du wille
nalkas huld Och säga kärleksorden Och skänka
trones guld.

5. Tillbedjande jag skådar Dig Jesu, Gud
och man, I Ordet du mig bådär, Hwad godt
Du will och kan. Så ringa, dock så mächtig, Så
huld och dock så stor, Från himlen hög och präktig,
Du kom — i stall Du bor.

6. En fågel har sitt näste, Ett wilddjur har
sitt bo; Du under himlens fäste Ej finner hem,
ej ro, Att trött ditt hufwud luta, En boning Du
ej fick, Och knappt en samn att sluta Dig till, då
här Du gick.

7. O kom! jag har upplåtit Mitt hjertas
dörr för Dig, Du som mig allt förlåtit, Med
Gud försonat mig. Kom Jesu, alltid gästa Uti

mitt hjertas hus ; Kom att din brud Dig fästa I
nåd, i tro, i ljus ! (J. M. L.)

(Mel. N:o 13.) P. m. 87 : 887.

51. **W**id krubban din nedfaller jag, Min
Jesu, enda lifwet ! Jag kommer, offrar Dig i
dag, Hwad mig af Dig är gifwet : Det är min
anda, själ och mod, Min kropp med hwarje drop-
pa blod ; Ack ! låt det Dig behaga.

2. Förrän till werlden född jag war, Du föddes
i elände ; Du redan mig utkorat har, Långt förr
än jag Dig kände. Ja, innan Du mig lifwet
skänkt, Ditt hjerta derpå war betänkt, Att din
jag skulle blifwa. (P. Gerhard.)

P. m. 7773.

52. **J**esu dina arma små Nu omkring din
krubba stå, Att Dig sjunga på vårt wis Lof och
pris.

2. Werlden söker annan fröjd, Men den gör
ej själen nöjd ; Wi hos Dig må söka ro, På
Dig tro.

3. Af ditt Ord wi hafwa hört Att i synd
oß Adam fört ; Deras kommer allstöns nöd,
Ewig död.

4. Men af samma Ord wi sport : Gud med
oß stor nåd har gjort, Sänder Dig från himlen
ned, Bjuder fred.

5. Du tog an vårt kött och blod, Allt vårt
straff Du sjelf utstod, Som wi med vår synd
förtjent, Wäl förtjent.

6. Lagens bud Du uppfyllt har. Intet, intet

öfrigt war; Allt för oss Du fullgjort nöjd; O,
hwad fröjd!

7. Nu Du ger oss alla bud Att få komma till
wår Gud, Taga mot wår arfwelott! O, hur
godt!

8. Denna gåsuan är så stor! Salig den som
detta tror! Största julestänk han fått På sin lott.

9. Jesu Du wår bästa wän! Hwad will Du
då ha igen? Wi ha intet påsande Dig att ge.

10. Men uti ditt Ord Du sagt Och oss det
på hjertat lagt: "Mig, mitt barn, ditt hjerta
gif, Min du blif!"

11. Jesu! will Du, hjertat ha, Detta onda
syndiga? O! så tag det, Jesu kär, Som det är!

12. Tag det till Dig, Jesu god! Twå det
rent uti ditt blod! I din hwita klädnad wäl
Pryd wår själ.

13. Bär den ständigt i din hand, Smält
den i din kärleks brand, Att den till en bild
af Dig Formar sig.

14. Ja, Du oss wår synd förlåt! Led oss på
den rätta stråt, Som Du banat med ditt blod,
Jesu god!

15. Då få wi i himmelen Sjunga Dig, wår
bästa wän! Der skall blifwa godt att bo Salig
ro!
(B. E.)

P. m. 4447:

53. Gud ware pris! Mitt paradis Din
krubba är, dit jag i tron framträder; Här ligger
Du, Min Jesu! nu, Ett litet barn; Din mensk-
lighet mig gläder.

2. Min Christen, hör: War Du dershör Wid

muntert mod Och låt all fruktan fara! Ty efter
Han Sjelf blifwit Man, Har Gud dig kär, Det
kan ej annat wara.

3. Till Jesum fly, Hans nåd är ny; Han
lagar så, att Du får Honom prisa; Ser dina
sår, Wet och förstår Hwarmed Han kan En
fattig sjukling lisa. (P. Gerhard.)

P. m. 76:

54. När Juldagsmorgon glimmar Jag will
till stallet gå, Der Gud i nattens timmar Re'n
hwilar uppå strå. :,:

2. Hur god Du war som wille Till jorden
komma ner! Nu ej i synd jag spille Min barn-
doms dagar mer! :,:

3. Dig Jesu! wi behöfwa, Du käre Barna-
vän! Jag will ej mer bedröfwa Med synder
Dig igen. :,: (Palmqvists Barnsång.)

(Kan sj. som Sw. Ps. N:o 172.) P. m. 8, 336:

55. Hjertat skall af glädje röras Denna
tid, Då hit ned Englaröster höras; De bebåda
oß på jorden Med högt ljud, Att wår Gud,
Christus född är worden.

2. Hjelten sig hos oß insinner, Som all nöd,
Synd och död Mäktigt öfwerwinner. Gud blir
kött och i sin linda ligger här, Att rätt när
Sig med oß förbinda.

3. Han åtog Sig hwad wi brutit, Trädde
fram, Som Guds Lam Och har blod utgjutit;
Gjorde godt hwad wi förderfwat, Har derwid
Nåd och Frid Ut en hwar förwärfwat.

4. I sin krubba Han hugswalar Mig och dig

Of till Sig, Kallar, ömt tilltalar: Käre bröder,
låter fara Hwad som qwäl Kropp och själ Jag
er tröst will vara.

5. Hjelp mig Dig, min skatt förwara! Leswa
Dig Dagelig Och med Dig hänfara, Att jag
Dig med fröjdsfull tunga I Guds sal Fri från
qwal Ewiggt får lossjunga. (P. Gerhard.)

P. m. 87: 87:

56. **E**tt barn i dag är of gifwet En Son
är of född i dag; I Honom finner du lifwet,
I Honom Gud har behag; I Honom uppgår
för jorden Den nya himmelens sol! Ad, skalle,
skalle de orden Med magt från pol och till pol.

2. I werlden frigen wäl bullra, Och magt sig
svänner mot magt; Men, på den spädastes skullra
Är herradömet dock lagdt; Och öfwerenglarnes
skara Kring Honom prisande står, Som är, och
war, och skall vara Då jord och himmel förgår.

3. Han råd och underlig kallas; Själ, må
Han råda för dig! Han känner hjertgrunden allas;
Han skådar doldaste stig. Han heter kraft, o war
still, Låt Honom föra dig an! Hwem kan nu
göra dig illa, Se'n Han för dig blifwit man?!

4. Han, **hjelten**, stred för dig striden, Och
dräpte mörkets förbund! Han, **fridens förste**,
till friden Har lagt owanseklig grund! Han, **ewig
Fader**, will vara Att dig; då skall du of tro,
Att den är trygg för all fara, Som har i Honom
sin ro! (B. E.)

P. m. 86: 886.

57. **Nu ewigt wäl, nu ewigt wäl!** Nu är

jag hjertligt nöjd. Här har nu hwarje men'sko-
själ En skänk från himlens höjd, Som mer än
tusen werldar är: Guds egen Son, vår Broder
får! Nu är jag hjertligt nöjd.

2. Nu skall med allting blifwa wäl, Trots
alla jordens qwal! Om mig försmäkta kropp och
själ I tidens jemmerdal, Har jag på himlens
thron en Bror, Då blir allt wäl — min tröst är
stor; Jag är af hjertat nöjd.

3. Si, det war ewighetens råd, Försonings-
gåtan stor! Af under utaf ewig nåd: Guds
Son blir men' stors Bror, Och sina bröders
löftesman! Uti Hans död min synd förswann;
Och jag är hjertligt nöjd.

4. Jag är i mig en bunden träl, I Christo
är jag fri. Min gamle Adam gör min själ
Ostaligt bryderi; Men när Guds egen Son för
mig Bli'r menniska och offerar sig, Då är jag
hjertligt nöjd.

5. Då wägar jag ej låta bli Att tro och wara
nöjd; Då wägar jag ej se förbi Försonings-
wärdets höjd. Ty är hon stor, min syndaslod,
Långt större Lammets död och blod. Jag är
af hjertat nöjd.

6. Nu allt hwad men'ska heter, kom Till denna
julfröjd ren! Om icke du är ren och from, Du lika-
wäl är en Af dem, som Gud till Broder fått. I
himlens arf du har en lott; Ty war af hjertat
nöjd!

7. O, stämman in med salig fröjd I englasta-
rans ord: "Pris, ära Gud i himlens höjd, Och
frid uppå vår jord. Och menniskomen wäl-
behag!" Jag sjunger till min sista dag Jag är
af hjertat nöjd.

58. Kommer, låt oss Christum lofwa, Håg och hjerta bli Hans gäfwa; Psalm och sång der= till som häfwa, Gif, du dyra christna folk!

2. Synd och afgrund de må gråta, Död och djefwul illa låta; Wi, som ha den Frälsar'n säta, Kasta allt bekymmer bort.

3. O, en stund af lust och gamman, Då wi detta allesamman Hjertligt tro, och så tillsamman Tacka Dig, o Jesu vår!

4. Skönsta barn i krubban ringa, War oss huld, oss alla bringa Dit, der englastaror swinga Och med lof upphöja Dig!

(Mel. N:o 22.) P. m. 11 11 11 5.

59. Hallelujah! Hwar man kan salig blifwa, Gud sjelf sitt lif i döden welat gifwa. Den högste Gudens Son antar oss åter Och oss förlåter.

2. Han, såsom wi, ett litet barn är worden; Han wandrat har i ringhet här på jorden. Ett barn, det wi Immanuel få kalla, Försonar alla.

3. Han låg, som wi, inunder modershjerta; Han föddes och till lifwet under smärta; Fast utan synd, Han liknar sina bröder I deras nöder.

4. Hwarföre? Ack, Han wille werlden frälsta. Oss syndare förwärfwa lif och helsa, Och rycka hela vår djupt fallna skara Ur nöd och fara.

5. Se'n Jesu blod på jorden har förrunnit, Guds wrede stillat, nåd åt alla wunnit: Stor glädje är i himlen öfwer jorden, Som frälst är worden.

6. Nu skådar Gud med wänlighet här neder,

Åf vredens kar Han sig ett lof bereder. En hvar som sig i tron till Jesum wänder, Sin frid Gud sänder.
(Woltersdorf.)

b) Jesu namn.

P. m. 12 11:

60. **D** Jesu! ditt namn är "ett fäste i nöden", Min "käpp och min staf" och mitt bergfasta "flott." Ditt namn är det säkraste "motgift" mot döden, Åd wiste, ad wiste all werlden det blott!

2. Ditt namn är "en utgjuten salva", som helar Och stillar och läker min sargade själ. Ditt namn är min "starkhet", när styrka mig felar, Ditt namn är min "tillslykt" i we och i wäl.

3. Ditt namn är en "klippa" i pröfningens timma, Ett "torn", som ej starkaste owän slår ner, Ett "ljus", som förskingrar den tjockaste dimma, En "källa", som lefwande watten mig ger.

4. Ditt namn har bewisat jemwäl på mitt hjerta, Den "lifskraft", som ligger förborgad deri, Och stillat min oro och lindrat min smärta, Och gjort mig från "dödens försträckelse" fri.

5. Så will jag det härliga namnet besjunga, D Jesu! så länge jag ännu är här. Må sedan i ewighet hjerta och tunga Förkunna hur stort och hur lofwärddt det är.

6. Det namnet skall ännu mig skydda och bära, Och resa mig upp när jag ligger omkull. Det namnet — det namnet allena — gif ära, D Gud, för din jannings och trofasthets skull! (L. S.)

(Kan sj. s. Sw. Ps. N:o 64.) P. m. 87 : 78, 87.

61. **I** Jesu namn vår wälfärd står, Vår glädje, lif och helsa. Det namnet **Jesus** bäst för-
mår Os från all fara frälsa. I strid mot synden,
slården I Jesu namn wi seger få, Och sist ur graf-
wen glade gå, Då Gud skall döma werlden.

2. I Jesu namn wi tryggt bestå Mot ond-
skans hela skara. Os samwetet anklaga må, Os
satan krig förklara : De kunna os ej fälla, Blott
wi i tron här fast bestå. I Jesu kraft wi tryggt
framgå ; Hans namn till wärn wi ställa.

3. I Jesu namn till nådens thron Få arma
själar träda, Och himla=fadren, i sin Son, Will
dem bönhöra, gläda. Från syndens smittor twagne,
Och helgade i Jesu namn, De blifwa uti Fadrens
samn, Till barn af nåd upptagne.

4. I tiden Jesu namn ej kan Af os nog wär-
digt prisas : Dock bör det här af hwarje man Den
högsta wördnad wisas. Hwar Christen bör det
bära, I hjertat och på tungan här ; Ty Jesus
endaft wärdig är Att taga pris och ära.

(Syreens Sång.)

(Kan sj. s. Sw. Ps. N:o 136.) P. m. 87 : 77 88.

62. **I** Jesu för ditt namn sig böjer Allt, som
rörs och lefwer här. Sig Guds kärlekshjerta
röjer I det ljuswa namn Du bär. Jag ock djupt
nedböjer mig, Wördar och tillbeder Dig. Åh!
Du wärdes sjelf mig lära, Att ditt Jesus-namn
rätt ära.

2. Helga namn, lifs=olja rena, Kärleksbalsam,
full af saft ! Utom Dig står jag allena Utan

andligt lif och kraft. Utan Dig är ångst och nöd, Fruktan, twifwel, dom och död. När på Dig i tron jag bygger, Har jag friden och är trygger.

3. Sköna namn, du själens smycke, O, hur dyrbart är du mig! Du har tagit in mitt tycke; Hwad jag önskar, finns i dig: Nåd, lif, kraft och helighet, Hwila, frid och salighet. Mig blott Jesu namn gör nöjder Och till Honom ewigt böjder.

4. Wäl mig, att du mig är worden Allt i alla, och jag Dig Kan omfatta här på jorden, Allsta Dig, som älskar mig. Jesus skall min Jesus bli, Jesus står mig alltid bi. Jesu namn will jag städs ära Och ett ewigt lof hembära.

(Syreens Sång.)

(Kan sj. s. Sw. Ps. N:o 126.) P. m. 78: 88.

63. Jesu namn den klippa är, Hwaruppå hans kyrka hwilar, Och hans wänner finna der Skydd mot alla mörkrets pilar. Will mig satan än förfära, Jesu namn kan mod beskära.

2. Jesu namn är ock den borg, Dit jag flyr från werldens willa, Från deß oro, från deß sorg, Och der får jag hwila stilla. I hans namn jag seger winner, I hans namn jag målet hinner.

3. Jesu namn min lät'dom är: Och när samwetsfären swida, Gjuter Han en droppa der Ur sin genomstungna sida, Och af detta namnet flyter Salighet, som aldrig tryter.

4. Jesu namn är all min tröst, När jag kämpar, när jag strider. Jesu namn och Jesu röst Styrka mig i nödens tider. När Guds lag min dödsdom faller, Ser jag hwad det namnet galler.

5. Och till ewig salighet Är ej annat namn
oß gifwet. Jesu! din rättfärdighet Har åt oß
förwärfwat lifwet! Jesu namn jag will åkalla
Och i Jesu armar falla.

6. I hans dyra namn jag will Träda för min
Fader åter: När det namnet hör mig till, Wet
jag att Han mig förläter. Hwilken fröjd är lik
med denna: Jesu dyra namn att känna!

(L. S.)

(Mel. se N:o 33.) P. m. 98: 88.

64. Det dyra Jesu namn allena, Det är
den sköld jag litar på, Det kan den ondast skott
förmena, Att de mig ej förderfwa få, Det gör,
att mig ej skada kan Synd, satan, werld el' någon
man!

2. I Jesu namn är jag upptagen I Guds
församlings klena hop; I Jesu namn är jag
rentwagen I från min arssynd i mitt dop; I
Jesu namn, i Jesu sår Jag tror min werksynd och
förgår.

3. I Jesu namn jag mig förlitar Uppå Guds
nåd, som styrer allt; I Jesu namn jag mig besli-
tar, Att göra hwad min Gud befallt; I Jesu
namn jag tror förwißt, Att Gud förläter all
min brist.

4. I Jesu namn går jag till kyrka, Att höra
Herrans helga Ord; I Jesu namn får jag och
styrka Wid Jesu helga Mattwardsbord; I Jesu
namn, i Jesu blod, Jag njuter tröst och tålamod.

5. I Jesu namn jag mina böner Frambär till
Gud min Fader kär; I Jesu namn med tron
jag röner, Att Gud mig ger hwad nyttigt är;

J Jesu namn jag ber och tror, Att Jesu Ande i mig bor.

6. J Jesu namn will jag nu börja Min kallelse och hwad jag gör, J Jesu namn derföre förja Jag will, att allt sker som sig bör; J Jesu namn jag tror och ber, Att Gud dertill sin nåd mig ger.

7. J Jesu namn will jag nu föra Mitt lefwerne, så att jag kan J Jesu namn, hwad rätt är, göra Emot min nästa och hwar man; J Jesu namn will jag alltså Min werld i tron igenomgå.

8. J Jesu namn will jag också lära De mina kända Herran Gud; J Jesu namn will jag dem nära, Och sedan efter Herrans bud J Jesu namn dem föregå, Så att de ej förargas må.

9. J Jesu namn jag lägger neder Om qwäl- len sen min matta kropp, J Jesu namn jag troget beder, Att få med helsan wakna upp; J Jesu namn jag också uppstår Och glad till mina syflor går.

10. J Jesu namn will jag åkalla Gud Fa- der, Son och Helge And'; J Jesu namn will jag befälla Min själ och kropp i Jesu hand; J Jesu namn, J Jesu famn Jag hoppas få min sista hamn.
(Ur Mose o. Lams. W.)

(Mel. Sw Ps. N:o 420.) C. m.

65. Jag wet ett namn så dyrt och kärt, Ett namn af lif i Sig; Och mer än jord och himmel wärdt, Det namnet är för mig.

2. Det klingar som en sön musik, En ljustig hemlandston! Det gör mig glad, det gör mig rik, Fast ännu blott i tron.

3. Ty si, det talar om en Wän, Som ewigt huld och god, För mig har öppnat himmelen Och löst mig med sitt blod.

4. Det talar om en Fadersfamn, Som för mig öppen står, Det talar om en fridens hamn, Der snart jag hwila får.

5. Det talar om en ewig nåd, Som räcker till för allt; Om hjälp och kraft i råd och dåd, När allt syns mörkt och kallt.

6. Än mer — det talar ju om Gn, Som warit frestad här, Och nu kan hjälpa hwar och en, Som pint och frestad är.

7. Det torkar ljustligt bort hwar tår, Som än will bryta fram, Och hwiskar om en ewig wår Deruppe med "Guds Lam".

8. Och Jesus, Jesus är det namn, Som är så dyrt för mig, Den ljuswa ro, den stilla hamn, Som har all frid i sig.

9. Dock ingen dödlig kunnat än Tillfyllest prisa det; Dertill förwißt i himmelen Behöfs en ewighet.

10. Men under ökensfärden här J mörker och i nöd, Mitt solsken dock det namnet är, Mitt ljus, mitt lif, mitt bröd!

11. Och när jag står fullkomligt fri Från synd och sorg en gång, Det enda namnet än skall bli Min ewigt nya sång! (L. S.)

c) Jesu lidande.

L. m. Se Mel. N:o 9.

66. J mörker werlden fallen låg, Då Gud till oss i nöden såg Och, oss att frälssa derifrån, J kärlek sände oss sin Son.

2. Och Han Sig födas lät, att bli En dödlig
menniska som wi, Att göra allting godt igen
Och öppna för oss himmelen.

3. Så werldens ljus till werlden kom, Att
oss från mörkret wända om, Och leda oss till
ljusets land Från wanflighetens mörka strand.

4. Att lösa oss från syndens skuld Förmådde
ej all werldens guld; Men Gud fann lösepen-
ning god, Sitt heliga och dyra blod.

5. Han sträcker öfwer alla land Så wänligt
ut sin nådeshand. Hans kärlek, solens värme
lik, Bjuds lika fri åt arm och rik. (H. J. L.)

(Kan sj. s. Sw. Ps. N:o 70.) P. m. 877:

67. Hör, o Jesu! sjelf min tunga, När jag
tala will om Dig. Hör den röst, som wägar sig,
Fast i swaghet, om Dig sjunga, Om hwad Du
för oss utstått, Din förtjenst och våra brott.

2. O! min själ må wißt betagas Utas häpnad,
då jag ser Dig från himlen komma ner, Och hur
straxt för Dig tillagas Armod, ränker, flykt och
qwal, Jämmer, plågor utan tal.

3. Jag på din förnedring tänker, Huru Du
af syndig stam Föddes, Du Guds rena Lam;
Oss att frälssa ned Dig sänker, Föds i armod,
späd och klen, Dock från syndens smitta ren.

4. Du wäl Gudomsfullhet hade, Som din
helga mandom fick I sitt första ögonblick; Men
desß bruk Du dock bortlade, Dig i nöd och ringhet
gaf, Från din krubba till din graf.

5. Tack, min Jesu, för din qwida, För din
möda qwal och nöd! Tack för bittra korssets död,

Som för mig Du welat lida ! Tack för smålek och förakt, Som Du hafwer på Dig lagt !

6. Gif att din förnedring blifwer Mig en wäg till ära, fröjd, Att i Dig jag wäl förnöjd, Werlds-
lig lusta från mig drifwer, Att jag, upphöjd af din hand, Flyttas må till himlens land.

P. m. 5 11 11 11 11 5.

68. Det skedde för mig, Att Gud uti kött uppenbarade Sig, Att himlarnas Herre på jorden blef träl, Helt fattig och plågad för syndares wäl ; Det undret, min Jesu ! ju skedde för mig ? Desß tackar jag Dig.

2. Det skedde för mig, Att Du här måst' wandra på mödosam stig : Du ofta af kärlek arbetat Dig trött, Men blef dock föraktad och illa bemött. Din lydnad och möda wißt gäller för mig, Desß tackar jag Dig.

3. Det skedde för mig, Att mordiska folket så fångslade Dig. Att Du blef ostyldigt anlagad och dömd, Det gjort att min synd blef förlåten och glömd. Din plågsamma smålek ger ära åt mig, Desß tackar jag Dig.

4. Det skedde för mig, Att Du uppå korset uppoffrade Dig. Swart salighets-ord af din heliga mun Det säger, Du wann i försoningens stund. Allt har Du med döden beseglat åt mig, Desß tackar jag Dig.

5. Det skedde för mig, Att syndiga händer marterade Dig. Din ångest och pina, din' blodiga sår, Dem Du så saktmodigt och tåligt utstår, Ge rening och helsa tillfyllest åt mig, Desß tackar jag Dig.

6. Det skedde för mig, Att Du efter blodigt,
 men segrande krig, Dig wiste med segerbaneret i
 hand, Och sedan uppför till vårt fädernesland;
 Allt detta din Anda betygar för mig, Deß tackar
 jag Dig. (A. B. Malmstedt.)

P. m. 8 7: 7 7 8 8.

69. Si, Guds Lamm! Johannes säger,
 Då han ser hwar Jesus går; Se, hwad förmån
 stor han äger, Han på Jesum peka får! Får oß
 wisa till Guds Lamm, Som der wid Jordan går
 fram, Bär hos Sig en kärlekskälla, Som will
 göra själar sälla!

2. Detta Lamm är all vår helsa, Våra sjä-
 lars bäste wän, Enda hjälp, som kan oß frälssa,
 Största skräck för fienden! Fadren till sin Son
 har sagt: "Gå till jordens mörka trakt! Ut de
 barn, som Jag bort straffa, Ewig tröst och glädje
 skaffa!"

3. Ende Sonen hördes swara: "Ja, min Fa-
 der! Jag will gå! Dfferlammet will Jag vara,
 Lif och blod de skola få! Deras synders bittra
 lott, Största straff för deras brott Må din hand
 på Mig utösa, Att jag dem må ewigt lösa."

4. Ja, min Jesu! Du det gjorde, Dödsens
 nöd för mig Du bar! Sedan jag din kärlek spor-
 de, Och din kraft jag smakat har, Will jag weta
 endast Dig, Will jag helt Dig gifwa mig, Träng-
 tar jag till Lammets möte, Tills jag hwilar i
 deß sköte!

5. Men tills denna dagen stundar, Låt mig
 städs betrakta Dig! Fast jag aldrig här utgrun-
 dar Allt hwad Du har gjort för mig. Men jag

tror det fullt ändå, Och jag lefwer blott derpå
Till den dag, som ej skall sluta, Då jag Dig får
ewigt njuta!
(B. E.)

(Mel. se N:o 22.) P. m. 11 11 11 5.

70. **D**, Du Guds Lamm, som werldens
synd borttager, Som tålig och saktmodig bördan
drager, Den Gud, att stona oss, uppå Dig lade,
Som synd ej hade.

2. Hwem kan din stora kärlek nog beprisa,
Som Du oss fallne syndare täckts wisa. Ej likna
kan här något modershjerta Dig i din smärta.

3. Hwad är wäl menniskan, att Du så tänker
På henne och i nöd och död Dig sänker? Hwad är
wäl jag? Af syndare den förste, Ja, aldrastörste.

4. Ack, milde Jesu! Dig i nåd förbarma,
Och med försoningsblodet två mig arma. Min
stora skuld, den wille Du affskrifwa, Din frid mig
gifwa.

5. Dig, Jesu, dör jag, Dig will jag också lefwa:
Jag will i synden mig ej mer inweswa. O Du
Guds Lamm! jag Dig i trone beder, Att Du
mig leder.
(E. Liebich.)

Lika med föreg.

71. **R**om, nattens barn, du som så yern
wandrar I mörkret, och emot ditt samwet' hand-
lar! Ja, kommen alle I, som syndar öfwen, Och
Gud bepröfwen!

2. Sen här en natt, i hwilken skräck och fasa
Med magt emot den heligaste rassa, En natt,
hwilken Jesus tröstlös quider, Med döden strider

3. Guds Lamm! Du ängslas, faller ner på jorden! Hur' är, o Konung, Du förnedrad worden! Min Gud! hwad har Dig sådan nöd ådragit Och Dig så slagit?

4. Du beder, darrar, gråter, suckar, längtar, Som syndaren, när efter tröst han trängtar. Den kalk Dig räddes gör ditt rena hjerta Osäglig smärta.

5. Will då din Gud ej nådigt på Dig blicka? Och törs en engel knappt Dig wederswicka? Ack, huru fasansfull är här den wända, Du måst utstånda.

6. Här ser jag lifwet hårdt med döden kämpa, Att dödens hemiska magt för ewigt dämpa. Så har, o Lamm! Du Dig ej welat skona, Att mig försona.

7. Så tränger dödens ånger till Hans hjerta; Så pressar Honom själens qual och smärta, Att blodet i Hans ådror brinner Och blodswett rinner.

8. Den faller, ack hwarthän? På denna jorden, Som genom synden är förbannad worden; Men hwilken Jesu blod och swett allena Af synd kan rena.

9. Hwem wägar nu en fallen werld fördöma, För hwilken Jesus så har kunnat ömma? Nej jorden skall en Herrans lustgård blifwa, Hans plantor drifwa.

10. Men du, som ej will till förbarmarns ära Rättfärdighetens ädla frukter bära! Betänk Hans wredes eld skall en gång brinna Och dig nog hinna.

11. Försträcks en gång och böj dig djupt för Herran: Han är en Frälsare, som när och fjerran

Benådar den, som synden öfvergifwer, Och Hans förblifwer.
(Woltersdorf.)

P. m. 888787.

72. Den natten, då Jag förråddes På El-
joberget i smärta, Jag bad med bristande hjerta
Och swettades blod för dig. O själ, på dig jag då
tänkte, Säg, tänker wäl du på Mig?

2. När nu slagen Jag blödde, När, törnekrönt
och försmäddad, Jag blef bespottad och hädad, Då
tänkte Jag blott på dig. O själ, som så högt Jag
har älskat, Säg, tänker du wäl på Mig?

3. Bland syndare blef Jag räknad, Af Gud
och men'skor förkastad, Med korssets börda belastad,
Jag gick i döden för dig. O själ, besinnar du detta,
Säg, tänker du wäl på Mig?

4. De slogo Mig fast wid korset, Att fri dig
göra från dina Misgjerningars skuld och pina,
Der led Jag och dog för dig. O du, som i synd
dock will lefwa, Säg, tänker wäl du på Mig?

5. Och döende bad Jag Fadren Förlåta din
synd, att lifwet Dock skulle blifwa dig gifwet Och
himlen öppnas för dig. O själ, du som bäsbande
flagar, War tröst och se uppå Mig?

6. Se, himmel och jord med bäsbande Försträckt
och smärtan kände, Då Jag i nöd och elände Gat
upp min Anda för dig. O själ, besinnar du detta
Säg, tänker du wäl på Mig?

7. Hwi fruktar du Mig? hwi flyr du? Hwi
är Jag din owän worden? Allt hwad Jag gjorde
på jorden, Det skedde af kärlek till dig. O själ, lå
min kärlek dig locka Att gifwa ditt hjerta åt Mig?

8. Att frälsa dig, arme broder, Jag kom för att döden lida. I himlen wid Fadrens sida Nu manar Jag godt för dig. O själ, på dig ser mitt öga, Förlita dig tryggt på Mig!

9. Till Mig i himlen Jag wille, Förlorade son dig leda; Der will Jag dig rum bereda, Der tänker Jag städs på dig. Der får, om i tron du har stridit, Du sist hwila ut hos Mig. (B. W.)

P. m. 11 9: 11 11 9.

73. Långfredag, Långfredag, du skönaste dag! Då friden på jorden blef wunnen, Och himmelen sjunger med heligt behag; Ty Jesus och friden är funnen — Fast jorden blef mörk, är dock himmelen ljus, Och Sonen går hem till sin Faders hus. Se'n striden på jorden war slutad.

2. Långfredag, Långfredag, du herrliga dag! Besjungen af tusen härskaror Med himmelsta röster af ljufwaste slag; Ty Jesus oß frälsat från faror Igenom en neslig och smädefull död, Af kärleken twingad, då nöden så böd, Att dö uti syndares ställe.

3. O syndare! kom nu att fira den dag, Då Jesus för syndare dödde; Och låtom oß aldrig mer bryta den lag, Som Jesus fullgjort då Han blödde Och utgaf sitt lif, att betala wår skuld, Att Gud måtte blifwa mot syndare huld Och icke till ewig tid wredgas.

4. Ty Frälsarens blod har ett wärde så stort: Wår skuld den långt öfwer betalar, Och lofar de band, som oß fängseliga gjort, Och öppnar oß himmelens salar. Så gläds då, o syndare! öf-

wer Guds nåd Och wisdom, som uti Guds ewiga råd Sin Son dig till salighet skänkte.

5. O! må jag ej blygas och häpna hwar dag, Jag frestas att synda utöfwa: Då Jesus för dessa fått så många slag, Att jag ej må Honom bedröfwa? O, hjerta och själ, låt beweka dig då Att troget i Frälsarens fotspår framgå, Dem Han här så tungt hafwer wandrat.

6. Då Jesus af kärlek för min skull har dött Och lidit den swåraste smärta, Så tror jag och att Han ej nån'sin blir trött, Att söka besegra mitt hjerta Samt hjälpa mig kraftigt från synden att dö, Och i mig utrota det giftiga frö, Som dödar mång' tusende själar.

7. O, bröder och systrar och wänner så kär! Swad tänken I på denna dagen, Då hjelten af Zion till himlarnes här Ur ångest och dom blef uttagen? Mitt fattiga hjerta! hwart leker din häg? På jord eller himmel? Ell' männ' det är nog Med munnen bekänna Hans smärta?

8. Nej icke med werlden i synd och i ondt Wår Jesum ånyo att döda — Då Han oß i dag med Gud har försont Och låtit sitt blod allt utflöda: Att wi skulle wara och blifwa Hans barn Och icke gå fängslade uti de garn, Der werldenes barn ännu sitta.

9. Min själ och mitt hjerta! hwar är du den stund, Då munnen omtalar den Guden, Som ser hwarje tanke och innersta grund Och gifwit de kärliga buden: Att wända tillbaka till hwila och ro Och göra den bättring i werk och i tro, Som Jesus i Ordet utstakar.

10. Mitt hjerta! låt aldrig en dag gå förbi

Som du ej på Jesum städs tänker; Förnya ditt löfte i bönen att bli Mer troget och ödmjukt ned-sänkter. Åt rena min själ hwarje stund Jesu kär! Och tag Du mitt hjerta. Jag ej mer begär An ligga wid foten af korset.

11. O! Golgatha kulle, du är det palats, Der himmelens konung nu hänger Fastspikad wid korset, den rysliga plats, Att blodet så ymnigt uttränger. Du är dock, o Jesu! vår Herre och Gud; Du skall of wäl hjälpa af werldene ut Och hem till ditt himmelska rike.

12. På Golgatha berg, der tar jag mitt bo, När andra på jordene bygga; På knä under korset skall jag ha min ro, Der flätar jag åt mig en hydda Af blad och af blommor, som der wära opp, Af blodet som flöt utur Frälsarens kropp. Bort werld med din ro och din fågnad.

13. Här är nu den skugga, den ljusliga frukt, Det nöje jag önskar att winna, De liljor, som gifwa den ljuswaste luft. Åt! se huru blodströmmar rinna, Se famnen står öppen och väntar på mig, Se hålet i sidan, der lägger jag mig; Ej synden mig mer skall förderfwa.

P. m. 98: 89, 98.

74. Min Själawän! låt mig Dig ståda, Der Du wid korset naglad står, Att nåd och frid med Gud mig båda Uti ditt blod och djupa sår. Ett uppväckt hjerta Du mig gif, Att jag hos Dig botfärdigt söker Den kraft, som tro och kärlek öker Och kan i själen wäcka lif.

2. Den törnekrona, Du täckts bära Med tålig ödmjukhet för mig, Gif nåd, att den mig

mätte lära Sann ödmjukhet, som täckes Dig. De droppar blod, som törnets tagg Utaf Dig pressat, värdes gifwa, Att de min läkedom må blifwa Mot syndasår och samwetsagg.

3. Du led och teg; men värdes tala Till mig: "Kom hit, betungade, Jag kommen är att dem hugswala, Som känna syndens tyngd och we." — Gif att den strida tårestrom, Som ned af dina ögon flyter, Hos mig min hjertas hårdhet bryter, Och werkar kärlek, sann och öm.

4. De armar, Du på korset sträcker, De locka mig att till Dig fly: Du dem i nåd emot mig räcker, När jag, ur syndens djupa dy, åkallar Dig med bättringsrop, Och beder: "Jesu, mig omfamna, Att jag hos Dig må trygg få hamna, Och samlas till de sällas hop."

5. Uti din sida och ditt hjerta, Som på Dig Jesu, öppnadt är, Der får jag lisa i all smärta: Dit sträcker sig allt mitt begär. Der finner jag ett säkert bo; Der will min själ sig innesluta; Der kan jag frid och glädje njuta; Der får min själ en ljuslig ro.

6. Din nakna kropp och blotta leder, De kraftigt minna mig uppå Den skrud, som Du för mig bereder, Swari jag skall för Gud bestå. Ditt högropp och klagoskri, Att Gud Dig hade öfswergifwit Jag finner mig till tröst beskriswet, Att jag ej skal förskjuten bli.

7. Den troгна förbön, som Du fäller För dem Dig gjorde grusligt qwal, För mig ho Fadren äfwen gäller, Ty jag war en bland dera tal. Du plågad blir af häftig törst, Min salig

het Du efterlängtar: Ack! gif att efter Dig jag trängtar, Som mig så högt har älskat först.

8. Du, som för mig är korsfäst worden, Ack! fäst min själ wid korset så, Att, medan jag är här på jorden, Jag öfwer allt Dig älska må. Och när till ewighetens land Du ändtligen mig hän will kalla, Låt mig, som Du, i tron befalla Min själ i Himla=fadrens hand. (Syreens Sång.)

(Mel. se N:o 4.) P. m. 11 10: 4 4 10.

75. Allt hwad of Adam i fallet ådragit, Allt är nu botadt af "Dwinnonens säd". Christus har werldenes synder borttagit, Just på den dagen Han dog uppå träd. Han som war ren, Gjort det Allen'; En dog för alla och alla i En.

2. "Si, min lekamen och blod jag för eder, Till edra synders förlåtelse ger", — Sjelf Han ju sade — och bjuder och beder "Tager det, låter det gälla för Er. Allt hwad jag gör, Lider och dör, Gör jag för Eder, för Eder, ack hör!"

3. Om dina synder än blodröda wore, Skola de likwäl bli snöhwita här. O, ja, — det blodet af Herren den store, Tusensallt mera än synden dock är. Ack, att du fick, Endast en blick, In i det helga, dit Medlaren gick!

4. Men I lätt sinnige sjalar, som tagen Nu öfwer Golgatha lättaste språng, Trampande blodet och trotsande lagen, O huru swårt er skall blifwa en gång Möta Hans syn, Herrlig i skyn, Hwilken I stungit, förakten och slyn!

5. Wårdes o Jesu, för syndare alla Wisa Dig så, i din martergestalt, Att de förkrofsade straxt nederfalla, Söka och finna wid korset sitt

allt. Uslaste träl Dock är en själ, Som med ditt blod Du har friköpt likwäl.

6. Hjelp oss att hålla det ewigt tillräckligt, Att Du har dött för hwarendaste själ; Twefa och twisla på det är försträckligt, "Trampa Guds Son", och frivilligt bli träl. Nej, det är nog: Frälsaren dog, Ewigt för alla, tillräckligt och nog!
(Ahnfelts Sång.)

P. m. 9988.

76. D, Jesu kär! Att mig försona Du tager på en törnekrona, Med hån Du purpurmantel bär, Till spe ett rör din spira är.

2. Skön är din krona, skönt Du bär den; Ditt rike större är än werlden. När werldens makt förgås i strid, Skall din stå fast i ewig frid.

3. Din krona det är tålamodet, Din purpur är försoningsblodet, Och herrstaspiran som Du bär, O Herre, det din kärlek är.

4. D, låt mig komma i ditt rike, Om också der den minstes like! Min konung sjelf för mig ju dog Och är min Gud: det är mig nog!

(K. G.)

(Mel. se N:o 22.) P. m. 11 11 11 5.

77. Gråt, syndare! din synd har Jesum slagit Och wredens stormar öfwer Honom dragit. Din synd har gjort Hans milda, rena hjerta Osäglig smärta.

2. Har Han i sådan nöd Sig måst begifwa, Swad skall af dig, du torra träd, då blifwa! Swar will för wredens eld, du här ser brinna, Du tillstykt finna?

3. Gråt, syndare! gråt med förläget hjerta,
Du är en orsak till all Jesu smärta. Du, du
har bort, hwad Jesus utstått, lida, Samt tröstlös
qwida.

4. Allt, hwad du är och har i detta lifwet,
Det ware Honom nu för ewigt gifwet. Du är
dertill förbunden, för Hans smärta, Af allt ditt
hjerta.

P. m. 665:

78. Jag låg i djupsta nöd, Försänkt i ewig
död, I syndens wälde, Då Herren Sig af nåd
Till följe af sitt råd, För mig inställde.

2. De giflars slag Han fått, Hans kropp af-
klädd och blott, Hans törnekrona, Den smädelse
Han bar, Ja, hwad Han utstått har, Allt mig
försona;

3. Ja, Hans korsfästelse, Och bittra hädelse,
De sår, som swida, Hans själs försmäktande,
Det hårda ängslande Han måste lida;

4. Allt, hwad Han utstått har Tills Han af-
bleknad war Min själ till fromma, Skall mig
till salighet, I tid och ewighet Tillgodo komma.

(Mel. se N:o 36.) P. m. 87: 7788.

79. Se, jag faller Dig till fota, Jesu, Du,
som älskat mig Och för synden welat bota, Hwar-
med jag bedröfwat Dig; O! hwad njuter jag
för fröjd, Då jag ligger arm och böjd, Wid ditt
kors, der Du affomnat Och min salighet full-
komnat.

2. O min Läkare! mig hela, Jag är syndig,
sjuk och swag; Mig din läkedom meddela Mot

den skada, hwilken jag Genom Adams fall har fått, Och förökt med egna brott; Om ditt blod min själ bestänker, Botas allt hwad henne kränker.

3. Wårdes dina sår inskriswa, Jesu, i mitt hjertas grund; Att af mig de må förbliswa Öförgätne hwarje stund. War och blif min enda stätt, Der jag hwilar dag och natt; Låt mig till ditt kors mig luta; Nåd wid dina fötter njuta.

(Augustinus.)

P. m. 8 lin. 11.

80. **M**in blodige Konung på korsträdets stam, Föraktade Herre, ofsyldiga Lamm! Din klädnad är blodig, Du ängslas, Du ber, Du ligger på marken med ansigtet ner, Du gråter, Du qwider, Du tigger om nåd, Du händerna wrider, Och wet ingen råd; I tretti års trälldom Du lider all nöd, Och sist Du öf frälsar igenom din död.

2. För mig Du blef sårad, för mig Du blef träl; Du smakade döden, att rädda min själ; Du hänger förlåten, men tänker på mig; Du beder för andra, men glömmet bort Dig. Din helga lekamen mitt påska-lamm war; Den bittraste galla för wällust Du tar; Att göra mig salig, Du lider all nöd; Att skänka mig lifwet, så hänger Du död.

3. Så blef då fullkomnadt Guds ewiga råd, Så lades grundwalen till styrka och nåd. Uppståndelsen följde och allt blef bestäldt. Wår Skapare nöjdes, och släktet blef sällt, Så saligt, som det uti skapelsen war, Och än mera lyckligt, ty

Medlaren har En ewig rättfärdighet för oss till-
reds. Kom, fattige syndare, gif er tillfreds!

4. Swad är då att vara försonad med Gud?
Det är att Han tystat förbannelsens ljud. Swad
är då att vara upprättad igen? Det är att ha
rättighet vara Guds vän. Förtro dig fördensfull,
så usel du är, Med hela din börda och allt ditt
besvär, I Frälsarens händer; Han will och Han
kan För hela din salighet vara din man.

(Rutström.)

(Mel. Sw. Ps. N:o 29 el. 58.) P. m. 4 lin. 7.

81. Sitta under korsets stam, Blicka upp
och se Guds lamm, "Herren vår rättfärdighet",
Det är lif och salighet.

2. Blodet der är Sonens blod, Som Han göt
så huld och god Åfwen för min synd, mitt brott,
För att göra allting godt.

3. Rösvarns bön min bön och är: "Tänk på
mig, o Herre kär, I ditt rike!" — och Han har
Då för mig ett nådigt svar.

4. Jesus klädd i blodig skrud, Öfswergifwen
utaf Gud, Är en borgen, att ej jag Öfswergifs
på Herrans dag.

5. Nu Hans werk fullbordadt är, Nu Han
mig och nåd beskär Att i tron till Fadren gå,
Och Hans kärlek återfå. (P. W—1.)

(Sw. Ps. N:o 187.) P. m. 4 4 7:

82. Fem källor små Jag träffar på, Som
gifwa lif och helsa, Tröst, fröjd och frid I dödens
strid, Och kunna själen frälsta.

2. Källadran är Min Jesus kär; Och se!

Hans sår, så ljufwa, De källor små, Dit jag får gå,
När synden mig will kufwa.

3. O, Jesu god! Uti ditt blod Mig nedsänk
och mig rena. Att fast mitt kött Ej ännu dött,
Jag älskar Dig allena.

4. Guds rena Lamm På korssets stam, Min
Frälsare, min hägnad: Min synd afwänd, Min
själ upptänd. Att blott Du blir min sägnad.

5. Då skall min själ Må ewigt wäl, Och
med en helgad tunga, I Gud förnöjd, Med salig
fröjd, Det är fullkomnad! sjunga.

(Mel. Sw. Ps. N:o 51.) P. m. 6 6 7 7 7 7.

83. Jag wördar Jesu blod; Det är min
reningsflod, Som syndens kraft förtager, Mig
från des smitta twager, Som samwetsfären helar
Och ger hwad mig helst felar.

2. Min Jesu dyra blod Uppfriskar själ och
mod, Och när des kraft får verka, Så kan det
hjärtat stärka. Det är den brunn och källa,
Som allt tillfreds kan ställa.

3. I stoftet jag Dig ber, Du mig den nåden
ger, Att jemt wid korset ligga Och om det blodet
tigga, Som mig från allt kan frälsa, Mig gifwa
kraft och helsa.

(Mel. Sw. Ps. N:o 76.) P. m. 8 7: 8 8 7 7.

84. För ett armt och fattigt hjerta Är det
Ordet dyrt och stort, Att wår Jesus med sin smär-
ta Pliktat och tillfyllest gjort. Ordet om Hans
ång'st och pina, Den Han led för synder mina,
Då Han tog min nöd på sig, — O, hur ljust det
tröstar mig!

2. Detta Ord mig städs ledsagar Framåt till
Hans fröjdesal, Hjelper mig i swära dagar, Genom
denna jemmerdal. När mig mödan trycker neder
Nådens ord mig lugn bereder; Ordet om Hans
fors och död Tröstar mig i all min nöd.

P. m. 87: 8877.

85. Skåder detta stora under: Jesus dör
för mig och dig! Efter många smärtestunder Har
Han sist uppoftat Sig! Nu wår frälsning är
fullkomnad, Lifwets Herre sjelf affomnad, Neder-
lagd är dödens makt, Saligheten återbragt.

2. Hwila ljust, Du kärleks-hjerta! Efter slutad
kamp och strid; Uppå oro, sorg och smärta Följer
nu din sabbatstid; Nu är kropps- och själawänden
Dj till godo öfwerständnen. Mätte Du för qwal
och pust På mitt hjerta se din lust.

3. Att Du läggs i grafwen neder, Mig till
gagn och bästa är; Din begrafning mig bereder,
Att när jag, fulländad här, Ligger i min tysta
boning, Skall, i kraft af din försoning, Jag en
salig hwila få Och med fröjd en gång uppstå.

4. Intill denna stora stunden Skall din bild
för hjertat stå; Dig är jag rätt högt förbunden,
Ty Du dog, på det jag må Leswa Dig till fröjd och
ära Och de goda frukter bära, Som Du mig med
blod och swett Har förwärfwat och beredt.

(Mel. Sw. Ps. N:o. 170.) P. m. 11 9: 9.

86. D Herre, hur skall jag för allt hwad
Du gjort, Dig wärdigt och rätt kunna lofwa?
Det pris är wäl ringa, som hittills Du sport,

Hwad skulle jag ge Dig som gåsfa — För hoppet om örtagårdsfriden?

2. Mitt hjerta så uselt och fattigt det är, Så säradt af synden och nöden — Si det är den gåsfa din kärlek begär För lidandet, korsset och döden — För lugnet i örtagårdsfriden.

3. O Jesu Dig tillred en graf i mitt bröst! Der hwila och verka i tiden! När dödsstunden kommer Mig klinge Din röst Och låt mig från Golgatha=striden Så komma till örtagårdsfriden!
(Olin.)

d) Jesu uppståndelse.

(Mel. se N:o 44.) Sw. Psb. N:o 33. P. m. 76 : 76:

87. Du Hjelte uti striden, Bland oss wälkommen war! Kom, kom och gif oss friden, För den Du kämpat har! Fullbordat har Du lagen, Guds Lamm i segerstrud. Wår fiende är slagen: Med oss är Herren Gud.

2. I sina hyddor bära Nu de rättfärdige Dig lof och pris och ära. Gör oss och wärdige, Att högt ditt lof förkunna, Som segren åt oss bär; Ja, wärdes oss förunna, Att ewigt ha Dig kär.

3. Räck nu din segerfana Utöfwer oss, o Lamm! På korssets segerbana För oss till himlen fram; Att wi här öfwerwinna Synd, satan, werld och död, Och hwila hos Dig finna Wid slutet af all nöd.
(B. Schmolke.)

P. m. 86 : 8886.

88. Nu beder hwar och en för sig Till salig påstafrojd: Min Jesu! uppenbara Dig Och gif,

att jag rätt böjd För dina fötter sjunker ner, Och
Dig i tron uppstånden ser, Min Frälsare, min
Gud och Wän, Och känner Dig igen.

2. O, låt mig ha Dig kännbart när, Insluten
i min famn! O, låt Du mig, så swag jag är,
Tillbedja Dig Guds Lamm, Och med Maria gå
åstad, Att gråta och än wara glad; Dig ega,
njuta, o min skatt! Dig älska dag och natt.

3. Marie lott mig synes stor, Ja, den war säll
också! O, rönte jag hwad hon erfor, Då jag, uti
min wrå, I enrum med min Jesus är; O, hade
jag min wän så kär: Ej någon bättre lott jag wet,
Ej större salighet.

(Mel. Sw. Ps. N:o 215.) P. m. 78: 77.

89. Jesus min Förlofare Leswer, jag skall
också leswa, Wara hos min Frälsare; Ad, wi
skulle jag då bäfwa? Han, mitt huswud, släpper
ej Sin lekamens lem, ad nej!

2. Nej, Han släpper icke mig, Han mig ständigt
till Sig drager, Deras fröjdar själen sig, Och min
hydda med sig tager I sin graf det wisa hopp,
Att hon likna skall Hans kropp.

3. Fröjdens mina lemmar då, Ty min Jesus
bär nu eder; Låt ej ängslan insteg få; Han i
döden lif bereder; När Hans stämnia hörs till slut
Gån I ock ur grafwen ut. (Joh. v. Assig.)

(Mel. se N:o. 8.) P. m.

90. O Jesu Christe, Segerhjelte! Du mörk-
sens förste nederfällde, Som ock i dödens bojer
band. Till mörksens rike wi förr hörde; Men
Du det wäldelig förstörde, Halleluja, Du seger

wann. Ditt ljus, det uppgick klart. Förstörde
mörkstens fart. Halleluja! Tänd upp ditt ljus
I hjertans hus, War sjelf derinne sol och ljus.

2. Vi äre ju en rykand' weka, Wårt mörker
will of ljuset neka, Vi äre en förbråkad rö, Men
Du will wekan ej utsläcka, Ej låta röen sönder=
bräcka, Tills Du din dom till seger för. Du är
wårt ljus och lif, Wår segerkraft Du blif, Seger=
hjelte, Du är det wist, O Jesu Christ! I Dig sin
udd har döden mist.

3. Halleluja, wi seger sjunga, Rör Du sjelf
anda, mun och tunga, O Jesu sjelf wår lofsång
war, Du är allena wård uppbära Ett ewigt lof,
en ewig ära, Guds Lamm, som wåra synder bar;
Du bar, och dem bortbar, Wår handskrift sönder=
derstar, Segersförste, Du är det ju, O Jesu nu,
I of, wår Konung, segrar Du.

4. Tag of nu swaga sjelf wid handen, Och
lös of ifrån tråldomsbanden, Du sjelf wår
kraft och starkhet war, Att wi må wåra till i
nåden, Och troget hålla helga bånden, Som Du,
wår Wån, of gifwit har; Gif Andans nåd der=
till, Att göra hwad Du will; Bind of samman
Med fridens band, I kärleks brand, Låt ingen ta
of ur din hand.

5. Låt dina kärleks floder flyta, Låt Andans
krafter icke tryta, Du werldens ljus, tänd ljuset
opp; Låt himlaoljan ymnigt rinna, Att trones
lampa klart må brinna, Of helga Du till själ och
kropp, Du är wårt A och O, Wår lust och själaro,
Immanuel! O Jesu kär, Blif Du of när, Och
låt of blifwa der Du är.

(Ur Mose o. Lams. W.)

Mel. se nästfölj. P. m. 11 9: 11 11 9.

91. Si döden är dödad, och lifwet står opp,
Men grafwen är worden begrafwen! Upp reser
Sig Christus, min salighets hopp, Och trosfar
min fiendes glaswen. Si, Jesus har makt och
Hans wälde förstör Och ställer till lösen de orden
mig för: "Jag leswer, I skolen och leswa!"

2. Ack, salig och helig är derföre den, Som lott
och delaktighet finner I första uppståndelsen genom
sin Wän; Den ewiga döden ej winner I Honom
det ringaste wälde och makt, Ty Frälsaren Jesus
har lofwat och sagt: "Jag leswer, I skolen och
leswa!"

3. Du Jesus är wägen, ja, sanning och lif;
Du lif både äger och gifwer. Ack, mildaste Jesu,
af nåd mig då gif, Att alltid med Dig jag för=
blifwer I verklig förening, och växer derwid I
tro och i tålmod, kärlek och frid. "Du leswer,
wi skole och leswa!"

4. Så skall jag då leswa: dock icke nu jag,
Ty Christus mitt lif sjelf har blifwit, Jag leswer
i tron till min Jesu behag, Som lifwet och allt
har mig gifwit. Han sjelf är min fägnad, mitt
ljus och min tröst, Och ljusligt försäkrar Hans
trofasta röst: "Jag leswer, I skolen och leswa!"

5. Hwar är nu din udd, du förfärliga död?
Hwar, helwete, är nu din seger? Wißt kan du
wål stundom mig bringa i nöd, Men lifwet i
Christus jag äger. Uppswulgen är döden och
helwetets makt, Och Jesus förklarar, som segren
oß bragt: "Jag leswer, I skolen och leswa!"

6. Nu är du, o graf, blott en skugga, ej mer,

En tid du wäl hyddan betäcker; Men då Sig min Jesus i herrlighet ter, Till lif Han ock stoftet uppväcker. Jag lägger frimodigt mig ner i min grift, Min Jesus sjelf sätter på grafwen den skrift: "Jag leswer I skolen ock leswa!"

(O. Kolmodin.)

P. m. 11 9: 11 11 9.

92. Uppstånden är Christus! — Gudomliga lif! För oss Du nu dödade döden. Uppstånden är Christus! — min fröjdesång blif Mot synden och yttersta nöden. O Jesu, i hjertat jag gömmer ditt ord, Mer högt och mer dyrbart än himmel och jord: "Jag leswer, I skolen och leswa."

2. Ditt werk är fullbordadt, till Fadren Du går De saligas lofsång till möte. Ut oss Du be- reder, i dag som i går, Ett rum i din härlighets sköte. På jorden, i himlen, din kärlek, din bön Blott söker den samma ditt arbetes lön, Att syndare saliga göra.

3. Osägliga nåd! Så allenast en Gud Kan älska. Nu leswer mitt hjerta! Så syndig jag är, står jag prydd som en brud I Frälsarens lydnad och smärta. Från djup och till djup, i Guds ewiga råd Serafen ej skådar ett under af nåd, Mer härligt än menniskors frälsning.

4. Men du, som wäl härtill ditt bifall har gett Och Jesum bekänner — hwad tar du Till hjertat af allt, hwad på korset har skett, För lifwet, för hjertat, hwad har du? Skall Christus och blodet och korset ej bli Dig mera än endast en skön poesi? D, we hur det blodet då ropar!

5. Du christen will heta, allt tro och förstå

Men aldrig i Bibelens mening helt omvänd och salig, för alltid att stå Med Kristus i verklig förening, Och utgå ur lägret, Hans smålek att ta, Men alltid i of med de otrogna dra, Hur blodet då öfwer dig ropar!

6. Men salig den själen, som lefwer i tron, Med Jesus i verklig förening, Som funnit i blodet en ewig pardon, En daglig och stundelig rening! Fast werkligen brottslig, owärdig och swag Han aldrig mer dömes af Gud efter lag, Ty Kristus har dött i hans ställe.

7. Kom fattig och rik, kom nu kall eller warm, Kom, tag här hwad helst du behöfwer. Om och du har syndat, är usel och arm, Att synd uppå synd flödar öfwer, Här nåd öfwerflödar ändå mycket mer; Ty tänk, när dock sjelfwa Guds Son för oss ger Sitt lif och sitt blod, hwad det gäller!

8. Om tusende werldars otaliga mängd Af synder jag ensamt bedrifwit, Men Skaparen kommit i dödenes ängd, Och sjelf min Försonare blifwit — — — Tänk Skaparen, klädd uti mennisko-kött Har sjelf för sin skapade warelse dött! — O Gud, hur all synd då försvinner!

9. Så sannt, som Gud skapat oss alla till barn, Så sannt, som wi alle måst falla, Så sannt, som Guds Son ifrån djefwulens garn, Har riktigt förlopat oss alla, Så sannt, som Han riktigt utförde sitt wärf, Så sannt är jag arme, med allt mitt förderf, Rättfärdig för Gud genom trona.

10. Om tron och är swag, har hon skatten dock hel, Och wunnen af Christo allena, Den kostliga perlan, som re'n blef wår del I döpelsens watten, det rena. Det är ju, o Jesu, ditt ewiga

råd, Att syndare blott skulle lefwa på nåd, Allenast af nåd, genom trona.

11. Swad är all wår sträfwan, wår ångest och nöd, Wår fromhet, försakelse, rening, Wår egenhets prisade mystiska död, Att komma med Gud i förening, Mot troslofwets wisshet och fröjdfulla mod: Att Christus är död, och Hans heliga blod Wår enda, tillräckliga rening?

12. Ej mindre wår helighet, fromhet och dygd, Än synden, som flödar of öfwer, — Allt måste betäckas af nådenes skygd, Allt stundlig försoning behöfwer. Pris ware Dig, Jesu, barmhertig och god, Att paradisyckeln är köpt med ditt blod, Och syndaförlåtelse heter!

13. O syndaförlåtelse, dyrbara skatt, Af oförskyld nåd åt of wunnen! Du är ju för of, i wår eländes natt Den flödande salighetsbrunnen. Med stundelig synd mot Guds heliga bud Swart skulle wi fly, om ej blodet hos Gud Hans nåd oupphörligt förnyar?

14. Allt eget, det ware sig ondt eller godt, O må det bli dödt och begrafwet, Och anden i Christi rättfärdighet blott, Insjunka, som droppen i hafwet! Ty är jag förlorad, till intet i mig, Då har jag of allting fullkomligt i Dig, O Jesu, för ewiga tider.

15. På korset Du sagt: Allt fullkomnadt nu är, Men ej, det fullkomnadt skall blifwa. O Herre, gif nåd, att jag ensaldigt lär, Min tro med ditt ord införlifwa! När Du hafwer sagt ditt "fullkomnadt" en gång, Då lefwe mitt hjerta, då ljude min sång: Ett ja, och ett amen, i själen!

16. Men tron, o hwad gäfwä! — Och otron, o we, Hur denna wår själ kan martera! Wi önske blott känna, begripa och se; Gud hjelp oss, när det will regera! Förnustets förtydande djefwul utdrif, Och Ordet, blott Ordet, i hjertat instrif, O Jesu, föröka oss trona!

17. Men är nu wår rika, omätliga skatt I hjertat rätt lesiwande skrifwen, Då ser jag blott Christus i jordlifwets natt; Mitt allt uti allt Han är blifwen. Då twingar Hans kärlek att hålla Hans bud, Och ljusligt erfara den nåden af Gud, Att älska i Honom min nästa.

18. Om blott i försoningens under min tro Bli öfwad och salig och mogen, Då blir det min endaste trefnad och ro, Att wara min Frälsare trogen. Ja, wisshet i trone, att wara Guds barn Är starkaste wärnet mot alla de garn, Som satan och werlden utläggä.

19. Så ömt och grannlaga, som kärleken är, Ej något hos menniskan gifwes. Blott Jesum med tron i sitt inre man bär, Ej mera med synden man triswes. Man har icke hjerta, man har icke mod, Att Honom som köpt oss, så dyrt med sitt blod, Med synder bedröfwä och sära.

20. Så bli wi då lifligt inwigde uti Det här- lica christendomsstycket: Att mycken förlåtelse werkar, att wi, O Jesu, öck älske Dig mycket; Ty nåden, ju mer af sin fullhet hon ger Att hungrande, törstande själar, ju mer I Gud hon dem insjunka låter.

21. Och bönen, — nu blir den oss ljuslig; ty nu, O Jesu, wi tro Du oss hörer. Wårt rätta Bethesda för själen är Du, Och blodet, det wat-

ten, sig rörer. Ej stiger en bön emot himmelen opp, Att icke en engel med tröst och med hopp, Med hjelp ifrån höjden nedstiger.

22. Så sköter of Herren, i pröfningens dal, Till des han sin brud hemförlofwar, Och efter all werling af fröjder och qwal, Med ewiga fröjder begäfwar. Och hjertat sig widgar af längtan och lust, Ju mera det klarnar mot hemlandets kust, Den säkra och fridsälla hamnen.

Mel. se föreg. P. m. 11 9: 11 11 9.

93. **M**in Jesus nu lesver: wälsignad min tröst! Hwi skall jag i grafwen förblifwa? Mitt hufwud der uppstår med segrande röst, Och skall sina lemmar upplifwa. All synd, död och djefwul nu sunnit sin dom; Ty Jesus har uppstått, och grafwen är tom. Bort ängslan! kom ljufwaste fägnad!

2. Min Jesus har segrat, der ligger för fot Allt det, som mitt lif wille röfwa; Ty dödsudden spjernar den udden emot, För hwilken han icke kan töfwa. Nu satan och helwetet bäfwa i grund: De fälldes, men fast står mitt nådeförbund; Ty Jesus, min Frälsare, lesver.

3. Förläna mig, Jesu, att uppstå med Dig, Och icke mig sjelf mer här leswa, Men Dig, som är död och uppstånden för mig: Att jag mig ej måtte, inweswa I syndenes swepning, men lemna den qwar, Som Du, uti grafwen, och renad och klar Stå upp till ny lesnad och wandel.

4. Min Jesus nu lesver: hwi skulle jag då För något i werlden här frukta? Min Hjelte skall wißt mina fiender slå, Des grymhet och högmod

hårdt tukta. Jag tröstar på Honom i lif och i död, I bittraste smärta, i hårdaſte nöd: Min owän ſtall ſe det och blygas.

5. Han uppſtått ur grafwen, och öppnat deſ dör: För döden ej mera jag rädes; För honom, ſom war mig förſkräckelig förr, Nu mera i hoppet jag glädes. Jag lägger med fröjd uti grafwen min kropp; Ty Jesu uppſtåndelſe ger mig det hopp, Med Honom få uppſtå till lifwet.

6. Så leſwer min Jesus och bliſwer mitt lif: Här leſwer Han uti mitt hjerta: Han är nu min fröjd och mitt ſorgesfördrif. Min död kan ej göra mig smärta. Han endaſt befordrar mitt himmelſka lopp, Ty han ſtall igen återlemna min kropp, Så ſannt ſom min Frälsare leſwer.

(Ur Dufvoröſten.)

e) Jesu Himmelsfärd.

(Mel. ſe N:o 13.) P. m. 87: 887.

94. Du Chriſti dyra köpta hjord, Fall för din Herre neder. Guds Son, det ſanna lifſens Ord, Sin himmelsfärd bereder: Far ſedan upp, med frid och fröjd, Till ſamma härlighet och höjd, Från den Han nederſtigit.

2. Den här i armod och förakt Har welat koſet bära, Han der, i majeſtät och makt, Åtnjuter ewig ära. Den här man hädat på allt wiſ, Han får nu ewigt lof och pris Af hela himlaſkaran.

3. Omkring Hans helga höga thron Stå tuſen ſinom tuſen, Som ſtämman in med englaſton I ſälla Fadershuſen. De ropa: "Helig!"

mot hwaran'; Den säng ej någon lära kan, Som ej är köpt från jorden.

4. De sjunga: "Helig, Herre Gud, Guds Lamm, Dig tillhör ära! Du har för oss en blodig skrud Af kärlek welat bära. Du wärdig är att taga pris, Som öppnat oss ditt paradys Och med ditt blod oss frälsat".

5. En sådan säng kring thronen hörs; Hwad göre wi på jorden? Männ' ej vårt hjerta deraf rörs, Att Jesus krönt är worden Med härlighet i himlens land, Der, på sin Faders högra hand, Han godt för oss nu manar? (Syreens Sönger.)

P. m. 11 9: 11 9:

95. Från jorden till himlen din Jesus uppför, Själ! så bör också tron dig uppföra Från jorden till himlen, om du vill bli stor Och wärdig att en gång få höra Från himmelska choren det hallelujah, Som herrligt kring thronen de sjunga. Från jorden till himlen, o själar också ja, Att prisja vår Gud med ny tunga.

2. Från jorden, här är ej annat än sorg, Till himlen, der fröjd öfverslödar! Wid nya Jerusalems saliga borg Bli den wäl belönt, som sig mödar En liten tid här för den kronan, som är Af Jesus beredd och förwärfwad Att uslingen, som utaf synderna här Så jemmersfull är och förderfwad.

3. Från jorden till himlen, fast wägen är smal Och striden blir bitter och blodig! Om du kommer in bland de saligas tal, Sen' du uti kampen frimodig Har fienden nedlagt i Frälsarens kraft; Så ångrar du aldrig den möda, Som du

för den striden i forstiden hast ; Han skall dig med wällust der föda.

4. Från jorden till himlens förlofwade land
Att ewigt hos Frälsaren wara ; Från jorden att
landa på sällhetens strand, Der wi då få träffa
den skara, Som står inför thronen och sjunger
Guds lof Med sina förklarade toner. Ja, glädjen
är härlig i himmelens hof, Der wandra de alla
med kronor.

5. Från jorden till himlen, det saliga land
Der kärlekens längtan skall fyllas, De ledas wid
Frälsarens trofasta hand, Af himmelens helgon
de hyllas, Som kungar och furstar i himmelens
sal, Och säga med glädje otalig : O ! himmelske
Fader nu är jag så glad, Att Jesus har gjort
mig så salig.

6. Från jorden till himlen, och lösa mig hän
Från banden mig trycka på jorden ! Jag minns
hwad Du lofwade, trofaste Wän, Att jag skall få
sitta wid borden Med Dig och de dina i himmelens
sal, Der härliga fröjder att smaka. Och, lycklig
är den, som i tärarnes dal Är slitig att bedja och
waka !

7. Från jorden till himlen att wara hos Gud
Och smaka de himmelska strömmar, Som flyta
från thronen — Och saliga brud ! — Du tror då
i början du drömmer, När himmelska skaran lof-
sjunger sin Gud, Och himmelska harporna klinga,
När himlens basuner uppstämma sitt ljud Och
himmelska klockorna ringa.

8. Från jorden till himlen jag wänder nu
mig ; Ty der är så roligt hos Herran. Jag trifs
här ej längre, jag går nu den stig Som leder till

landet der fjerran. Jag går till min Jesus; ty
Han har gått hem, Från alla bekymmer på jorden;
Jag går till min Jesus, ty jag är en lem I Honom.
Färväl på de orden! (Ringberg.)

(Mel. se N:o 13.) P. m. 87: 887.

96. **D** Jesu, Du vårt hufvud är, Du kan
den väg öf föra Som lefwande och säker är Och
kan öf saliggöra. Du nådigt tager öf emot, När
wi till Dig uti sann bot, I tro och kärlek komma.

2. Du öf Guds rike öppnat har, Du sjelf till
himlen farit. Du gör den väg öf uppenbar,
Som annars dold öf varit. Wi tro, att Du öf
till ditt pris I himlens sköna paradys, Ett rum
åt öf bereder.

3. Drag öf till Dig, så löpa wi; Gif öf ett
himmelskt sinne. Styrk öf, att wi Dig trogne bli,
Tills wi det målet hinne, Som Du öf sjelf har
förefatt, Der Dig, Du själens högsta skatt, Wi
ewigt skola ega.

P. m. 664, 66, 64.

97. **S**täm in i englars chor, Och sjung
Hans kärlek stor, Hans ära sjung! Han som re-
gerar der, Englars beundran är; Och nåd Han
till öf bär, Wår Frälsarkung.

2. En smålek grym Han bar! Den Falken
bitter war, För öf Han tog. Guds englar sågo
ned Med häpnad hur Han led. Min själ! fall
ned och bed: För dig Han dog.

3. Hans nåd är rik och warm; Wår sång är
swag och arm I stoftet här. Men ad i ljus en

gång I ewigheten lång Wi sjunga bättre sång At
Sonen kär.

4. Dock! om än swagt, ändå Hans pris wi
sjunga må På barnawis. Hans makten, äran är,
Han kungaspiran bär. I helgon! sjungen der
Dch här Hans pris.

(Mel. se N:o 65.) C. m.

98. Si, huru hög är Christi glans Der,
uppå Fadrens thron! Hans helgon, der en sluten
krans, Uppstämman sångens ton!

2. Hans kyrka bedje wid hans fot! Deß äldste
offre pris! Dch må Han taga offret mot, På
nådigt Frälsar-wis!

3. Ack, sången är så underfön. — Så sjunger
skaran stor: "Wår Jesus lyfnar till wår bön
Dch hör wår lofsångschor."

4. Må ewigt ljuda denna sång, Må ära,
frid och fröjd På Lammet hwila, som en gång
Led smärtan i deß höjd.

P. m. 66688646.

99. Guds serafimers här Sin röst upphöjer
der Dch Herren lof hembär; De sjunga högt i
sina chor, Med skylda anlet der Gud bor: Helig,
helig är Gud! Helig är Gud! Gud Zebaoth,
wår Gud.

2. Dch kyrkan, Jesu brud, Loffsjunger och sin
Gud, Med sång och fröjdsfullt ljud: Du heliga
Treenighet! Wi lofwe Dig i ewighet. Amen
Hallelujah! Hallelujah! Amen Hallelujah!

3. När Guds tillkommelse I härlighet skall
ste Dch wi få Jesum se: O! då förwandlas allt

i fröjd, Vår salighet uppnår sin höjd. Amen
Hallelujah! Hallelujah! Amen Hallelujah!

P. m. 4 lin. 12.

100. Loffjungom den Hjelten, som sig har
infunnit, Som fängellet fångat, som segrat och
wunnit. Som Konung Han råder, och lefwer för
alla: O, måtte Hans lofsång i werlden widt skalla!

2. Han helwete, djefwul och död nederlade,
Från dödsdomen frälste, oß frihet tillfode. Si,
Fridsförsten framträd, att friden oß gifwa: Nu
kunna fördömda wälsignade blifwa.

3. Som Jesus har lidit, wår skuld efterskän-
kes: Med blodet, som slutit, wårt hjerta bestänkes.
Vår Gud är försonad: ty Herren uppfyllde hwad
Adam och hela wårt slägte förskyllde.

4. Han älskar, Han helgar sin kyrka på jorden.
Af wattnet i Ordet hon renad är worden; In-
wärtas hon prydes och härligt beredes; På salig-
hets=wägen af Andan hon ledes.

5. De lefwa, som förr warit fångne i döden,
Och fara med Christo till himlen ur nöden. Han
will dem i himmelska wäsendet sätta; Med glädje
tillfyllest dem hugna och mäta.

6. O, att då enhwar, med ett fröjdefullt hjerta,
Må älska och prisa Guds Lamm för des smärta!
O, wore hwart pulsflag en tacksambets=wisa! O,
måtte hwar andedragt Frälsaren prisa!

7. Guds Lamm, som med blod oß förwarfswat
och wunnit, Den wännen, hvars kärlek i döden
har brunnit, Är wärdig allena att taga all
ära. Upp, folk i all werlden, att lof Honom bära.

8. Loffjungom den Hjelten, rätt böjde och lärde,
Som syndarnes frälsning så härligt utförde! O,
leswande Jesu, les Du i oss alla, Tills wi få med
loffsång för thronen nedfalla!

P. m. 6 lin. 13.

101. Kommen, låtom oss sjunga till Je-
sum, vårt fäste, Till vår Konung, vår Tröstare,
Ende och bäste! Swilken i sin lekamen har öppnat
en källa, Att två af all vår synd, som till döds
will oss fälla! Halleluja! till Lammet, som köpt oss
försoning! Låt oss prisa Hans namn, i vår själ
och vår boning!

2. Fast vårt hjerta är ondt, och vår synd är
otalig, Kan den dock plånas ut och vår själ blifwa
salig; Ty vår Salighetshöfding för ewigt fått
rycka Oss ur owännens mun, som oss tänkte för-
trycka! Halleluja! till 2c.

3. Fly till Jesum i dag! Kanske morgon ej
randas, Förr'n den sista vår suck här på jorden
wi andas! Må det då wara wißt, att wi Honom
tillhöra, Att vår Josua genom Jordan skall oss
föra! Halleluja! till 2c.

4. Han bespisar vår själ med det himmelska
manna, Att wi aldrig i loppet må tröttna och
stanna. Han tillsticker oss bud från de leswandes
lande, Han hugswalar och tröstar med nådenes
ande. Halleluja! till 2c.

5. Låt oss hasta till målet—vår himmelska
boning! Der vår Jesus har erlagt en ewig för-
soning, Der wi frie och glade få stå inför stolen,
Med förklarad lekamen, der Jesus är solen.
Halleluja! till 2c.

6. O hwad det blifwer saligt i himlen få wara Och iklädas rättfärdighetsklädningen klara: Att Jesum få ståda och Lammet loffsjunga O! hwad det blifwer saligt för gamla och unga! Halleluja! till Lammet, som köpt oss försoning! Låt oss prisa Hans namn, i vår själ och vår boning!

Salighetsvägen.

---

a) Kallelse- och wäckselsfånger.

P. m. 87:73.

102. Leswer du det "nya lifwet", Uti Jesu Christi tro? Är ditt namn i himlen skrifwet? Skall du i Guds rike bo? O! jag frågar dig ännu: Leswer du?

2. Leswer du ännu måhända Syndens tygellösa lif? Tänker ej på lifwets ända, Blott på lifwets tidsfördrif. O! jag frågar dig ännu: Leswer du?

3. Men ett lif i synden är ju Blott en död, en säker död; Utan lif i Christo är du Ständigt stadd i dödsens nöd, Dersför frågar jag ännu: Leswer du?

4. Bed att Jesus måtte wäcka, Andans nya lif hos dig, Och det syndalifwet släcka, Hwillet föder död af sig. Fråga dig hwarenda dag: "Leswer jag?"

5. "Leswer jag till Herrans ära, I Hans fruktan stilla, nöjd? Är ock mig Hans Ande nära? Är Hans ord min högsta fröjd? Herre Jesu! kom och blif Sjelf mitt lif!"

6. Blif mitt lif jemwäl i döden, Som en gång mig förestår, Hjelp mig i den sista nöden, Att med Dig jag leswa får. Leswa, som din kära brud Sist hos Gud!"

(Mel. Sw. Ps. N:o 206.) P. m. 76: 6 7 7 6.

103. Swad wille af oss blifwa, Om nåd ej rörde oss? Swem wille nåd oss gifwa, Swem sluppe att förgås? Till helwete det bar, Den skaran blef otalig; Ty ingen själ blef salig, Om wäckelse ej war.

2. Nog är en Son oss gifwen, Ett dejligt barn oss födt, Wär handskrift sönderrifwen, Och Gud på träd har dött; Men, menstosjäl! hör mig, Du inga krafter äger, Att tro som Skriften säger, Om Gud ej väcker dig.

3. Guds måltid är wäl färdig Och bordet dukadt står, Lamm! Du är ära wärdig, Som frälst oss slagtesfår. Men menskan komma bör, Med hjerta, mjukt och böjligt, Och det är dig omöjligt, Om Gud din själ ej rör.

4. Så hård och oomskuren Till både kropp och själ, Är du till werlden buren, Så bortfäld, syndaträl, Att du ej will bli Hans, Som i ditt qual Sig sänkte, Du aldrig ditåt tänkte, Om nådens kraft ej fanns.

5. O nej, du skulle wandra, Till pinorumets grop, Så brådstört som de andra I fräcka werldens hop, Så framt en hemlig röst Dig ej

till tanka förde, Så framt dig nåd ej rörde, Och slog ditt hårda bröst.

6. Men lofwad ware Herran! För dörren jemt han står, Hans Anda är ej fjerran, Han klappar och Han slår. Här går en wäktare Omkring bland syndaträlar, Som söker deras själar, Med kännbar rörelse.

7. Den Helge Ande wäcker Din djupt insöfda själ; Sin hand han åt dig räcker, Ty si, han will dig wäl. I kyrkor och i hus, På gator och på wägar, Han menstkan röra plägar, Och tända will sitt ljus.

8. Din hemsta sömn Han störer, Och på din syndabädd, Han oförmodligt rörer, Och gör dig, fräcke, rädd. När minst du tänkt derpå, Han med en röst dig räddar; Du står på asgrundsbräddar, Låt hjälpa dig derfrå.

9. Nu kommer det dig före: Hur' will det gå min själ? Gud nåde med mig göre, Om det skall gå mig wäl. Du ängslig börjar bli, Trött af den gamla slården, Och trång blir hela werlden, Att knappt du trifs deri.

10. På dessa nådedragen För Jesu skull gif akt, Nu är du ju betagen Af nådbesökens makt? Arbeta ej derpå, Att qwäfsa denna gnista; Du nåden lätt kan mista, Och hur' går med dig då?

11. Försmäda icke nåden, Tänk ej, att slift är gräl. De goda Guds tillbåden Emottag arma själ. Drif ej med nöjen bort, Den ömme nådens Anda, Som nu går dig tillhanda, Din lifstid är ju kort.

12. Säg ej, jag kan ej komma: Min ursäkt gör hos Gud. Det blir din egen fromma, Att

lyda nådens bud ; Nej, gif Guds Anda ja, Mot
udden icke spjerna, Följ kallelserna gerna, Dyr=
köpta menniska !
(L. Linderot.)

p. m. 59: 59:

104. **W**af, syndare opp! Och sof ej så
trygg i din dwala: Din själ och din kropp Stå
begge för döden nu fala. Statt still i ditt lopp;
Begyunn med ditt samwete tala. Ransaka ditt
hopp; Det lär dig så litet hugswala.

2. I hwarje minut, Ack! tänk på din lefnad
och ända. När lifwet är slut, O själ! du till
afgrund kan lända, Om du ej förut Till Jesum
dig låtit omvända. Här gäller ej prut; Dig,
själ, kan en olycka hända.

3. O elände swårt, När själen sjelf lyster sig
mörda! Wär lifstid är kort; Snart, snart tör
man slippa sin börda. När hjertat blir sårt Och
själens krafter förstörda; När man skall gå bort,
Hwad kan man då utså att skörda?

4. Själ! skynda dig då; Hör upp, att i synden
mer swäfsa. Du kan ej bestå, Om du will din
Frälsare jäfsa. Hans hjelp kan du få, Allt hin=
der för själen att häfsa. Ack! sticka dig så, Att
satan för dig måste bäfsa.

5. Du syndenes träl, Säg, hwarföre will du
än dröja, Att låta din själ Nu under Guds nåd
sig få böja? Will du, utan skäl, I synder och
lustar dig nöja; Då far du ej wäl, När domen
ditt hjerta skall röja.

6. Barmhertige Gud! Ditt nådesarbete ej
spara, Att, med dina bud, Mig draga ur synder=
nas snara. Låt nådenes ljud Din kärlek för sjä=
=

len förklara. Ikläd mig din strud, Och hjälp, den
osläckad bewara.

P. m. 11 10: 10 10.

105. **M**enniska! vill du din nådatid bruka
Endast att synda från år och till år? Vill du,
att satan dig ewigt skall sluka, Efter du följer så
troget hans spår? Se, du står ytterst på afgrun-
dens brädd, Stanna och blif för förtappelsen rädd!

2. Ja, du ock skulle bli rädd för din skugga,
Wiste du blott, hwem som bor i ditt bröst. Glu-
pande ulfwen sitt rof snart skall hugga, Mordisk
hans tand är och skräckfull hans röst. Fly då i
tid från de gudlösas hop Innan du störtar i af-
grundens grop.

3. Må du ej skämmas, som aldrig betraktar
Orsaken, hwarför du kom på wår jord? Som din
bestämmelse tanklöst föraktar, Wet att du är för en
ewighet gjord. - O, huru kan du då tysta allt ljud,
Ifrån ditt samwete och ifrån Gud?

4. Samwetet ropar, jag wet att det ropar,
Långt skall du gå, innan det tiger still. Och Han
som lidit, med nåd öfwerhopar Dig som i synder
och lustar far will. Allt will dig rycka ur af-
grundens elf, Intet gör motstånd, men bara du
sjelf.

5. Att wara född såsom menska och lefwa,
Weta sig dwäljas här blott några år, Och dock
med händer och fötter blott sträfsa Till sitt förderf
hwad man kan och förmår — O! hwad den men-
niskan underlig är! Blindwis hon gör allt hwad
lustan begär.

6. Herre föröka de få hwilka weta Att wi på jorden blott dwäljas en tid, Som alla synder, hur än de må heta, Afsty — och söka i Jesu sin frid. Mätte de trogne, med tronens bewis, Dagligt bli flere, wår Jesum till pris. (Fru Guldbrandson.)

P. m. 11 10: 8 10.

106. **Af** wistte du, som nu dig måste böja En träl i syndens hemsta slafweri, Hwad slut det får, — du skulle icke dröja Att söka Den, som dig kan göra fri. Af, hwilken salig dag du fick, Om du begynte detta ögonblick!

2. **Af** wistte du, hwad syndar'n måste hända, När lustans dröm med nådens tid förgår, Du skulle snart med bön till Den dig wända, Som nu med öppen famn framför dig står. Af, hwilken salig dag du fick, Om du begynte detta ögonblick!

3. **Af** wistte du, hur godt det är att ega Guds nåd, hur ljust att höra Jesum till, Du skulle wist ej mer mot Honom säga, Han, som dig än så gerna frälsa will. Af, hwilken salig dag du fick, Om du nu genast fram till Jesum gick!

4. **Af** wistte du, hur godt det är att hwila Med trötta själen uti himlens hamn, Du skulle ej till usla brunnar ila, Men söka målet i din Frälsar's famn. Af, hwilken salig dag du fick, Om du nu genast fram till Jesum gick!

5. **Af** wistte du! Du wistte, om du wille. Hwi dröjer du? Statt upp, re'n dagen gryr! Ej mera nådens korta tid du spille, Gör bättring

snart, ja snart, ty tiden flyr! Åh, hwilken salig dag du fick, Om du nu genast fram till Jesum gick!
(Ahnfelts Sång.)

(Mel. se N:o 42.) P. m. 4 lin. 7.

107. Jord och himmel höra till, När som Herren tala will, Bjuder Han, så blir det gjordt. Som Han will, och det går fort.

2. Åh, om men'skan äfwenwäl Lydde Gud af allo själ Gjorde det som Han befällt, Gjorde det med nöje allt.

3. Men den store Guden får Bedja, ropa år från år; Hårda hjertat men'skan har, Helst der breda wägen far.

4. Hon föraktar all Guds nåd: Hon gör gäc af all Hans råd: Hans förmaning aftas ej: Berder Gud, hon swarar nej.

5. Bli i synden med behag: Sköter ej om nådens dag: Hon will icke uppväckt bli Ur den sömn hon ligger i.

6. Ingen bön, förmaning, hot, Werka kan henne bot; Men hon håller allt för skämt: Wil i synden bli alltjemt.

7. Ja om hon får löpa fritt, Syndawägen sent och tidt; Si, då är hon glad och nöjd, Full af löje, full af fröjd.

8. Wända om till Herren Gud, Wara lydi mot Hans bud, Menar hon är ej så brädt: Gö ock köttet ej så godt.

9. Åh! du arma syndens träl, Huru wårda du din själ? Menar du att slippa så, Som du di inbilla må?

10. Skulle Guds rättfärdighet Utaf di:

hårdnackhet Bli till intet? tro ej det; Du be-
drager dig dermed.

11. Sannerlig det sannas skall, Att dig före-
står ett fall, Ja, ett fall, som blir dig swårt, Wore
hjertat än så hårdt.

12. Gud är nådig, det är wißt; Märk dock
noga, först och sist, Han kan rätt så snart bli wred,
Dig i wreden störta ned.

13. Sannerlig, om ej Guds nåd, Mot ditt
stora öfwerdåd, Understundom bleswe satt, Wore
du förgången platt.

14. O! så låt dock draga dig Från din galna
syndastig! Ropar Gud, så swara du: Ja, min
Gud, jag kommer nu.

15. Herre Gud, Du helge And', Slit dock sön-
der satans band, Hwarmed han har bundit den,
Som i synden lefwer än.

16. Gör det hårda hjertat blödt; Låt det
trofsadt bli och stött; Bli oroadt och förskräckt, Och
ur syndasömnens wäckt.

17. Helge And', det är ditt werk. Dem blöd-
sintom hjälp och stärk. Hjälp att hwar och en för
sig Wänder om i tid till Dig!

(Vederqv. Själaro.)

(Mel. se N:o 33.) P. m. 9 8: 8 8.

108. Det gifs en tid för alla tider, Som
kallas må din "sökningstid"; Men innan den
tillända skrider, Betänk hwad som tillhör din frid.
Ty skall det gå dig wäl till slut, Så öfwerwäg din
sak förut.

2. Åh! Gud har sökt dig många gånger, Och
si, han söker dig ju än, Will du då ej med tro

och änger Till Honom wända om igen? Betänk hur' många gånger förr Han klappat på ditt hjertas dörr.

3. Du war ett litet barn, och Herran Dig älskade så hjertelig; Han war och se'n från dig ej fjerran, Men hade wård och wakt om dig, Han gaf dig kunskap om sitt namn, Och låt dig hwila i sin famn.

4. Men ack! du wärte upp i werlden, Och werlden bles dig snart för kär, Till synden, lustarne och flården Dit stodo snart din själs begär, Du tänkte ej på himmelen, Och glömde bort din Barndomswän.

5. Men Gud, som nitisk om sin ära För ewigt håller sitt förbund, Han kom ditt unga hjerta nära I mången estertankans stund. Och hur du undangömde dig Han sökte draga dig till Sig.

6. Ja, fråga blott en gång ditt hjerta, Om Gud ej sökt på många wis, Att, genom glädje eller smärta, Så winna dig — sitt namn till pris. Men säg: har du wäl lyfnat än Till denne trogne hjertewän?

7. Står han ännu derutanföre Och slipper icke till dig in? Hans ömma klagan dock dig röre: "Si jag har köpt dig, du är min! Jag dog för dig en bitter död Att lösa dig ur syndens nöd."

8. "Hwi will du då den nåd förkasta, Som köstat mig så dyrt — o! säg, Hwi will du ännu längre hasta Uppå förderfwets breda wäg? O! will du icke wända om, Och söka frid med Heranom?"

9. Kanhända wid dig sjelf du tänker: Jag

står ju midt i lifwets wår, Och af den glädje
werlden skänker Jag först will njuta några år,
Se'n will jag wända mig till Gud, Och höja helga
sångers ljud.

10. Men tänk ej så — ty nådatiden, Den är
så dyr, men flyr så snart, Och är den blott en gång
förliden, Hwart will du wända dig, o hwart?
Det blir en gång för sent för dig Att wända om
från syndens stig.

11. Det blir för sent, när döden sitter På
dina läppar blek och kall, Då syndens lön, så rys-
ligt bitter, Dig snart för ewigt drabba skall; Då
är för sent att nalkas Gud Med meningslösa
böneljud.

12. Men är din sökningstid för handen, Så
tag den wäl i akt, och märk, Att nu den gode helge
Anden Will verka hos dig Andans verk. Förspill
då ej i öfwerdåd, En sådan utsäglig nåd.

13. Och får du se med blygd och smärta, Hur
du från Herren wiken är, Så sök ej i ditt eget
hjerta Den frid, som aldrig finnes der. Nej, sök
uti det Ordet blott, Som du utaf din Herre fått.

14. Det Ordet skall dig underwisa Om wägen,
som till lifwet bär, Och lära dig den Herre prisa
Som allestädes haft dig kär. Det Ordet bringar
städs med sig En stor wälsignelse till dig.

15. I Jesu Christi blod allena Du finner
helgelse och frid: Men märk — Han will dig ensam
rena, Du får ej hjälpa till derwid. Du måste fritt
på nåden tro, Ty eljest får du ingen ro.

16. Och blir ditt hjerta Christi boning, Så
blir derinne ljust och gladt; Då skall Hans kärlek,

Hans försoning Dig fröjda både dag och natt.
Får Kristus komma till dig in, Så blir det frid
i hyddan din.

17. Då blir det frid och fröjd här nedan Uti
ditt hjertas stilla bo, Och frid och fröjd deruppe
sedan, Der wi få ståda hwad wi tro; Men will
du winna denna frid, Så akta på din "sökningstid"!

(Mel. Sw. Ps. N:o 160.) P. m. 67: 66:

109. Se, dagen är så skön! Will du ej
himlen winna? I dag ditt hjertas bön Kan till
Guds hjerta hinna. Gå ut från syndens land,
Dig längre ej bedrag. Tag Jesu trogna hand,
Tag den i dag, i dag!

2. Se hur behagelig Nu nådesolen strålar;
Den winkar ju till dig, Guds hjertelag den målar.
I dag kan klockan slå För dig sitt sista slag. Ak
skynda dig att gå. An heter det: i dag!

3. Begynn i dag, ty hwem Har morgondag
dig lofwat? Du kan ju kallas hem I natt. Dig
Gud begäfwat Med lif, förstånd och själ, Hör då
på pulsens slag, Dig döden räcker wäl. Gör
bättring, ak, i dag!

4. Se molnets mörka rand Wid himlens bryn
sig röjer: Det bådard storm, — sök land Förn'
wågens skum sig höjer. Sök land — ak; berga
dig Och ner ditt segel tag. Från syndens farkost
stig I land, ännu i dag!

5. An kan du frälsning nå, Om Jesum nu
du söker: An kan du tillgift få, An Gud sin nåd
föröker. An bjuder Han sin hand, Ak, själ, den

Handen tag! D sök ett bättre land, Sök himlen nu — i dag!

6. Ett ögonblick för Gud Din lefnadsdag blott räcker; Från döden kommer bud, Ett bud som flykten städer, Den flygt din lefnad tog Din lusta till behag. Du lekte tills du dog —; Gör Sättring, ack i dag!

7. Annu en liten stund Och himlens dörr blir slutet, Och ned i mörkrets grund Dig stör- tar då minuten; Ack, ännu är det tid. Dig Je- sus winkar —; tag Hans bjudning an och strid Mot synden nu — i dag!

8. Som barnet ej får ro, Förr'n det hos mo- dren hwilar, Så kan ej trygg du bo, Förr'u du till Jesum ilar. Han ensam frälsa kan, Sjelf är du allt för swag, Dig hjälper ingen ann', Sök Honom, sök i dag!

9. "Ack dunkla ewighet, Min själ för dig "försträdes: Du ingen ända wet —! Af natt "min själ betädes. D jag will stiga opp; Mitt "hjerta, Herre, tag! Förläna nåd och hopp. Jag "söker dig i dag!"

(Mel. se N:o 24.) P. m. 11: 10:

110. D! will du icke wända om till Her- ran, Du arma själ, som går från Honom fjerran? Hwi will du dö i dina synder, då Guds Son har dött för dig, för dig också!

2. Du kan bli frälst från syndens skuld och smärta, Du kan få frid med Gud uti ditt hjerta, Du kan bli klädd i Lammets bröllopsstrud Och få "med dina ögon skåda Gud".

3. Hwi vill du icke då? ack, swara, swara! Swad kan i werlden dig så wigtigt wara? Swad gäller walet? tänk i tid derpå, Att du för sent dig icke ångra må!

4. Will du wäl himmelen för jorden sälja? Och död för lif, och stoft för perlor wälja? När såg du, att en kung sin krona gaf I byte mot en ringa tiggars taf?

5. I syndens tjenst ej mycket är att winna, Men desto mera ångest skall du finna, Ja, ångest, qual och nöd af alla slag Och så till slut, till slut — en domedag!

6. Un räcker dock den dyra nådetiden, Och än är ej din "sökningsdag" förliden! Så wälj då, medan walet än är fritt, Men glöm blott ej, att snart det är ej ditt!

(Mel. se föreg.) P. m. 11: 10:

111. Swad tjuuning måste ej i synden wara, Att många efter den så ifrigt fara! En rusdrycksbägare den har i hand, Den döfwar minnet af ditt fosterland.

2. Se guldets hur det blänker! du det öker, Men skatten uti himlen icke söker. När döden sweper dig i swartan mull, Den ej upplyses af ditt sparda gull.

3. I dansens yra ringar wildt du swäfwar, Och ögat flammar, bröstet häfs och bäfwar. Ack, ej du dansar dig i himlen in; Om du ej stadnar, blir den aldrig din!

4. I fyra kungars drägt dig spelet tjuisar, Mot tärningsraplets buller wild du rusar. Swad

helst du winner, himlen winns der ej, Ej samwetsro, ej dödsfrid — nej, ack nej!

5. Se glaset höjs, se huru winet fradgar, Des ångors kraft i rusets sömn dig waggas. O we, en gång med skräck du waknar opp; För drinkarn finnes intet himlens hopp.

6. Delila-skötet! mjukt der är att hwila, Och njutningar och fröjder mot dig smila, Men glöm ej Simson! starkare än du — All kraft han miste i det skötet ju.

7. Will du en gång till Gud i himlen lända, Du måste dig från synden redligt wända, Från satans makt i bättring sann till Gud; Du måste klä's i helighetens skrud.

8. I syndens tjenst ej mycket är att winna, Men jemmer desto mer du der skall finna. Wak upp, i dag, wak upp och bättring gör! Din tid kan slutas snart; — o, se dig för!

9. För snöda lustrar will du himlen sälja; För lifwet, we! du ewig död will wälja. När såg du, att en kung sin krona gaf I byte wäl emot en tiggars taf?

10. En gång din lust skall gränslöst bitter blifwa, Om Gud ej här får dig till bättring drifwa, Den som en eld dig ewigt fräta skall. O, wakna upp, och ned för korset fall!

(Mel. se N:o 116.) P. m. 4 lin. 11.

112. Wänd om! O, wänd om, hör! O hwarför förgås? Ack syndare hör, ack hör himlen kan nås! Ty Gud af stor nåde har kommit oss när, Af nåde han sände oss Sonen så kär.

2. Wänd om! O, wänd om, hör! Gud sä-

ger : wänd om ! Och Jesus dig bjuder, Han bjuder dig : kom ! Och Anden dig ropar, Han kallar dig än, Och englarne wänta, de wänta dig hem.

3. O syndare hör, hör hembjudningen då ! Här är du en fremling, det kan du förstå. Ditt hem är deroftwan, hos Jesus att bo, Tillsammans med englar och helgon i ro.

4. Förgängligt är allt här på jorden, ad' hör ! Den derefter söker och åtrår, han dör. Han dör, o han dör ! och behöfde det ej, Ty blodet som rann uppå korset, sad' nej.

5. Men endast för det han till korset ej gick Och der, såsom nödställd, förlåtelse fick, Så måste han dö och förderftwas i grund. Gif att härpå, syndare, — hör denna stund !

6. O, dröj då ej längre, kom just som du är Så hård, trög och kall till din Frälsare kär. Han will sig förbarma, han ropar just, kom ! Kom syndare fattig, kom syndare, kom !

7. Du känner dig bunden, du känner dig kall, Du känner dig syndig, ditt eget är all ; Din Jesus dig kallar, Han kallar dig, kom ! Han will dig förlofa, till Honom wänd om !

8. Han will dig uppvärma med kärlekens glöd, Du är ju så usel, du är ju i nöd. Han will dig nu hjälpa, hör Jesus, Han will ! Kom käre till Honom, ad' kom och blif still.

9. Och komma är endast att höra och tro. Hör ordet om Kristus och du skall få ro. Guds lag Han uppfyllde och skulden borttog, Och det uppå korset den dagen Han dog.

10. Låt det då nu gälla som lösen för dig Att Jesus för dig då sjelf offrade sig : Ad', lita derpå ;

o, det ewigt är nog! För dig och för mig, att
wår Jesus Han dog.

11. Wi äre då frälste igenom Hans död, Så
gläd dig mitt hjerta, det har ingen nöd! Wår
Jesus Han lefwer, Han lefwer alltid, Wi lefwe
med Honom i ära och frid!

P. m. 10: 11:

113. Wak upp, wak upp, hör på, ack hör
ett bud Ifrån din Konung, från din Herre Gud!
Han som dock främst har rätten till ditt hjerta,
Han söker dig — måhända än med smärta!

2. Han söker dig, och du — slår dörren till;
Han klappar än, och du — ej öppna will; Men
tänk, om så du Honom bortgå låter, Att aldrig,
aldrig mer Han kommer åter!

3. An är det tid, men kanske blott i dag —
An står Han der och hwistkar: "det är Jag".
Förspill då ej den dyra nådatiden, Den är så
wigtig, men så snart förliden!

4. Nu will Han in, förskjut ej Honom då,
Betänk, att lif och död bero derpå! Att endast
den, som har Guds Son, har lifwet, Ty lifwet
är Guds Son, så står det skrifwet.

5. Si, nu är salighetens dag, si, nu står
himlen dig till buds! Hwi dröjer du? Tänk, om
du snart inför din Herre träder. Och Han får
se dig utan bröllopskläder!

6. Ack fly i tid till Herran Jesum Christ, Han
ensam är din Frälsare förwift; Han ensam kan
ditt onda hjerta rena, Och reningsmedlet är Hans
blod allena.

7. Så bada fritt i denna helsoflod; Sök lif och

frid i Jesu dyra blod; Och har du fått desß stora kraft förfara, Så bed, att samma kraft må dig bewara.

8. Och har du fått förlåtelse och frid, Så bida än i tron "en liten tid". Han swiker ej, Han är dig alltid nära Och som din Herde will dig trofast bära.

9. Ja, trofast Han ock tar dig hem till Sig, Då blir ej döden någon död för dig; Den blir ju blott en öfswergång till lifwet För den, hwars namn i liffens bok står skrifwet.

10. För den, hwars namn Han på sitt hjerta bär, Ett ljusligt bud det sista budet är. Det hemtar dig blott till en Faders möte, Och barnet mär dock bäst i Fadrens stöte. (Ahnf:s Sång.)

P. m. 11 9 : 9.

114. "Swär är du? Swär är du? Swart skyndar du hän O menska, som dwäljes i gruset? Swär döljer du dig ibland lustgårdens trån? Träd fram för din Herre i ljuset!" Så ropar den himmelska rösten.

2. Swär är du? Swär är du? Ack, triswes du än Derute i synden och flården? Föraktar du ännu din himmelske Wän, Fördjupande dig uti werlden, Den werld, som är fjerran från Herren?

3. När will du då börja att söka den Gud, Som snart skall din domare blifwa? När will du begynna att akta Hans bud, Och rätt i Hans ord Honom gifwa? Nu är den behagliga tiden!

4. Så tänk ej: "Än lyser ju solen så klart, Än är det för tidigt att börja; Min Herre Han

kommer dock icke så snart, Nog hinner för själen jag förja; Nu will jag ha glädje i werlden."

5. Din tid är dock Herrans, det blifwer derwid, Du kan ej en dag den förlänga; Nu, nu får du komma, nu, nu är det tid, Men engång Han dörren skall stänga, Och då är försent börja klappa.

6. Hwar är du? Hwar är du? Kanhända du ock Beredt dig ett säkerhetsläger Af egna förtjenster och dygder, ändock Allt sådant för Herren ej väger Det ringaste grand i Hans wägsfål.

7. Din fromhet och renhet, hwad äro wäl de För Honom, den helige, rene? Nej, skall du bli helig, så måste det ske Allenast igenom den "Ene", Som gjordes till synd för oss alla.

8. Hwar är du? Hwar är du? Ack, har du förstått Att endast i Sonen är lifwet, Och derfor så arm och eländig du gått Ut Honom på nåd dig ock gifwit Och funnit förlofning i blodet?

9. Då först är du säker, då först kan så här Med glädje din Herre du swara: "Här är jag, här är jag, min Frälsare kär, Och wärdes Du sjelf mig bewara, Så är jag i trygghet för ewigt".

(Ahnfelts Sönger.)

(Mel. se N:o 8.) P. m. 888: 6: 4: 48.

115. **W**aker upp och bättring gören, De himlarösters utrop hören, Wak upp, du stad Jerusalem! Midnatt heter denna stunden, Wak upp, wak upp af säkra blunden, Wår Brudgum förer bruden hem. Du wisa jungfruskar' Red lampor till, war snar, Halleluja. Bered dem

klart Till bröllopsfart, Wi måste möta Honom snart.

2. Du hop, som dig här öfwerhopar Med synd-
der, hör du rösten ropar: Wak upp, nu kommer
Herrans dag! Du i säkerhetens dwala, Sött sof-
wer, will du mer förhala, Och wänta wredens
hårda slag? Du arma stoft och mull, Wreds-
bågaren är full, Ditt syndamått. Dig skänkes,
in Guds wredes win, Guds wredes win dig
skänkes in.

3. Will du här icke bättring göra, Så lärer
du med skräck få höra: Går bort, går bort, för-
bannade, Uti ewig jemmers plåga, I eld och out-
släcklig låga, I ewigt qwal, i ewigt we. Du har
i lustans id Förnött din nådes tid, Ej Christo
tjent. Här lust och ståt, Der ewig gråt, Der
tandagnisflans qwal och låt.

(Ur Mose o. Lams. W.)

p. m. 4 lin. 11.

116. **N**å syndare, dröj ej! O, dröj ej!
Begär I lefwande källan att rentwagen bli! Ej
penningar fordras, ty Frälsarn är der; Förso-
ning är wunnen och frälsningen fri.

2. O, dröj ej! O, dröj ej! Förakta ej mer
Din Herres och Frälsares kärlek och nåd! En
lifsbrunn är öppnad, deri sänk dig ner, Så war,
är och blifwer Hans älskande råd.

3. O, dröj ej! O, dröj ej, låt öppna ditt
bröst För nåden, som ännu af Herranom bjuds,
I graswarnas natt hörs ej mer hennes röst, För-
akta den ej! Snart den står ej till buds.

4. O, dröj ej till nådenes Ande bortfar Be-

dröfwad ifrån dig till himlarnas sal, Och dig uti dödens förderf lemnar qwar, Att ända ditt lopp uti mörker och qwal.

5. O, dröj ej! O, dröj ej! Snart timslaget står, Då himlar och jord skola smälta som snö. Snart gammal och ung inför domstolen står. Swad räddar dig då ifrån ewigt att dö?

(Från Eng.)

(Mel. se N:o 36.) P. m. 87: 7788.

117. Will du, arma själ, nu gifwa På en fråga mig ditt swar? Kan du än med nöje blifwa Uti syndens bojar qwar? Skall du alltid gå så här Och ej weta hur' det är, Om du är i himlen tecknad, Ell' bland de fördömda räknad?

2. Huru länge will du låta Din så hulde Frälsare, Med så ljuswa ord och såta Fåfängt locka dig och be? Skall Hans kärleksrika röst Aldrig öppna så ditt bröst? Skall Han aldrig få den fågnad, Att så bli din ro och hägnad?

3. Huru länge will du qwälja Dig på ett så plägsamt sätt, Och den ofrid dig utwälja, Som du kunde slippa lätt? Kan du wara nöjder då Med så deladt hjerta gå, Swarken werldens egen wara Eller nåden rätt erfara?

4. Ack! tillslut då ej ditt öra. Eller hjertat för Hans nåd. Tag dig icke för att göra Efter egen wiljas råd; Men i hjertans stillhet bed Gud om nåd så will han ned I ditt arma hjerta sända Nåd och Andans ljus upptända.

5. Så skall du med lust så märka Nådens Ande i din själ Ett nytt lif uti dig werka, Och hur allt blir godt och wäl, Synden, som emot dig stod,

Plånas ut i Jesu blod. Det skall dig i tron bli gisfvet Se ditt namn i himlen skrifwet.

6. Du skall få med lust erfara, Huru ljust och godt det är, Att Guds barn i trone wara Och att jemt stå kersket när. Du skall finna, huru godt, Få på Gud förtrösta blott, Att få tro och heligt wandra, Såsom nådebarnen andra.

P. m. 86: 86:

118. Kom wilsna själ, som irrar här Ditt hem så fjerran från! I himlen festen tillredd är; Gud kallar hem sin son. "Jag will ej här i brist och nöd Förgås i fjerran land. I Fadrens hus är öfwerflöd, Och rik är Fadrens hand."

2. Du själ, som nu betungad är Du bjuds till Lammets fest. Hwaren som suckar, lider här, Är der en wäntad gäst. "Jag will ej här 2c.

3. O du förlorade! wänd om! Din Fader kallar dig. Han ropar kärleksfullt blott kom! Du wilsna barn till mig! "Jag will ej här 2c.

4. Den gödda kalfwen tillredd står, Och festen färdig är. Bed blott att insläppt bli; du får Ej bedja fåfängt der. "Jag will ej här 2c.

5. Då Fadren ser dig fjerran från, Han öppnar re'n sin famn, Han kysser dig som egen son Och för dig in i hamn. "Jag will ej här i brist och nöd Förgås i fjerran land. I Fadrens hus är öfwerflöd, Och rik är Fadrens hand."

(Från Eng.)

P. m. 86: 8886.

119. Wi wandre hem till himlens fröjd, Går du med? Går du med? Att sjunga Jesu

färleks höjd. Går du med? Går du med? Af presterlig och kunglig stam Millioner skåda re'n Guds Lamm, Millioner än ej hunnit fram. Går du med? Går du med?

2. Vårt mål det är Guds Lamm att se, Går du med? Går du med? Och Lammet all vår hyllning ge. Går du med? Går du med? Wi lissens frona undfå der, Och handen segerpalmen bär, Och himlens fröjd öf Gud beskär. Går du med? Går du med?

3. Wi stämma in i himlens sång, Går du med? Går du med? Vid harpors ljud på samma gång, Går du med? Går du med? Och Hosianna, Herre Gud! Så ljuda helgons segerbud, Att himlens hwalf ge återljud. Går du med? Går du med?

4. Kom, trötta och betryckta själ! Kom, gå med! Kom, gå med! Uti det huset rymms du wäl. Går du med? Går du med? Dig wäntar Herrans öppna famn, Här är för dig en säker hamn, Kom nu och tro i Jesu namn! Kom och tro! Kom och tro!

5. Och fri är wägen till Guds stad, Går du med? Går du med? För jude, hedning, sorgsen, glad. Går du med? Går du med? Af lyfna, själ, och hör Guds röst: Låt otron falla: fatta tröst; Guds frid will bo uti ditt bröst. Kom, gå med! Kom, gå med!

6. Ack! denna wäg är jemn och god, Går du med? Går du med? D, att du detta rätt förstod! Kom, gå med! Kom, gå med! Hör ej du Frälsarn ropa, be: "Kom följ mig! Räds ej för-

sets we. Du skall min salighet få se." Kom och se! Kom och se!

7. O, säge någon syndens träl: "Jag vill gå, jag vill gå! Jag frälsad hafwa vill min själ Låt mig gå, låt mig gå! Farväl I wänner Nu jag går Till Jesum och Hans nåd undfår Hos Jesus ewigt lif jag når. Låt mig gå! Låt mig gå!" (Från Eng.)

Till Ungdomen.

(Mel. se N:o 24.) P. m. 11: 10:

120. Mitt kära barn! will du dig ej begifwa På samma wäg, jag går, och salig blifwa Kom, kom! och låt oss stadigt följas åt! D swarar: Åh! der är blott pust och gråt.

2. Wißt är der gråt, det kan jag icke neka Wißt får man icke köttets. lustar smeka. Ja wißt är porten trång och wägen smal, Men för likwäl, du ångrar ej ditt wal.

3. Tro mig, mitt barn! jag will dig ej förwilla Gud är mitt wittne, jag ej will dig illa. Ja önskar endast få dig med bland oss, Som må wäl inunder Jesu kors.

4. O wißte du hwad der är godt att ligg Hur skönt det är att efter nåden tigga, Då satte du dig ned på denna stund, Att räkna dina tiotuserpund.

5. Barn! du har skuld, det måste du bekänn Men war uppriktig, har du tänkt på denna? H icke werlden med dess lust och lek Dig fångelat så att du i profwen swek?

6. Nå, än är tid; Gud wänligt åt dig bli

far ; Lyft ögat upp, se Sonen står och winkar, Och hela Bibeln — må du ej bli glad ? — Dig bjuder Nåd, ack ! på hwartenda blad.

7. Min dyre vän ! när vägen är så banad, Så ware du i Jesu namn förmanad, Att waka upp, och genast falla till, Ty allt är redo, barn ! om blott du will.

8. Fly skyndsamt ! fly ! löp allt hwad löpas hinner Från Sodoms folk ; sök nåd, tills du den finner. Lyd kallelsen ; den klappar hwarje dag Uppå ditt hjertas dörr med starka slag.

9. Hwad är det wäl, som ängeligt stör dig under Den stilla ensamhetens tysta stunder ? Hwad menar du det är inom ditt bröst, Som gör så ondt midt under glädjens röst ?

10. Ack låra barn ! hwad är det som försträcker Och ofta dig i nattens timma wäcker ? Ack jo ! den klappande är Herden din, Låt upp ditt hjerta och släpp honom in !

11. Slå icke bort i sus, i dus och joller Den känslan, som ibland så starkt dig håller ! Ty döfwar du och slår dig lös från den, Då går du rakt ifrån din bästa Wän.

12. Det är ju många Herrans år Han letat, Och du har jemt emot Hans kärlek stretat. Hwad tycker du ? Gör det dig icke harm, Att du gått kall och Han så hjertas warm ?

13. Ack barn ! ack barn ! låt Jesu kärlek råda, Fly i Hans famn, förlikens nu I båda. Låt Honom få det Han med sweda wann, I länge nog gått främmand' för hwarann.

(Fru Guldbrandson.)

121. Ingen hinner fram till den ewiga tron, Som sig ej eldigt framtränger: Själens måste utstå en kamp för den tron, Hwar på wår sällighet hänger. Porten kallas trång, och wägen heter smal. Hela Herrans nåd är fri för en och hwar ::; Men här gäller tränga, ja, tränga sig fram, Eljest är himlen förlorad.

2. Hindren äro många: gör motstånd, min själ! Satan dig nåden ej unnar. Träng dig framom allt, som will hindra ditt wäl; Öfwergeri werldenes brunnar. Lyd ej hennes röst, som ropar: "följ med oss!" Ty, min dyra själ, du måste då förgås ::; Nej, för Jesu kärlek, jag råder och ber, Strid i Guds kraft för din krona!

3. Härlighetens himmel är wärd all din flit Wärd all din bön och din längtan: Ingen äng rar sig, som har wäl hunnit dit. Kronan förtjenar din trängtan: Derför waka upp och se dig flitigt om! Laga dig tillreds till Herrans stor dom ::! Bröllopskläder fordras af hwar och en själ, Som in i staden skall komma.

4. Aldrig blir du insläppt i himmelens land (Guds helga Ord dig det säger) Aldrig kasta ankar på himmelens strand, Om du sann tro idager; Tron skall rädda dig, så framt du rädda skall. Sträfw, kära själ, bli upprest från ditt fall ::; Bättra dig, och tro Jesu ljusliga ord Detta, ja, detta är wägen.

5. Hela wida werlden Gud bjuder, och ber "Kämpa för sällhetens krona!" Herren dig nåde den skatten wißt ger: Sträfw derefter

ona! Himla-Fadrens hand är utsträckt till
 in själ; Jesus klappar på, Han ömmar för ditt
 bål ::; Nådens Helge Ande vill störa din sömn:
 Salig är du om du vaknar! (L. Linderoth.)

P. m. 11 10: 77.

122. Säg mig den vägen, som drager
 till lifwet, Den som är en gång utstakad af Gud.
 Säg mig det frälsande rådet Gud gifwit. I sina
 andebuds utgångna ljud! Jo, min själ, jag rå-
 der dig, Swarar Jesus, uppsök Mig.

2. Men ur din sömn, ur din grusliga dwala
 Väckas skall först din hårdt sofswande själ; Sam-
 wetet, vaknadt, skall börja att tala: We mig, jag
 öfsat mitt ewiga wäl. Detta stygn af Frälsaren,
 Calle wi uppväckelsen.

3. Nu, nu förkropas det hårdaste sinne, Nu,
 u försvinner det fräckaste mod, Det står nu fas-
 gt i syndarens minne, Att han förtrampat
 Guds Sons dyra blod. Själens förra hemska
 bål Wällar nu des grymma qwal.

4. Förr war det socker, som nu blifwer galla;
 förr synden lätt, nu odräglig och tung; Tyngder
 af ångest på samwetet falla. Zion! den andliga
 orgen besjung, Som bereder själen så, Att den
 i himmelst tröst kan få.

5. Förr roptes ofsyggt: Det har ingen fara,
 förr egde hjertat de syndsäkras tro. Förr midt
 wädan man trygg kunde wara, Förr wid Guds
 under man sof i sin ro. Förr war syndarn glad
 och yr; Men den glädjen blir nu dyr.

6. I denna natten af ångslan och jemmer, I

detta mörker af fasa och qwal, Som så osägligt den uppväckte klämmer, Hörer man brudens beweckliga tal: Hwar är själens högsta wän? Hwar är Christus Frälsaren?

7. Wäktare frågas, förläget det frågas: Hwäwen I sett den min själ håller kär? Ängsten förfärligt i själen upprägas, Ingen kan mätta des starka begär; Ingen, ingen menniska, Ingen mer än Jehovah!

8. Sökas skall Kristus, om Kristus skall finnas; Sökas af innersta hjerta och själ. Säljas skall allt, om den perlan skall winnas, Som lägger grund för vårt ewiga wäl. Ujumma, lata sökare Finna ej sin Frälsare.

9. Flit och winnläggande fordras af alla, Flit intill dödens betänkliga stund. Gräsligt det är i Guds händer att falla, Gräsligt att slutligen sjunka till grund. Dersför sök din Gud med flit: Sök i andans warma nit.

10. Bruden i Salomos heliga Wisa Gid denna wäg, denna saliga wäg. Följ des exempel: så winner du lisa! Och hwad är bättre, o menniska säg! Ty när bruden gick framom, Hennes frälsningstimma kom!

11. Framom den werlden, som själarna dörar, Framom den nedriga syndenes ro, Framom det nöjet, som dödligen sårar, Långt framom allt hwarpå mennistor tro. Sådant, sådant skall härtill, Om du Jesum följa will!

12. Den som går in uti desä wilkoren, Den som för himlen går in uti allt, Den af de arm borttappade sären, Den har den ädlaste delen ut walt! Jesum, Jesum finner han, Just som bruden Honom fann.

13. Nu sjunger själen: min Wån har jag funnit, Werldenes Frälsare, själarnas skatt. Allt hwad jag önskat, det har jag nu runnit. Ljuset har skingrat min säkerhets natt. Brudgummen fast håller jag Till min sista lefnadsdag.

14. Wid Dig, o Jesu, beständigt jag blifwer. Werlden är bitter, men Du är min ro. Aldrig, nej aldrig jag Dig öfswergiswer; Nej, jag skall hålla Dig fast med min tro: Fast i alla lifwets qual, Fast i dödens mörka dal!

15. Tills jag är bergad i Abrahams sköte; Tills jag med rösvar'n i Paradis är; Tills jag går ewiga glädjen i möte: Tills jag är lofad från alla beswär; Andra in i himmelen Skall jag hålla Frälsaren. (L. Linderoth.)

P. m. 13: 88 13.

123. Wak upp af syndasömnens, du säkra, onda werld! Begråt din synd — gör bättring! du är i synden snärd. Gud kallar dig, stätt upp, ack kom! Annu är tid och bättringsrum. Hwi will du bli i synden, och icke wända om! ;:

2. Om du dig undandrager, att lyda kallel- sen — För sent får du då klappa, du slipper icke in. Du blir bortwist uti den sjön, Der du får din förtjenta lön; Der nåd ej mer tillbjuder sig, då du försummat dig. ;:

3. Nu är den rätta tiden, om du sjelf will dig wäl, Att wända om på wägen, nåd söka för din själ. Du all din tid i öfwerdåd, Har brutit mot Guds bud och råd, Och med din otro snöda Föraktat all Guds nåd. ;:

4. Gack ej förbi den ordning, som förestrif-

wen är J Ordet om den bättring, som Herren sjelf dig lär. Går du den trånga port förbi — Guds rike du ej kommer i. Hwad hjälper då att du har trott och ingen bättring gjort. :,:

5. Att tro förutan wäckelse: är att bedraga sig. Sjelfgjorder egen bättring ej ewigt gagnar dig. Först känn din synd och stora skuld, Se'n gick till Jesum ångerfull. Botsfärdiga är han så huld. Dem Han i nåd ser till. :,:

6. Att Evangelium fatta med tankar och förstånd, De dårar kunna skatta för rätta wisdomen; Men tron är ej af rätta slag, Som men'skan tar af sjelfbehag. Den sanna tron af hjertat går — ej blott i ord består. :,:

7. Att nåden öfwerflödar, det wittnar Skriften om, Der synden öfwerflödar i syndakännedom; Då Jesu famn — han öppen står. Den sådan är, han finner nåd; Men den sig ej omwända will ej nåden hörer till. :,:

(Ur Zions Harpa.)

(Mel. Sw. Ps. N:o 191.) P. m. 6 lin. 8.

124. Nu lefwer du, nu bättra dig! Allt kan i hast förändra sig. Den nu är sund, helt frisk och röd, Kan innan morgon ligga död: Och, om du utan bättring dör, Ack! tänk, hwad resa du då gör.

2. O Herre Jesu! hjälp du mig, Att jag blir omvänd straxt till Dig, Och gör en redlig bättring förr, Än döden stänger nådens dörr; På det jag färdig finnas må, J salig stund att hädan gå.

(Mel. se N:o 114.) P. m. 11 9: 9.

125. Ur djupet, ur syndernas grundlösa dy, Der ängest min själ öfwerhopar, Till nådenes gränslösa rymd öfwer sky, Jag suckar och berder och ropar: Gud ware mig syndare nådig!

2. Jag usle åt satan har offrat min själ, Och kroppen åt köttsliga lustar: De woro mitt herrskap och jag deras träl. Deröfwer jag hjertligen pustar: Gud ware mig syndare nådig!

3. I synd jag framrusat, min wåda ej kânt; Mot Herren i himlen jag rasat: Från Honom mitt hjerta jag trotsande wändt, Och aldrig för helwetet fasat. Gud ware mig syndare nådig!

4. Nu wägar jag icke för Gud träda fram; Ty synden har skiljt oss så wida. Jag ligger betungad af blygsel och skam, Och måste i elände qwida. Gud ware mig syndare nådig!

5. Si, Gud är rättfärdig, jag full utaf brott; Han helig, jag oren befunden. O jemmer! hwad blir nu min tillflykt, min lott? Jag är ju till döden förwunnen? Gud ware mig syndare nådig!

6. Jag bäsvar, då jag uppåt himmelen ser; Der stå mina synder beskrisne: Och kastar till jorden jag ögonen ner, Der äro de alla bedrifne. Gud ware mig syndare nådig!

7. Uppöfwer mig står en förtörnader Gud, Och helwetet gapar inunder: På sidorna syndernas klagande ljud, Och lagens förfräckande dun-der. Gud ware mig syndare nådig!

8. Mig förestår domen: med bäswan jag ser Den ewiga fasliga döden. Omkring mig är

werlden, den gläder ej mer; Och inom mig samwetes=glöden. Gud ware mig syndare nådig!

9. Swart will jag mig wända? Swart finner jag tröst Uti denna jemmer och smärta? Fort, fort, mina händer, slån häftigt det bröst, Som hyser mitt syndiga hjerta! Gud ware mig syndare nådig!

10. Ack, Herre! slå sönder mitt hjerta af sten, Och skapa i stället ett annat. Gör själen från all sin orenlighet ren; Jag hafwer nu lustan förbannat. Gud ware mig syndare nådig!

11. Min Gud! mig ej bort från ditt ansigte drif, Och tag ej ifrån mig din Anda! I hjertat din sanna hugswalelse skrif; Låt blod mina tårar beblanda. Gud ware mig syndare nådig!

12. Jag menar det blodet, som talar så mildt, Och flyter från nådastol'n neder; Det blodet, som kraftigt din wrede har stillt. Jag derpå förtröstar och beder: Gud ware mig syndare nådig!

(Mel. Sw. Ps. N:o 373.) P. m. 776:

126. Min synd är ganska mycken: Jag har i många stycken Motbrutit Herrans lag Med gerning, ord och tankar; Guds wrede på mig samkat, Uppå Hans hämmedag.

2. Mig swärdet öfwerhänger: Guds wrede på mig tränger, Att jag skall hafwas fram Med all min syndabörda, Som syns mig wilja mörda, Och sätta mig på skam.

3. Jag är nu helt förlägen: Swart skall jag taga vägen För syndabördan swär, Som mig så grusligt trycker, Guds nådes dörr tillycker, Att jag Hans nåd ej får.

4. O synd, du bittra källa! Du är den mig
månd' fälla Till ewigt qwal och nöd. Du synes
kär i början: Nu måste jag förspörja, Ditt lif är
själens död.

5. Förbannadt allt det nöje, Den fägnad, ro
och löje Jag hade förr i dig! Från mig det ware
fjerran, Att jag mer så mot Herran Försynda
skulle mig.

6. O Herre, rik af nåde, Se till den själawåde,
Swari jag stadder är! Jag faller för dig neder,
Af allt mitt hjerta beder: Förlåt mig Herre kär!

7. Tänk, Herre, ej i wrede På mina synder
lede, Och straffa mig ej så, Som jag det wäl för-
tjenat! Bli mig din nåd förmenad, Hur' skulle
det då gå?

8. Min Gud, låt rätten falla! Af mina krafter
alla Jag ödmjukt beder Dig: Gack ej med mig till
rätta, Min hjertans ångest lätta, Af nåd gör nåd
med mig!

9. Låt Dig af nåd behaga, Min syndabörda
taga Och kasta bak din rygg! Säg till min själ
de orden: Din synd är bortglömd worden; Då
blir jag glad och trygg.

10. O Gud, af nåde riker! Dig är ju ingen
liker I kärlek, gunst och nåd: Wår skuld du ef-
terskänker, På nåd, i wreden, tänker, Mot allt
wårt öfwerdåd.

11. Tack ware Dig och ära, Min Gud och
Fader kära, För denna nåden din. Med hjerta,
mun och tunga Skall jag ditt namn loffsjunga
I allan lifstid min.

12. Jag skall min flit och göra, En bättre

wandel föra Här efter än här till; Men Du skall krafter gifwa, Om det skall fullgjordt blifwa Som Du det sjelfwer will.

13. Så gif mig då af nåde J all min råd och dåde Din goda helga And', Att Han må mig upplysa Den rätta wägen wisa, Och leda mig wid hand.

14. Mitt hjerta så förändra Att jag den wäg kan wandra Som rätt och goder är. Mot synden hjelp mig strida, Statt Jesu på min sida, Och war mig nådigt när.

15. Hör bönen min, o Herre! War icke från mig fjerre, War nådig, mild och huld! Stadfäst mig i din nåde Och lös mig af all wåde, För Jesu Christi skuld!

P. m. 4 lin. 11.

127. Hårdt trycker mig syndens förfärliga last Och håller mig arme i bojorna fast: Hwart skall jag mig wända, att en gång få bli Från djefwulens fångsel förlofsad och fri?

2. Mitt hjerta försmäktar i dagelig gråt: Af tårar min säng är om natten helt wät; Med tårar jag blandar min dryck och min spis Och kröker min rygg för Guds tukande ris.

3. Min kraft är borttorkad, all lust mig förgär, Af sorgen jag krotig och lutande går, Bedröfwelsen bortskymmer ögonens ljus Och glädjen flyr bort ur mitt sorgliga hus.

4. Af Herre för Dig är ju allt mitt begär! Min suckan för Dig ju fördold icke är? Du hör ju min qwida? Du ser ju min nöd? Hwi will Du mig lemna i grafwen som död?

5. Ad' dölj icke längre ditt anlet' för mig När i mitt elände jag ropar till Dig! Medböj dina öron och märk på min röst Och sänd i min själ din hugswalande tröst!

6. Förlåt mina synder och tillgif min skuld Och war mot mig arme barmhertig och huld! I öknen jag wilse och klagande går Ad' sök då ditt usla förlorade får!

7. Jag wet ju Du Herre mot syndare bär Ett hjerta som mildt och förbarmande är. Jag har ju ditt löfte? Jag har ju ditt Ord, Som fastare står än båd' himmel och jord:

8. "Den sig will omvända från helvetes stig
"Och böja sitt hjerta i trone till Dig, I ödmjukhet
"följa ditt kärliga råd, Han skall icke dö, utan leswa
"af nåd!" —

9. Men framför allt annat din kärlek jag ser, Då enfödde Sonen i döden Du ger: Han bär all vår synd och uppfyller din lag Och lider för oss din rättfärdighets slag.

10. Han uthärdar korsets försmädliga död Och frälsar oss usle ur synd och ur nöd. Den till Honom kommer, Han kastar ej ut, Men gör på hans jemmer ett önsfeligt slut.

11. Min klentrogna själ, ad' hwi tvekar du då, Och fruktar så mycket att till Honom gå? Han talar så mildt i sitt ljusliga Ord Till sorgbundna bröst på vår brottsliga jord:

12. "Om synderna woro så röda som blod
"Jag twär dem dock hwita i särenas flod: Ja,
"om du än wore af styggelse full, Jag gör dig
"dock ren som den hwitaste ull."

13. Bedröfwade hjerta blott skynda dig fram

Till Honom som dog uppå korset! — Guds Lamm!
Hans sida är öppnad, der skall du få bo, Der finner
du hwila och trygghet och ro.

14. Nu lefwer och dör jag med tröstefull själ;
Ty Jesus har förjt för mitt ewiga wäl: Hwad jag
har bort göra, det har Han uppfyllt Och lidit allt
hwad jag att lida förskyllt.

15. Han hafwer ju tystat mitt samvetes röst,
Och djefwulen bundit och fångarna löst, Och hel-
wetet trampat med segrande fot, Och nederlagt allt,
som war Honom emot.

16. Min handskrift utplånat och synden betäckt,
Den himmelske Domarens wrede utsläckt. O låt
då o Jesu, ditt utgjutna blod I lifwet och döden
mig gifwa godt mod! (P. L. Sellergren.)

(Mel. se N:o 13.) P. m. 87: 887.

128. Ja, Gud har rätt, jag syndig är;
Jag sjelf är dömd till glöden. Jag har ej trott
på Jesum kär, Som gått för mig i döden. Jag
trott mig wara from och god: Nu har jag fått ett
annat mod, Se'n jag känt syndanöden.

2. Ack! hwad för sorg, hwad samwetsqwal,
Min arma själ nu smärta. Jag är bland grofwa
syndar's tal. Ack! rena Du mitt hjerta, O Jesu!
med ditt kärleksblod; Dränk all min synd i nådens
flod. Ack Jesu, Dig förbarma!

3. Si mina synders myckenhet Mitt hjerta så
försträcker, Att, utom Dig, jag intet wet, Som all
min blygd betäcker. Jag flyr till Dig, o Jesu söt,
Mig kastar i ditt nådesföt: Ack! tag Du mot mig
arma.

4. I säkerhet jag tröstat mig, Ej fruktat någon fara. Alltjemt jag syndat emot Dig. Dock trodde jag mig wara Så wißt Guds barn som någon ann'. Nu ingen tröst jag finna kan, Se'n samwetet uppvaknat.

5. Min synd ju oförlåten är, Den jag djerfts förr bedrifwa : Ej någon, utan Jesus kär, Mig henne kan tillgifwa. Ack! fräls mig, Jesu, ur min nöd : Ack! skänk mig lif uti din död ; Ty Du mitt straff har lidit.

6. Af nåd förlåt, o Jesu! mig, Att jag så blind har warit, Och att jag så försmädat Dig, Och fram i otro farit. Ja, för din död, min Jesu god, Förlåt min synd, och, i ditt blod Drena hjertat rena. (H-g.)

b) Uppmuntran till tro och längtan derefter.

(Sw. Ps. N:o 420.) E. m.

129. Den port är trång och smal den stig,
Som till Guds rike bär ; Dock är der ännu rum
för dig, För dig, eho du är.

2. Se himlen är ej ännu full, Än är der rum
för dig ! I Jesu namn — för Jesu skull — Des
portar öppna sig.

3. Fast tusen sinom tusen stå I hwita kläder
der, Af Herrans nåd åt dig också Ett rum för-
waradt är.

4. I Jesu hjerta der är rum Och i Hans
himmel — ack, Så lär mig evangelium. Gud
ware dershör tack !

5. Gud ware tack, att äfwen jag Får i den

staden bo, — Den långa ewighetens dag — J
ostörd frid och ro ! (L. S.)

p. m. 94:

130. Här kommer en främling från fjerran ort, Låt upp, låt upp ! Han gästa will i ditt hus. Des port Låt upp, låt upp !

2. Hans blick är kärlek, Hans röst ger frid ; Låt upp, låt upp ! Han stillar blödande hjertans strid ; Låt upp, låt upp !

3. Och hwar Han kommer och finner hus, Ad hör, ad hör ! Så blir det "nattward" och frid och ljus ; Ad hör, ad hör !

4. Och Jesus heter den Wännen god Låt upp, låt upp ! För dig Han gjutit sitt dyra blod ; Låt upp, låt upp !

5. Will du då hafwa i hjertat ro, Låt upp, låt upp ! Och will du lycklig på jorden bo, Låt upp, låt upp !

6. Och will du alltid Guds vägar gå, Låt upp, låt upp ! Och will du saligen himlen nå, Låt upp, låt upp !

7. Och "låta upp" är blott taga mot : Hans nåd tag mot ! Hans ewigt gällande syndabot Tag mot, tag mot !

8. Har du ej städadt, är du ej ren, Likwäl låt upp ! Han sjelf dig renar — ja, Han allen. Låt upp, låt upp ! (Ahnf:s Sång.)

p. m. 11 10: 11 10:

131. Allt är nu redo ! Si, Gud har utgifwit Till vår förlofning ej silfwer och guld ; Enfödde Sonen sjelf lösen har blifwit, Då Han,

som broder, betalte wår skuld. Allt är nu redo! Till bröllop Han bjuder Halta och krymplingar, stora och små, Dnda och goda — till alla det ljuder: Kommen, blott kommen, I allt skolen få!

2. Konungens tjenare ljusligen ropa, Ropa på vägar, på gårdar och fält: Kommen, blott kommen, ja alle tillhopa, Jesus, wår Konung, allt wäl har beställt; Är du helt naken, Han sjelf gifwer kläder; Är du helt oren, Han sjelf dig och twår; Är du owärdig, si, Jesus Sig gläder, Om blott med nåd Han undfägna dig får.

3. Allt är det redo, och rikt är det bordet, Rätter frambaras på himmelska fat, Lammet är slagtdadt och bjudes i Ordet; Ären I hungrige, här finnes mat. Lammet är slagtdadt, desß dyra försoning Gifwer åt alla, som komma och tro, Nåd och förlåtelse, lif och förskoning, Ewig rättfärdighet, glädje och ro.

4. O, will du sådana rätter försaka, Offra din ewiga frälsning och frid? Blott för ditt köp, eller gods, eller maka, Swara din Konung: Jag hafwer ej tid? We, Han skall swara dig, swara tillbaka Dig, som ej kände besökelsens tid: Aldrig min nattward du nånsin skall smaka, Aldrig få del af min ewiga frid!

5. Salige då, de som hungra och törsta! Salige de, som blott komma, ack ja! Synderna alla, de minsta och största, Åro afplanade; Hallelujah! Kom då du arme, kom genast på stunden, Kom så owärdig och syndig du är! Du kan dock aldrig bli bättre i grunden, Förrän du kommit till Frälsaren kär!

6. Allting är redo, må detta betänkas, Bjud-

ningen är ju ej skämt eller hån! Grunden, att allt kan på stunden öf skänkas, Är lösepenningen, sjelfwa Guds Son. Si, denna penning, af ewighet slagen, Gäller för alla, förordnad af Gud, Dertill på Golgatha preglad af lagen. Allting är redo, du Frälsarens brud!

7. Nu sedan Lammet för öf blifwit slagadt, Uftar och Gud des rättfärdighet blott. We den, som denna i otro föraktat, Och i sin egen rättfärdighet gått! Konungen sist ibland gästerna träder, Mönstrar sitt folk, och utkastar en man. Mannen, som icke fanns ha "bröllopskläder" Bort i det yttersta mörkret förswann.

8. Mildaste Jesu, förstona öf — lär öf "Rättna allt eget för skada och träd!" Hwita rättfärdighetskruden beskär öf, Då är din brud utan "sfrynka och fläck". Helig och salig hon då skall införas In i sin brudgummes konungahof. Der skall din ära i ewighet höras, Strälände skaror förkunna ditt lof. (Ahnfelts Sånger.)

„(Mel. se föreg.) P. m. 11 10: 11 10:

132. Dppet står Jesu förbarmande hjerta, Kärlekens armar och nådenes famn. Är det wäl skäl att försmäkta i smärta, Då du får anfra i sällhetens hamn? Brudgummen Jesus ju kärligt dig möter; Ropar: "o brud, Mig ditt hjerta helt gif!" Är det wäl rätt att din Wän du bortstöter, Som till din lösen har gifwit sitt lif?

2. Werlden i Jesu försonad är worden: Han på sitt hjerta hwar syndare bar, När på sitt kors, mellan himlen och jorden, Han wår förlofning och skuldoffer war. Skulden utpläntes när blods-

källan flödde; Syndaregästret wid korset Han slog. Domaren sjelf för dödsfångarne dödde: Gud är försonad och wi hafwa nog.

3. Kommen då, själar, ja, syndare alla, Tagen här dubbelt för hwarje ert brott. Ha wi än alla i Adam måst falla, Har dock vår Jesus alltsammans gjort godt. Är det wäl rätt, att förlofsade trälar Hålla sig sjelfwa i träldomen qwar? Nej, må wi hellre som frigjorda själar, Lofwa i frihet vår nådige Far.

4. Mildaste Jesu, min salighetsklippa! Jag din förtjenst mig tillegnar, som min: Dig ware lof, jag min otro fått slippa, Jag står inskrifwen i himlen som din; Jag är nu älskad af Gud som min Fader, Han står i lifwet och döden mig bi. Dersför jag sjunger förnöjder och glader: Snaran är sönder och fogeln är fri.

p. m. 76: 76:

133. Dig Jesus kallar! Hasta Att öppna hjertats dörr, Och för Hans fot dig kasta; Det borde stett långt förr. Säg Honom hwad dig felar, Bed om Hans hjälp, Hans frid; War wiß, att Han dig helar Nu och till ewig tid.

2. Dig Jesus kallar! Striden För dig Han kämpat ut. Dig will Han skänka friden, Den frid som ej tar slut. Till brud will Han dig wälja, Dig ewig nåd bete, Att se'n du må förtälja Med pris hwad Han täcks ge.

3. Åh, när så Jesus bjuder Sin nåd, sin frid åt dig, Och när Hans maning ljuder Så huld på lifwets stig, Dröj icke — hasta, ila Att fatta Bännens hand; Wid den du tryggt kan hwila Och hinna liffens land.

(J. M. L.)

(Mel. se N:o 65.) G. m.

134. Hör huru Anden manar på! Han ropar vänligt: kom! Och kyrkan, Christi brud, också Hon ropar: kom, o kom!

2. Må du som nåden har undsfått Din broder ropa: kom! Och du som will i Christo blott Rättfärdig bli, o kom!

3. Ja, hwar och en som endast will, Han komme hit; o kom! Tag lifsens dryck som bjuds dig till. Sjelf Jesus ropar: kom!

4. Hör Jesus säger till oss: "si, Jag kommer snart!" Ja, kom, O Herre! ja, Dig wänte wi; Kom snart, o Herre, kom! (Från Eng.)

P. m. 33, 8887.

135. Wåga dig, Dristelig, Tro, att Jesus gjort allt för dig; Så war ewige Fadrens råd: Men'skan frälstes af ewig nåd; Enfödde Sonen det gjort. ∴∴

2. Wåga dig, Dristelig, Tro, att Jesus gjort allt för dig; Segren redan Han wunnit har, Ormen krossat, som mächtig war, Öppnat oss himmelens port. ∴∴

3. Wåga dig, Dristelig, Tro, att Jesus gjort allt för dig; Allt hwad lagen ej werka kan, Allt hos dig, som Han klagat an, Detta tog Jesus på Sig. ∴∴

4. Wåga dig, Dristelig, Tro, att Jesus gjort allt för dig; Wißt all ondskan i hjertat bor, Wißt kan syndernas tyngd bli stor, Större dock Frälsaren är. ∴∴

5. Wåga dig, Dristelig, Tro, att Jesus gjort

allt för dig ; Du har intet — blott synd och skam,
Prisa endast Guds dyra Lamm, Som oss har köpt
med sitt blod. ∴∴

6. Väga dig, Dristelig, Tro, att Jesus gjort
allt för dig ; O, hwad fröjd, och hwad kraft har
den, Som fått allt uti Frälsaren ! Salig och
helig han är. ∴∴

7. Väga dig, Dristelig, Tro, att Jesus gjort
allt för dig ; Han will trösta i allt ditt we, Är och
när fast du ej kan se Honom, din trofaste Wän. ∴∴

8. Väga dig, Dristelig, Tro, att Jesus gjort
allt för dig ; Han och hemtar en gång sin brud
Från det främmande land till Gud, Hem till sin
himmelsta frid. ∴∴

9. Klockan slår, Tiden går, Snart din brud-
gum för dörren står ; Blott i lampan är olja
klar, Tron, som allt i sin Jesus har, Möter du
Honom med fröjd. ∴∴

10. Klockan slår, Tiden går, Ewigheten snart
förestår ; Köp den dyrbara, korta tid, Strid i trone
med helig id, Kronan dig lönar så wäl ! ∴∴

P. m. 87: 87:

136. Muntra dig, mitt sorgsna sinne !
Lyft dig öfwer denna jord. Gack med tankar,
håg och minne, Fram till nådens nattwards-
bord. Allt af blotta nåd är redo ; Gud står
sjelf med öppen famn. Endast kom, så får du
godt, Af hwad Jesus har utstått.

2. Frid och nåde, sjelfwa lifwet Är förwärf-
wadt med Hans blod. Handskrift, allt är sönder-
rifwet, Gud är allom menskom god. Intet å
Guds sida fattas, Hwem som will, kan frälster

bli. Saken hänger blott derpå. Syndare, till Jesum gå.

3. Ingen, ingen blir förskjuten, Ware hurudan han kan. Medelbalken är nedbruten, Full förlofning Jesus fann. Mer och mindre synd=besnärda, Alla tar Guds Lamm emot. Tro härpå med hjertans tro, Tryckta själ, så får du ro.

4. Inwänd ej: jag har förlänge Gått i köld emot min Gud. Ingen sig sjelfwilligt stänge Ifrån nådens nattwardsbud. Har det ej skett fordna tiden, Kom! ännu allt hjälpas kan; Blott man tror på det Guds Lamm, Som för oss till slag gån fram.

5. Börja då ur djupen ropa, På de vänta själars sätt, Herran Jesum öfwerhopa Med begär om nåd för rätt. Gån i denna sköna ställning Hela dagen ut och in; Sjelfwer Anden hjälper dig, När du blott är redelig.

6. Den som söler, slutligt finner, Den som träget beder, får. Andteligen du och hinner På de andre fårens spår. När du minst på sådant tänker, Skall det dagas i din själ; Klämda hjerta, tro du mig! Synderna förlåtas dig.

(L. Linderoth.)

(Mel. se N:o 86.) P. m. 11 9: 9.

137. Du kan icke tro, ad men kära så hör, Gud har ju Sig sjelf icke skonat; Kom hit, kom till korset, se Lammet som dör, Dess blod har med Gud oss försonat, Och borttagit werldenes synder.

2. Och har det nu werkat så krafftigt hos Gud, Att Han helt tillfreds kunde blifwa, Och blott för dess värde dig taga till brud, Och himmelens

skatter dig gifwa, Så låt och du dermed dig nöja.

3. Ja, blodet det runnit, det runnit för dig, Och Gud har antagit en lösen, Som gäller för alla, för dig, som för mig, Fast synderna woro mång tusen; Desß värde är ewigt detsamma.

4. Så sök då allenast hos Christum din ro; Ty der är du trygg för all fara. Blif liten, blif barn, blif enfaldig, och tro, Blif en bland de syndares skara, Som endast will frälsas af nåde.

P. m. 11 11 11 11.

138. Min Jesu, ack, jag finner hos mig arma Ej minsta godt; o Herre, Dig förbarma! Si, syndens gift mitt hjerta har förderfwat; Af Adams fall jag idel jemmer ärfwat.

2. Här ligger jag; ack wärdes på mig blicka: Jag will till bön och bot mitt hjerta sticka. Fast syndens mängd otalig är, desß wärre; Jag will den dock bekänna för Dig, Herre!

3. Ditt tålmod jag länge har erfarit, Fastän jag kall och liknöjd mot Dig varit. Fast ewighetens straff jag wäl förtjente, Du likwäl nåd till bättring mig förlänte.

4. Jag blyges och mig djupt i stoftet sänker, Så ofta jag på mina synder tänker. Jag hatar mina förra wägar alla. O! må med uppsåt jag nu aldrig falla.

5. Ack wärdes, Jesu! på min synd ej tänka, Men den af nåd i hafwets djup nedsänka. Mig din förlåtelse du wille gifwa; Mitt hjerta med din dyra frid upplifwa. (Woltersdorf.)

(Mel. se N:o 65.) E. m.

139. **D** Jesu Christ, min längtan är, Att stunden snart må slå, Då Du kan fylla mitt begär Och mild för hjertat stå.

2. Att jag med Dig må blifwa ett, En ande och en själ, Som Du med pina, blod och swett, Förtjent, Immanuel!

3. Ack, tag mig, Jesu, som jag är, Tag hjerta, själ och kropp, Och wänd till Dig allt mitt begär, Min kärlek, tro och hopp.

P. m. 6 lin. 7.

140. **K**lippa, Du som brast för mig, Låt mig gömma mig i Dig! Wattnet, blodet, hwilket går Från din stungna sidas sår, Twage i sin himlasaft, Mig från syndens skuld och kraft!

2. Med min swett och möda jag Aldrig fyller upp din lag; Om mitt nit bles aldrig matt, Om jag grät båd' dag och natt, Syndens fläckar stå dock qwar; — Du, blott Du, min frälsning har!

3. Intet kan jag gifwa Dig; Till ditt kors jag sluter mig, Naken, Dig om kläder ber, Hjelplös, upp till nåden ser; I din lifswäg låt mig twås, Herre, annars jag förgås!

4. Wid hwart flyktigt andedrag, Och när jag skall dö en dag, När till okänt land jag går, När inför din dom jag står, — Klippa, Du som brast för mig, Låt mig gömma mig i Dig!

(Från Eng.)

P. m. 86: 86:

141. Min själ, till nådens thron träd fram, Der Jesus ber för oss. Böj ödmjukt knä inför Guds Lamm; Ty ingen der förgås. O Jesu! från din fot jag går Ej förr'n du nåd beteter, Ej förr'n ditt blod mig rena får, Och du mig lifwet ger.

2. Ditt löfte är min säkra tröst I ångstens mörka dag. Du lättar skuldbelastadt bröst, Och skuld, o Gud! har jag. O Jesu! från din fot jag går, 2c.

3. Qwald utaf tusen synders nöd, Af satans skarpa stott, Af yttre strid och inre död; Du kan mig frälsa blott. O Jesu! från din fot jag går, 2c.

4. War Du min sköld och mitt förswar, Att jag i skydd hos Dig Må ge anklagaren det swar: Att Du har dött för mig. O Jesu! från din fot jag går, 2c.

5. O underfärlek! Hugg och slag Och kors Du på dig tog! Att stora syndare som jag Må leswa — Herren dog. O Jesu! från din fot jag går Ej förr'n du nåd beteter, Ej förr'n ditt blod mig rena får, Och Du mig lifwet ger.

P. m. 98: 9886.

142. När fogeln kan hinna sitt näste, Och swalan sitt önskade bo; Hwi finner då jag ej mitt fäste? Hwi kommer min själ ej till ro? — O Frälsare! en af de arma, Du köpt med olidelig nöd, Är nära sin ewiga död. Dig Jesu, förbarma!

2. Jag varit wid alla slags brunnar, Att

lästa min törstiga själ; Men är, som mig Ordet förkunnar, Annu samma syndbundna träl. Jag pröfwat allt hwad man kan pröfwa; Men än jag ej känt någon ro, Ej gnista af lefwande tro: Allt will mig bedröfwa.

3. Hwarthän nu, i djupaste nöden? Ja, Frälsare käre, hwarthän? Åh! mellan mitt hjerta och döden Är knappast ett steg: Själavån! Här står jag eländig och naken, Östyld för Guds rättwisa dom: Ditt blod jag ju kostat; åh kom, Gör slut uti saken!

4. "Kom hit, du betungade hjerta, Till mig, med all jämmer du bär: Wänd ögat på mig och min smärta; På mig ställ ditt hjertas begär. Kom hit i den öppnade famnen; Tag tillflykt i kärlekens sår, I öppnade sidan, mitt sår, Den saliga hamnen."

5. Nu själen i tron börjar skåda Guds menlösa slagtrade Lamm; Att undsly sin grusliga wåda Hon kryper till Frälsaren fram. Och si, här är godt till att wara; Här ser hon sig frälst hos sin Gud: Framlockad af egna Hans bud, Hon undgår sin fara. (L. Linderoth.)

(Sw. Ps. N:o 131.) P. m. 11 10: 11 10:

143. Jesu Jehova jag söker, och ilar Med Dig allena att blifwa till en. Lös mig af allt hwarpå ännu jag hwilar. Låt mig, mitt winträd, få blifwa din gren. Wis a mig klarligt mitt djupa elände. Røj allt ur wägen, som hindrar din hand. Gör på min uselhet nådigt en ände. Sätt Du mitt kallnade hjerta i brand.

2. Fästa mitt hopp snart wid wisshetens an-

ar. Låt mig erfara hwad Andan förmår. Styr Du min tunga och flyktiga tankar. Led mig, ditt barn, som så snafwande går. Låt mig förora, på det jag må winna. Lär mig af hjertat bedja och tro. Låt utur själen all otro förswinna. Hindra allt det, som will hindra min ro.

3. Ömmaste Jesu ! jag wet Du är waken ; Omka Dig öfwer min elända själ. Låt det nu omma till slut uti saken ; det blir i grunden dock ldrig förr wäl. En gång Du sade, som tröstullt jag minnes : "Folket kan dö, om det icke får röd." Jesu ! det måste då gå Dig till sinnes, Att jag till själen är stadd uti nöd.

4. Wärdes då ock, Du hjelpare fromma, Städs med ditt löfte hugswala min själ : "Hwil, som bedja, de skola bekomma." Allt, hwad Du lofwat, det håller Du wäl. Jag Dig anroar, fastän Du dig döljer : Wann Cananeestan, minner ock jag. Hjelpen på bönen omsider dock öljer. Ifrigt jag ropar till sista min dag.

P. m. 11 11 : 6.

144. Si, dörren är öppen och wägen är fri ! Hwi will du då längre i fängelse bli, Och vara så bunden till hand och till fot I stället att laga din frihet emot, Som bjudes för intet ?

2. Och Christus är dörren. Gå in genom den, Han ensam är wägen till himmelen än, Han ensam kan frälsa din fattiga själ, Ty hwad du gjort illa, det gjorde Han wäl, För ewigt, för ewigt !

3. Och Christus är död, på det du skulle få från döden till lifwet med Honom ock gå. Din

skuld Han afplanat och uppfyllt Guds bud, Och Gud är nu åter din nådige Gud, I Kristus försonad.

4. Så lef till Hans ära, och fröjda dig nu Ty hwem har wäl orsak till fröjd, om ej du? Hwad hindrar dig nu till den Frälsare fly, Hwars nåd och hwars kärlek hwar morgon är ny? Si dörren är öppen!

5. Och skulle se'n satan dig bringa i nöd, Si säg till ditt hjerta: **Si Kristus är död!** Ni slipper jag dö, ty Han dog ju för mig Och bragte mig lifwet; — deß fröjdar jag mig I tron på min Jesus!

(L. S.)

P. m. 447: 447.

145. Si, jag kommer, Konung frommer. Kastar mig för nådens bord: Swager längtar Barnaträngtan, Står till Dig, Du liffens Drö. Låt Dig finna, Låt Dig finna Af mig arma stol och jord.

2. Af det höga Wänd ditt öga Uppå ditt för lupna får: Dig allena Mänd' jag mena, Sty mig in på dina spår. Låt Dig finna, Låt Dig finna: Ty jag annars wilse går.

3. Jag ej mera Will begära Än din nåde fria mått, Det Du gifwer Den, som blifwer U Dig och werkar godt. Låt Dig finna, Låt Dig finna: Den har allt, som Dig har fått.

4. Himlafägnad, Själafägnad, Du menlöf rena Lamm! Utur gropen Hjerteropen Träng sig nu till Dig fram. Låt Dig finna, Låt Dig finna, Hjelte utaf Davids stam.

5. Hör hur ängslig, Trött och fängslig, Ic

Dig sjunger denna sång ; Mig ödmjukar, Bönen
vrakar, Fast min ande är mig trång. Låt Dig
inna, Låt Dig finna ; Eljest blir min tid för
ång.

6. Verldens löje, Wällust, nöje, Rikdom,
ust och äras höjd, Är en smärta För mitt hjerta :
Du, Du är min rätta fröjd : Låt Dig finna, Låt
Dig finna ; Så är jag i allt förnöjd.

(Ur Mose o. Lams. W.)

P. m. 11 9 : 11 11 9.

146. **N**ä! har du ej wilja att blifwa min
brud? Jag har ju dig gifwit mitt hjerta, Dig
öpt och förwärfwat med blodigan skrud, Och lidit
ör din skull all smärta. Jag mins än den tiden,
Jag för dig war träl ; Jag mins än den dagen,
Jag köpte din själ Med grymmaste qual och med
öden.

2. Du har dig ju kunnig all möda, Jag haft
3 blodswett, i böner och pina. Du har ju rönt
rådets, försoningens kraft Och ersarit klapp-
ningar mina. Jag har dig ju frälst, och will
blifwa din lön. Säg, har du än hjerta att wäg-
a min bön? O själ, kan du wara så härder!

3. Jag har dig ju skapat till krona och skrud,
Ej jordisk, men himmelsk att bära : Jag har dig
u köpt till att wara min brud, Att ega gu-
domelig ära. Jag är ju ej worden en englarnes
bror ; Men blef (o hwad ära för själar så stor!)
Förtappade menniskors Broder.

4. Si! syndare hafwer jag älskat så högt, Att
Jag deras sak Mig antagit : Rygg, händer och
fötter till korsset Jag böjt, Stått stilla när man

Mig har slagit : Jag ingen lem skonat för strim
mor och sår, För syndarn ej sparat en enda blods
tår ; Mitt hjerta och sida det wittna.

5. Jag usel och arm blef för syndare här
Landsflyktig och hädad och slagen : I hetta oc
köld Jag uthärdat besvär, Led oro, så natt som
om dagen. För men'skan jag legat i fasto och bö
För syndarn arbetat, fått döden till lön : Påmin
dig den Fredagen långa !

6. För Jakob har Laban förwandlat han
lön I resorna tio ; men flera An hundrade tu
sende gånger min bön Du wägrat att höra ; ä
mera : Tänk Jag, sjelf din Gud, har för syndar
dött, Jag för deras synder har swettats och blödt
Men syndaren likafullt syndar !

7. Så är då förgäfwes min pina och dö
Mitt arbete, trohet och möda ? Skall Jag ej
frukt för mitt utsädes nöd, Men fruktlöst mi
hjerta än blöda ? — Nej, Fader ! Du lofwat
ditt löfte jag tror. Min själ ju arbetat, haft mi
da rätt stor ; Jag skall och få se Mig bli mättad

8. Ack, tänk då på löftet och mödan, min Far
Drag syndare till mina fötter. På nödställt
syndarn Jag väntar och tar Emot honom, o
blir ej trötter. Mitt hjerta det brister, så sna
jag blott ser, Att syndaren kommer botfärdig, o
ber Om nåden, om tron och min Anda.

9. Så kommen, I arme, i tron till Mi
fram, Ja, kommen i all eder jämmer, Till M
eder Wän, det menlösa Guds Lamm, Med al
hwad ert samwete klämmer. Er synd jag utpli
nar, iklär er min skrud, Will helga och antaga
till min brud, Tilldela er salighets-skatter.

10. O själ! Jag borttar dina synder, och klar Från skulden och straffet du blifwer: Till brud Jag dig äktar, trolofswar och tar; Mig sjelf, och allt mitt, Jag dig gifwer. Din nöd och min wäntan låt hafwa sitt slut; Betänk dig ej längre en enda minut: Kom, gif Mig din hand och ditt hjerta!

11. (Själens swar:) "Här har Du mitt hjerta Min Frälsare kär; Ack tag det och göm det i sären, Gör med mig nu efter ditt eget begär! Jag längtar att wara bland sären, Som åtlyda rösten och följa din' spår; Som blodet högt wörda och älska din sår Och fägna ditt kärliga hjerta".

P. m. 4 lin. 7.

147. Kom till Jesus, kära själ, Han will förja för ditt wäl. Hör Hans kärleksfulla rop: Kom till mig, du spridda hop!

2. Kom till Jesus, du, som går Lik ett wilsegånget får, På den breda syndens stig, Kom till Jesus, skynda dig!

3. Kom till Jesus! Kom och se Hwilken trogen Frälsare Du i Honom finna skall; I Hans famn allena fall!

4. Kom till Jesus! ty Han är Wärd att hålla ewigt kär, Han har älskat dig, när du Gick på syndens wäg ännu!

5. Kom till Jesus! se ej mer I ditt eget hjerta ner, Ty det är ett ormabo, Och der finner du ej ro.

6. Kom till Jesus! Han är din, Blicka i Hans hjerta in, Se hur öfwerfullt det är Af den nåd, som du begär.

7. Kom till Jesus! Hwärt du går Ingen glädje förr du får, Ty den glädje werlden ger Är en dunst och intet mer.

(Mel. Sw. Ps. N:o 129.) P. m. 87 : 77 88.

148. **S**tore Gud! jag faller neder I mitt hjertas uselhet, Och så godt jag kan Dig beder: Wiså mig barmhertighet, Drag mig till din kåra Son: Annars wet jag ingen wån. Öppna mig förståndets öga Till att se din kärlek höga!

2. Milde Jesu, som så brinner Till mig utaf kärligt mod; Sök mig, till des Du mig finner, Böj mitt hjerta med ditt blod. Släpp mig icke förr än som Jag till Dig rätt wänder om Wiså mig din öppna sida Och hwad Du måst för mig lida.

3. Helge Ande! tröttna icke Wid att klappa på mitt bröst. Wårdes lust i hjertat sticka, Till att höra nådens röst. Låt uti mitt matta mot Kännas kraft af Jesu blod. Wärm mig upp som än är kaller. Amen, jag mig Dig befaller.

(Ur Zions Harpa.)

P. m. 13 : 12 :

149. **M**istträsta ej, min själ! — Gud gerna Sig förbarmar. Kom blott och kasta dig uti din Faders armar: Hans hjerta brister och Hans famn dig öppen står, Uti Hans hulda skö du barnsligt hwila får.

2. Fastän din syndaskuld allt upp till himlen räcker, Hans nåd dock högre går, än himlens hwalf sig sträcker: Fast syndabördan dig till af

grund trycker ner, Hans hand dock hjälpa kan och säkert räddning ger.

3. Om Han ej hade lust att arma själar frälsa, Att döda gifwa lif, åt sjuklingar sin helsa: Om Han sitt nöje fann i syndarens död, Och icke mycket mer att hjälpa dem ur nöd:

4. Männ' Han då gifwit ut det käraste Han ägde En skänk som himmelen och jorden öfwerwägde, Sin Son, sin ende Son, att dö för syndare Och dermed lösa dem från afgrund's qual och we?

5. Nej! då Han gaf sin Son, hwad skulle Han ej gifwa, Att men'skor må ur nöd och döden rälsste blifwa; Kan du wäl ändå tro, att Han ej vill dig wäl, Hwad kan Han göra mer, än Han dig gjort? O själ!

6. Är du för synden rädd och flyta dina tårar, Att du förtörnat Gud; Om det ditt hjerta sårar, Att du Hans dyra nåd så fräckt föraktat har, Och att du afwog sköld emot din Konung har;

7. Will du till synd och werld ett ewigt affked ända Och dig till Herren Gud med heligt allwar böanda: Så frukta ej att fram till nådastolen gå, Du der barmhertighet och nåd skall säkert få!

8. Den tyngd som trycker dig, den sorg ditt hjerta plågar, Den längtan efter nåd, som i ditt hjerta lågar, Åt låt den jaga dig till korssets helga bot; Du säkert finner der för allt elände bot!

9. Se Jesus lidit har, att du skall blifwa sonad! Se med Hans dyra död är all din synd försonad! Han ställt allting tillfreds på korset med sitt blod, I himmel och på jord: war därför vid godt mod

10. Så lägg din twefan bort och fall för Jesum neder! Han är dig ganska när och gifwer hwad du beder. Hans hand wäl sára kan, men hon ock läker wißt Den som till Honom flyr i all sin nöd och brist.

11. Åk att wi endast rätt wår Gud, wår Jesum kände, Och huru nådefullt Han ser till wårt elände! Åk att wi endast fast på Honom kunde tro, Wi säkert skulle då till själen finna ro!
(P. L. Selligren.)

P. m. 87: 87.

150. Hör, o syndare! dig ropar Nåden från din willostig; Ber dig skynda, förr'n du hopar Straffets domar öfwer dig. Tro på Jesum! ;: Som så mildt förbarmar Sig.

2. Skynda, syndare, till Herran, Sök barmhertighet i tid! Snart din nådesdag är fjerran, Snart dig mer ej bjudes frid. Fly till Jesum! ;: Dröjer du, du dör derwid.

(Pilgrims Sång.)

e) Iron och dess förwißning.

P. m. 98: 98:

151. Den tro, som werkas uti själen A nådens anda med Guds Ord, Den finnes ej hos syndatrålen, Som sträfwar endast på wår jord Att njuta lycka, goda dagar, Ej samlar skatter för sin själ, Men fräckt förtrampar Herrans lagar Ej aktar på sitt sanna wäl.

2. Förnuftet måste wika fjerran Det aldrig wet hwad trona är: Den kommer ofwan ifrån Herran, Och är en gäfwä, dyr och kär, Hon är den inre själens längtan Att finna Gud i Christo blid, Den yttrar sig i bön och trängtan, Att tjena Gud i all sin tid.

3. Den sanna tron har sina grader, Dock härlig är des minsta del. Des enkla bön är: Abba, Fader! Den glömmer gerna nästans fel. Des ädla qwistar frukter bära, Ty tron ej utan kärlek är. Det säger Bibelns helga lära, Att goda werk der äro när. (P. Sandeen.)

P. m. 76:8886.

152. **J** längtan tron begynner, **J** hunger tron består, Sen kan hon komma längre Då hon allting förmår. Först hungra, törsta, känna nöd, Och så få lif i Christi död, **J** Christi lydnad pryd-der gå, — På nåden lefwa få.

2. Kan du ej fatta Jesum Så fast du gerna will, Han dig dock ej bortkastar Men ser i nåden till. När längtan utaf hjertat går Han hör och ser din bön och tår; Och all din synd tar Han på Sig, Och är dig nådelig.

3. Till nådastolen framgår, Eländig, arm och swag, Jag med begär och längtan Om nåd, hwar-enda dag. Hans egna löften kalla mig, Att jag får komma eländig, Af Honom kraft och styrka så Att Herrans vägar gå.

4. Uck, Jesu sår de flöda Af idel salighet, För dem som känna sweda Af hjertats orenhet; Samt känna sig owärdige, Och skyldige till ewigt we, —

Dem kallar Jesus fram till Sig Och mättar rundelig.

5. På Ordets gröna ängar Han leder sina får, Der Han dem nådigt spisar, Från deras synder twår. Dit förer Herden dem i bet, Och ger dem lif och salighet. Han låter dem få komma fram Och hwila i sin famn.

6. Bygg ej på något eget, Men på den fasta grund; Allt eget faller undan I pröfningarnes stund. Bygg du på Jesum, får du ro; Bed honom mer om nåd och tro, Du lugn och frid bekommer då, Och kan till slut bestå. (P. N.)

(Jesu kallelse.) P. m. 88: 6.

153. Just som du är! — i brist af allt, Med hjertat ännu dödt och kallt, Med synd som ständigt rör sig, Kom arme syndare till Mig, Till mig som dött för dig!

2. Betungad, swag och ängslig — o! Du finner ej på jorden ro. Blott jag förstår den konsten wäl, Att umgås med en sargad själ, Kom derför blott till Mig!

3. Just som du är, tar Jag dig mot; Lägg bördan ned wid korsets fot Och räkna allt för skada, som Will hindra dig i loppet, kom, Kom syndare till Mig!

4. Kom med din oro, dina qwal, Med dina synder utan tal, Med alla twiswel, hwarmed du Marterar dig så hårdt ännu, Kom arma själ till Mig.

5. Ja, den der will, han komme blott, Och tage nåd i dubbelt mått! Och den der törstar,

dricke fritt, Och blifwe från sin ängslan qvitt,
O själ, så hör och lef!

6. Hör Anden, bruden, ropa kom! Hwi vill
du då ej wända om? De salige i Herranom De
ropa äfwen: kom, ack kom! Och Jesus ropar
kom!
(L. S.)

(Själens swar.) (Mel. se föreg.)

154. Just som jag är — ej med ett strå
Af egen grund att bygga på; Blott med den
grund, att Du för mig Har dött och sjelf öf bjöd
till Dig, Jag kommer, o Guds Lamm!

2. Just som jag är — förrän jag har Förmått,
hwad ewigt fruktlöst war, Att från en släck mig
göra ren, Till Dig, hwars blod det gör allen, Jag
kommer, o Guds Lamm!

3. Just som jag är i denna stund, Så kall och
död och ond i grund, Att finna allt, som fattas
mig, I saligt öfwerflöd hos Dig, Jag kommer, o
Guds Lamm!

4. Just som jag är — fastän jag ej Har städse
ljuswa känslor, nej, Fastän jag jagas på min
stig Af stormar in- och utom mig, Jag kommer,
o Guds Lamm!

5. Just som jag är, Du gläds att se Mig
komma och mig allt få ge, Förlåta, rena, låta
mig. Jag tror ditt ord, och trygg till Dig Jag
kommer, o Guds Lamm!

6. Just som jag är, Du har mig kär, Ty Du
har köpt mig som jag är, Och wäl Du kände hur
jag war, Då min och werldens synd Du bar, O,
Du Guds dyra Lamm!

7. Just som jag är, jag nu dock tror, Och pri-

sa will din kärlek stor, Hvars bredd och längd och djup och höjd Jag sjunga skall i ewig fröjd. Lof, pris, Guds dyra Lamm!

8. Och, som jag är, jag nu ej mer Skall blifwa, då Du allt mig ger — Nej, dö mig sjelf och Dig uppstå, Tills ingen synd skall mer mig nå Hos Dig, Guds dyra Lamm! (B. E.)

P. m. 76: 76:

155. Jag bär min synd till Jesus, Han tager den på Sig, Och med sin död mig friar Från död ewinnerlig. Jag bär min skuld till Jesus, Hans dyra blod allen Kan twå de fläckar många, Att jag blir hwit och ren.

2. Jag bär min nöd till Jesus; Hos Honom fullhet bor, Han mina brister helar Och bär med mildhet stor. Jag bär all sorg till Jesus, Allt qual, all börda swår: Han will dem alla lindra, Han dem så wäl förstår.

3. Jag hwilar inwid Jesus Min själ och finner tröst; Hans högra hand mig håller, Jag lutar till Hans bröst. Det stora namnet Jesus, Guds Lamm, Immanuel! Som doft på wärens windar Omfläktar det min själ.

4. Jag blifwe såsom Jesus, Saktmodig, öm och mild! Jag blifwe såsom Jesus, I allt Hans sanna bild. Jag komme sist till Jesus Ibland en skara stor, Att ewigt prisa Jesus Bland tusen englars chor! (Från Eng.)

(Mel. se N:o 9.) L. m.

156. Guds Lamm! du syndare undfår, Med dem till bords och nattward går; Du har

af nåd mig och undfått, Och efter mig i kärlet gått.

2. Botsfärdiga Du tar emot, Som söka hos Dig själabot, Som för Dig förödmjuka sig I bättringstårar hjertelig.

3. Du efter mig så länge gick Förrän jag såg din nådeblick, Du gick till dess Du ändtlig wann, Och mig i bättringstårar fann.

4. Den, som i syndens mörker står, Är blind och wet ej hwart han går, Och om han icke wagnar opp, Så blir till ewig död hans lopp.

5. Du will, min Gud! ej någons död; Ty kallar Du till öfwerflöd: Och de som ej Dig stå emot, De finna här sin själabot.

6. Du sökte, men jag flydde Dig; Dock har Du nådigt wist på mig, Utaf din kärleksrika flod, Osäglig nåd och tålmod.

7. Dig ware lof, Guds milda Lamm! Som led för oss på korsets stam, I döden wille för oss gå, Och arma syndare undfå.

8. Dig ware pris, som ännu går Och söker upp de wilse får, Och skjuter ej ifrån din nåd Dem till Dig komma på ditt båd.

9. Gif mig nu nåd att tacka Dig, Och Dig till tjenst uppoffra mig, I trone fast till ändan stå, Till ewigt lif hos Dig ingå.

10. Och der i allan ewighet, Som utaf ingen ända wet, Loffsjunga med en helig ton, För Gud och inför Lammets thron.

11. Ack Herre! tänk uppå den hop, Som än ej lydt ditt nåderop; Ack, lös Du många med din hand Ur satans snaror, syndens band!

12. Att de med oss må prisa Dig I tiden och

erwinnerlig, Och sjunga: Lammet wunnit har,
Guds Lamm, som för oss slagtadt war.

(Ur Mose o. Lams. W.)

P. m. 11 9: 11 11 9.

157. Jag irrade länge än hit och än dit
Och sökte en wäg till Guds himmel, Och sökte
wäl stundom med allwar och flit Bland menni-
skomeningars hwimmel. Jag sökte dock icke i
Ordet, och se, Hur kunde jag då finna bot för
mitt we, Hur kunde jag då finna wägen?

2. Min redliga bättring, min tro och mitt
hopp, Min ånger, min bön och min lydriad Se
der, hwilka trappsteg jag timrade opp, Se der,
hwar jag sökte min prydnad! Men aldrig den
lydnaden profwet dock höll, Och sten efter sten
från den byggnaden föll; Den blef ingen brygga
till himlen.

3. Och under allt detta stod Jesus så huld
Och ropade till mig så trägen: "Si, Jag har be-
talt din omätliga skuld, Jag ensam, Jag ensam
är wägen! Jag, Jag har förwärfwat och återlöst
dig, Hwi will du ej låta dig nöja med Mig, Den
nya, den lefwande wägen?"

4. Den wägen mig syntes i början för lätt,
Som många wäl ännu den kalla, Men när man
försökt alla öfriga sätt Och kommit till korta på
alla, Då skall man och slutligt sig finna derwid
Att hafwa allena i Jesus sin frid Och blott ge-
nom Honom bli salig.

(Ahnfelts Sång.)

P. m. 66, 76: 66.

158. Det är så godt att få Wid helga korset stå, Med Jesu arma moder, Och fattig ståda på Sin marterfulle Broder; Ty si, det är just då, Som hjertat smaka får, Guds frid ur fridens får.

2. Det är så godt att se Sin synds förlåtelse Uti det dyra blodet, Som rann ifrån Guds Lamm. O! hwad det lifwar modet, Och lockar kärlek fram. Ack, hwad en fattig själ I detta blod mår wäl.

3. Det är så godt att tro, Man får då själaro. Ja, det är obeskripligt, Hur' godt och ljust det är, Hur' hjertligt och hur' lifligt Att, under trons begär, Få nåd att krypa fram Till Guds menlösa Lamm.

4. Det är så godt att be, Det wet en syndare, Som är om tröst förlägen, Och wille gerna tro; Man är då oftast trägen, Och ger sig ingen ro: Man är så glad att få Till Herren Jesum gå.

5. Ack, hwad wi kunde må, Som dageligen få, Så arma wi oss känna, Till helsobrunnen gå, Och mätta oss wid denna Utgjutna nådens å! Ja, tänk hwad Gud är god, Som öppnat denna flod!

6. Hit går jag hwarje dag, Ty jag är arm och swag. Här är det, som jag ligger Inför min Frälsare Och endast ber och tigger, Tills jag i tron får se Hans bleka dödsgestalt, Som öfwerträffar allt.

7. Kom hit hwarenda själ, Som längtar att må wäl; Här wankar nåd för arma, Och frid

för klämda bröst, Här heter det : förbarma ; Här
delas bara tröst Ut hwem, som tröst begär, Om
tröst förlägen är. (L. Linderoth.)

P. m. 6 6, 5 5.

159. Här en källa rinner ; Säll den hen-
ne finner ! Hon är djup, men klar — Gömd,
men uppenbar.

2. Om du der dig twager, Hon hwar fläd
borttager ! Ty den källan god Är Immanuel's
blod.

3. Röswaren, i nöden, Der fann lif i döden !
Jag, så ond som han, Samma balsam fann.

4. Dyra liffens källa ! Du skall ewigt swälla ;
Ewigt lyckosam, Skall din flod gå fram.

5. Kränka skall du bada, Göra sorgsna gla-
da ; Tills Du Lammets brud Klädt i strålar's
skrud.

6. Sen jag döda, kalla, Säg i tron dig swal-
la, Rör min tunga sig, Sjunger helst om dig !

7. Jesum will jag sjunga, Tills min stumma
tunga Göms i graf, och jag Skåda får din dag.

8. Ty mig, sämsta, ringa, Du dock lön will
bringa ; Du åt mig och har Köpt en harpa klar,

9. Som Du skänkt den gäswa Att dig ewigt
lofwa ; Du för himmelen Stämt och strängt den.

10. Der skall Fadrens öra Fröjda sig att
höra Mig, uti din famn Sjunga blott ditt namn.

(B. E.)

P. m. 7 6: 6: 7 6.

160. Jag sjunger nu om seger ! Min ar-
ma själ är frälst. Wid korset är mitt läger Der

bor jag allrahelst, Ja, snaran söndergick, Jag se'n
aflösning fick. Det kändes i mitt hjerta, Du
copte: åt och drick.

2. Hvem skall ha tack för detta? Det skall
min Frälserman. Det bör Han ha med rätta,
Dch Gud ske lof jag kan, Jag kan lofsjunga Dig,
Du som dyrt köpte mig, Dch låtit mig få smaka,
Det köpet innerlig.

3. Jag mins, om jag skall nämna't, Min
förra otrostid, Men kanske jag bör lemna't, Ty
nu har hjertat frid, Men ära bör Du ha, O store
Jehovah! Dch ära är Du värdig, Utaf hwar
menniska.

4. Min allt för käre frände! Hwad skall jag
säga mer? Du ryckte ur elände, Ett uselt kar af
ler. Du gjorde nåd med den, Min hwit och röde
vän, Som borde smakat wreden; Jag fick min
syn igen.

5. Jag aldrig kan förglömma, Att detta stoft
fick nåd, Du kunnat mig fördömma, Men fann
på annat råd: Du sände bud på mig, Dch sade,
stäfja dig; Dch syndaren stod stilla, Dch wäcktes
hjärtelig.

6. Skrif upp, min själ, den dagen, Ja, denna
dagen rätt, Då du af nåd blef tagen, På Fräl-
sarns gamla sätt. Glöm aldrig af den stund,
Då i din hjertegrund, Det ordet nåde hördes,
Af Jesu söta mun.

7. Nu har jag bo i såren, Nu renas jag af
blod, Det blod, som rann för såren, Dch kan ge
själen mod, Ja, Lammets blod förslår, Jag menar
Jesu får. Ack kyß, min själ, de såren, Dch tacka
att du får.

8. När jag så väl på jorden, Hwad skall då wanka der, Wid de fullsatte borden, Af nya stansens här? I sköne Jesu får! I hwite herdens får! När får jag hos er wara? Jag längtar och jag trår!!!
(L. Linderoth.)

P. m. 89: 883.

161. Nu lof och pris! Jag wet ej mer, Som återstår, så allt är färdigt. Hwad helst hos mig jag känner, ser, Är Lammet dock den äran wärdigt, Att Det för mig försonat allt, Och gäller ewigt tusensfallt, Mer än allt.

2. Jag är wist ej tillfreds med mig, Ty i mitt kött bo synder alla, Mitt hjerta bär ännu i sig Det gamla äpplets bittra galla. Hwi sjunger jag dock helt förnöjd Om ewig nåd, om frid och fröjd Helt förnöjd?

3. Det har jag, Jesu, blott af Dig; Du, Du är wärd den fröjdesången, Som gaf ditt dyra blod för mig Och i det hel'ga är ingången. I all min största uselhet Har jag dock full rättfärdighet Blott i det.

4. Det är en obeskriplig tröst. Det lättar alla lefnadspligter, Det fyller mitt beklämda bröst Med höga, himmelska utsigter, Att Du ingick med dina får Och der med dessa tecken står Helt som wär.

5. De sären ropa hwarje stund, De ropa om den wunna striden, De ropa: nåd, pardon, misshund För alla Adams barn i tiden! Så står Du, Jesu, of för mig Hos Gud, en "Prest ewinnerlig" Dä för mig.

6. När jag är skröplig, kall och swag, Förströdd

af allt, som ögat möter, Då har jag En, som natt och dag I himmelen min gudstjenst sköter, Som i Guds åsyn står för mig Och uti allt framställer Sig Det för mig.

7. Då jag är kall, så är Han varm, Är jag förströdd, är Han andäktig; Då jag är syndig, swag och arm, Då är Han helig, rik, allsmåttig; Blott skröplighet har jag i mig, Min helighet har Han i Sig, Blott i Sig.

8. Så sannt som Du, o Jesu, står Uti vårt ställe i det höga, Så sannt som Du är worden vår Rättfärdighet för Fadrens öga, Så sannt är jag i denna skrud Guds hjertas lust och täcka brud; O, min Gud!

9. Den bästa människa i sig Är döden wärd, har synd otalig, Den sämste Christen är i Dig, O Jesu, helt rättfärdig, salig. Lof, ära, pris ewinnerlig! All salighet är blott i Dig, Blott i Dig. (Ahnfelts Sånger.)

Lifwet i tron på Guds Son.

p. m. 13: 6 6 123.

162. I Gud jag fröjdas, min ande och själ Sig gläder. I tron jag redan mitt ewiga wäl Tillträder, Hwar stund jag betänker Att fängelsets länker Har Frälsaren brutit, och lifwet mig skänker, Af nåde.

2. War gladt mitt hjerta, Guds kärlek för dig Du funnit; Mitt arf är säkert, ty Jesus åt mig Det wunnit; Det står mig tillhanda, Det wittnar Hans Anda. Trots stormar! till hamnen jag säkert skall landa, Det tror jag.

3. När jag åt oro och lefwernets qual Tycks lemnas, Min tro straxt skådar hwad fröjd utan tal Mig ämnas: Då klifwer jag stilla. Gud will mig ej illa. Han will mig wäl pröfwa, men aldrig förwilla, Det wet jag.

4. I tron jag werldens små häfwor och prackt Kan glömma, Dem dären älskar, men hafwer ej makt Att gömma. Allt sådant förswinner, Långt bättre jag finner: I döden ju renaste glädjen jag winner Hos Jesum.

5. När jag allt stadigt i Frälsarens blod Får renas, Då känns wälsignelse, styrka och mod För- enas, Då aftas ej nöden, Ej hedniska öden, Ja, tron på Jesum har styrka i döden Och segrar.

6. Dock sådan trygghet Gud aldrig min själ Förlänte, När blindt i yran min lusta som träl Jag tjente. Men när mitt elände Jag grundligen kände, Jag usel till Jesum mig ångerfull wände Och antogs.

7. Af allt har synden wäl plågat mig mest Och mödat, Dock den hos Jesum wid korset jag fäst Och dödat; Hos Honom allena Jag söker mig rena; Jag lefwer af Honom; och mer än det ena Ej fordras.

8. Bort det, att döden min frigjorda själ Försträcker; Mot satans anlopp mig Jesus och wäl Betäcker: Han lär mig att waka, Att werlden försaka, Att skynda ur Sodom och ej se tillbaka I flykten.

9. Wälan, från denna förderfwelsens kropp Jag längtar; Guds Lamm att skåda, fullborda mitt lopp Jag trängtar. Se'n han mig har

dragit, Och synden astwagit, All ting utom Her-
ran ur hågen jag slagit, Med nöje.

10. En dag långt bättre än silfver och guld,
Som solen, Skall kroppen förklarad helt ärofull
För stolen. Den nådige Guden, Iklär mig den
skruden, Som Han hafver lofwat den kämpande
bruden Som winner.

11. Den ljuswa försmaf mitt hjerta får här Af
fröjden Är blott en skugga af sällheten der I
höjden, I Englarnes möte, I Frälsarens stöte;
Ack att Du, o Jesu! i famnen mig slöte Helt
snarligt.

12. Ja, tänk hur hjertat då måste bli rördt
Att ståda De får, med hwilka mig Frälsaren
fört Ur wåda! De skola mig lära, Att Jesum till
ära Mitt lof med de frälsta härskaror hembära
Beständigt.

13. Min Gud! när får jag till denna min ro
Uppwakna? Din Andas wittne låt icke min tro
Här sakna! Låt kärleken låga, Och styrk min för-
måga I tron, att städse på Frälsaren wåga Och
kämpa.

(Mel. "Tänk när en gång".) P. m. 11 10:

163. Jag har en Wän, så huld, så mild, så
tålig; Af alla wänner Han mig älskar mest, Och
lika warmt, fast jag är kall och dålig. Af alla
wänner denne Wän är bäst.

2. Han är min frände, ja, min egen broder,
Och Jesus Kristus är Hans ljuswa namn; Han
älskar mera ömt än någon moder. Hur ljust det
är att hwila i Hans famn!

3. Han har min arma själ så dyrt förlofsat

Ifrån förbannelse och synd och död: Den gamle ormens hufwud har Han krofsat. D själ war glad, nu har det ingen nöd.

4. Fast Adams fall i hwarje lem jag känner, Det är allt botadt utaf qwinnans säd. Fast syndens gift mitt samwete ock bränner, Mitt skuldebref är fäst wid korssets träd.

5. Så är jag friköpt. Ingen dom mig fäller, Ty min förlofsare är Herrans Christ; Hans dyra blod långt mer än synden gäller, Hans skänkta ofskuld styler all min brist.

6. Ja, min rättfärdighet deruppe sitter Wid Fadrens högra hand på himlens thron; Och fienden, ehuru arg och bitter, Ej den kan skada uti minsta män.

7. Hallelujah! Jag derför nu må sjunga: Lof, ära, pris ste Dig, o Jesu Christ, Till dess i himlen med förklarad tunga Jag lofwar Dig med alla helgon siff! (Ahnfelts Sånger.)

(Mel. se N:o. 25.) P. m. 10 9:

164. Är det sannt, att Jesus är min Broder, Är det sannt, att arfwet hör mig till? D, så bort med alla tårefloder, Bort med allt, som än mig ängsla will!

2. Gud min Broder! — under öfwer under! Större nåd wäl aldrig tänkas må. Fast jag ej kan tro det alla stunder, Är jag salig på Hans ord ändå.

3. Fast jag aldrig tror det som jag wille, Är dock saken alltid lika sann. Ej i twekan jag min frid förspille, Ester Jesus aldrig ljuga kan.

4. Han har sagt: "min Fader — eder Fa-

der", Han har sagt: "min Gud och eder Gud".
 O, min arma själ, är du ej gläder, Att och du
 har fått ett sådant bud!

5. O det broderskapet! Se, det gäller Mer än
 allt, hwad här man nämna kan; Ty i bredd med
 Jesus det mig ställer, Ger mig rätt till samma
 arf, som Han;

6. Samma arf deruppe i det höga, Samma
 himmel, samme Gud och Far. Herre, Herre öpp=
 na blott mitt öga För de skatter, jag dock werk=
 ligt har!
 (Ahnfelts Sång.)

P. m. 98: 98:

165. Lof, pris och tack jag nu will sjunga,
 Att Sonen, Sonen gjort mig fri Och lärt min
 förr så bundna tunga Den nya wisans melodi:
 Du, Du, o Jesu, Du är wärdig Att hafwa lof
 och pris, blott Du; Du, Du allena är rättfärdig,
 Och jag i Dig rättfärdig nu.

2. Ack, om ett "jag", så stort och präktigt, Jag
 drömde fordom mången gång, Och fast det än
 will vara mäktigt, Det är dock icke mer min sång.
 Ty, hur det ställde sig tillför'ne, I Andans ljus
 jag slutligt fann, Att det är blott ett gammalt
 törne, Som stinger mig, hwarhelst det kan.

3. Nu har jag fått ett annat ämne Att sjun=
 ga om i lust och nöd, Och hwad wi än i döden
 lemne, Ett står dock qwar i lif och död: Du, Du,
 min Jesu, Du allena, Du, Du, min skatt, ja, en=
 dast Du, Du, äkta perlan, klara, rena, Ar qwar
 i ewighet som nu.

4. Du har min arma själ förlofsat, Jag kun=
 de ej förlofa den. Du, Du har ormens hufwud

krofsat Och öppnat för mig himmelen. Du, Du har dödat owänskapen Och köpt mig Gudi med ditt blod. Du wiste nog att wälja wapen, Du, som så wäl din sak förstod.

5. Swad större hjelp kan jag förbida? Si din rättfärdighet är min! Och i den manteln ad den wida, Der sweper jag mig riktigt in. Din lydnad är också min lydnad, Din helighet min helighet, Du min berömmelse, min prydnad Min frid, mitt lif, min salighet.

6. Så Du är sjelf den enda skatten, Som riktigt tillfredsställer mig; Du är min sol i swarta natten, Du är mitt ljus på all min stig. Du är min sköld, mitt wärn, mitt fäste, Du är min klip- pa och min borg, Min ljuswa ro, mitt trygga nä- ste, Min rika tröst i all min sorg.

7. Lof, ära, tack och pris och wälde Och kraft och starkhet ware Dig! Du i din död och döder fällde, Att den ej mer kan skada mig. Du, Du är wärd den nya sängen, Som inför throner klingar nu. O, lär också på jorden mängen Att sjunga detta stora Du! (Ahnfs: Sång.)

C. m.

166. Nu är jag glad och hjertligt nöjd Ty Jesus hör mig till, Han är mitt lif, min frid min fröjd Och allt, hwad helst jag will.

2. Han är mig mer än gods och guld Och mer än dagligt bröd. Han mig förlåtit all min skuld Och löst mig ur all nöd.

3. Han är mig mer än kropp och själ Och jord och himmel — hör! I Honom är mig ewig wäl, Pris ware Gud dershör!

4. Han är mig mer, Han är mig mer Än allt,
hwad nämnas kan. Stor sak, hwad nu Han tar
och ger, Min salighet är Han.

5. Behåll, o werld, din fröjd för dig, Den
aktar jag ej stort. Min lust det är att fröjda mig
I hwad min Jesus gjort.

6. Jag wet, att Jesus älskar mig, Och will ej
weta mer. Om än Han stundom döljer Sig,
Det till mitt bästa sker.

7. Jag wet, att jag skall skåda Gud I härlig-
heten snart Och höja segersångens ljud Och se
Hans ära klart.

8. O Jesu, kunde jag nu blott Af hjertat älska
Dig Och tacka för den nåd jag fått Och wandra på
din stig!

9. Wißt har Du walt en fattig brud, Men
walet war ju fritt; Jag bär likwäl en kunglig
skrud, Ty si, "allt ditt är mitt".

10. "Allt ditt är mitt". Du brudgum god
Ger aldrig skiljobref, Se'n Du med strömmen af
ditt blod Förbundet underskref.

11. Pris ware din barmhertighet, Att Du
har ställt det så! Och pris ske Dig i ewighet, Att
jag fått syn derpå! (Ahnfelts Sånge.)

C. m.

167. Jag nu den perlan funnit har, Som
är min själs begär. Du frågar hwad? Hör då
mitt swar: Min Frälsare det är.

2. Upp dershöjre min själ och sjung, Besjung
din Frälsare! Han din profet, din prest och kung,
Ät honom hyllning ge!

3. Han lärer mig sin sannings bud, Sitt ord

i Andans kraft, Han medlar mellan mig och Gud, Han herrskar med all magt.

4. Han alla herrars Herre är Och alla kungars kung. Hans of är ljusligt, agan kär, Hans börda är ej tung.

5. Fast fattig i mig sjelf och swag, Fast syndig, kall och död, Dock uti Honom hafwer jag Båd' helsa, lif och bröd.

6. Si Han är min rättfärdighet, Min frid, min sällhetshöjd. Ja, han är all min salighet: Min krona och min fröjd.

7. Min rikedom, min starkhets Gud, Min sköld, min fasta borg, Om dagen skugga, natten ljus, Min glädje i all sorg.

8. Han är min bror, min bästa vän, Min Herre och min Gud. Och jag? — jag är of hans igen, Hans dyrt förwärfda brud.

9. Ack Jesu Christ, mitt hjertas ro, Som all min skuld betalt, Blif städse du mitt A och D, Jag mig och alla — allt! (Th. Hamberg.)

(Mel. se N:o 21.) P. m. 87:

168. Du, wår Brudgum! hwem har gifwit Så högt pris för bruden sin? Sjelf trolofningsbrefwet skrifwit Rätt med hjerteblooden din.

2. Sjelf förwärfwat helig prydnad Ut dir dyrt förwärfda brud, Nåd, rättfärdighet och lydnad, Hwita kläder, helig skrud.

3. Själawän och Brudgum kära! Jag wil bli din kära brud. Säg dock om jag mände bära Brudens rätta bröllopskrud,

4. Som ditt hjerta wäl behagar, Helgons

rena silkesdrägt: Är det ej, lät se du lagar Så min skrud, som Dig är täckt.

5. Så will jag Dig efterfölja, Jag wet att din törnekrans Först mitt hufwud måste hölja, Sedan brudekronans glans.

6. Det är godt, att Du mig agar, Ske mig efter ditt behag, Här bland smålek mig tillagar Kronan till wår bröllopsdag.

(Ur Mose o. Lams. W.)

p. m. 8 lin. 8.

169. **D!** hwad din härlighet är ster, Du christna själ, re'n här på jord, Du, som på Her= ran Jesum tror Och hwilar endast wid Hans ord, Du, som från synden wändt dig om, Försonat dig med Herren Gud, Som blott och bar till Je= sum kom Och blef så klädd uti Hans skrud.

2. Af Guds natur delaktiggjord, Du har i himmelen din lott, Och wid din rike Herres bord Du har det redan ganska godt. Om tron är swag, om werlden ler, Du är dock lika säll ändå; Och den der ögon har, han ser Och gläds, att Herren ställt det så.

3. Du är en **prest**, som inför Gud De rätta offren nu frambär, Och en **profet**, ty Herrans bud Du lärt och dem nu andra lär. Du är en **konung**, ewigt skall Du få regera, och du är En **boning** framför himlar all, Ty Herren i din själ du bär.

4. Du är en Jesu Christi brud, Ja, det är wisserligen sannt; Han kläddt dig i en härlig skrud Och gifwit dig sin Andas pant. Och Anden leder dig och lär, Hur du för Herren wandra skall;

I striden Han din styrka är Och leder dig i sanning all.

5. Du står med Herren i förbund, Och Han ej swika kan sin ed; Han tänker på dig hvarje stund, Och sjelf Han döden för dig led. Du är Hans hjertas lust, Hans skatt, Sitt rike will Han åt dig ge, Han sköter dig båd' dag och natt, Och "änglomen det lyster se". (Ahnfelts Sånge.)

E. m.

170. O Gud, min Gud! hwad jag är glad: En drägt jag fått af Dig, Som passar för den nya stad, Swartill jag ämnar mig!

2. Jag kan ej nog betrakta den, Och fröjda mig, — förty Hur ofta jag den ser igen, Så är den lika ny.

3. Den har ej "skrynkla eller fläck", Ej minsta fel den har, Den gör mig hwit och "ganska täck", Hur "swart" jag förut war.

4. Den är mig nog till salighet, Den är tillräckligt god, Den är Guds Sons rättfärdighet, Och köptes med Hans blod.

5. Hur skulle jag engång bestått För Herrans öga — tänk! Om jag af nåd ej hade fått En sådan bröllopsfänk?

6. Må deri aldrig blanda sig En tråd — en enda tråd Af egen dygd — ty inför Dig Är fråga blott om nåd.

7. Men pris ske Dig, Guds dyra Lamm, För den rättfärdighet, Som Du en gång för mig bragt fram, Pris Dig i ewighet!

(L. S.)

(Mel. se N:o 73.) P. m. 11 9: 11 11 9.

171. **W**älsignad den dagen, när jag här
 fick se Hur nådenes haf öfverswallat; **W**älsignad
 den stunden, som Gud mig täckts ge, När Han
 mig till nåden har kallat, Mig nysfödt och renat,
 upptagit till barn. Då löstes jag arme ur otro-
 nes garn: **I**y Jesus har dött i mitt ställe.

2. På korset framströmmade nådenes flod,
 Som wredenes lågor utsläckte: Allt orent af-
 twäddes i Frälsarens blod, Och synderna blefwo
 betäckte. **S**i! detta i tron mig Guds Ande har
 lärt, **I** hjertat mig sällhet och friden bestärt; **I**y
 Jesus har dött i mitt ställe.

3. Må satan fritt ryta och störa min ro; **S**i!
 Jesus mig skyddar och hägnar. Må jorden om-
 störta, bepröfwas min tro; Guds Ande hugswa-
 lar och fägnar. Fast synderna woro som sanden
 i haf, Som twinga och följa mig jemt till min
 graf, Har Jesus dock dött i mitt ställe.

4. Sannt är det, när stormar på stormar
 uppgå, Och skyarna mörkna och tjockna, När böl-
 jorna brusa kring själen och slå, Och elden i lam-
 pan tycks flockna **W**ill modet wäl falla; dock hål-
 ler jag i, Min synd är förlåten, derför är jag fri;
Iy Jesus har dött i mitt ställe.

5. Jag slipper wäl en gång i swallena ro;
 Jag ser för mig himmelska stranden, Der får jag
 intaga hwad här jag fått tro, Med fröjd i de
 lefwande landen! Får ewigt åtnjuta försonin-
 gens nåd; Får inse och prisa Guds heliga råd,
 Att Jesus har dött i mitt ställe.

6. **T**ack helig'ste Fader, min skapare huld,

Som Sonen i hjertat förklarar! Tack, sötaste Jesu, som borttog min skuld Och mödan för mig icke sparar! Tack, Helige Ande, Hugswalare god, Som lärt mig hwad värde det är i Hans blod, Som nådigt har dött i mitt ställe.

(Mel. se N:o 11.) P. m. 13 11: 13 13 11.

172. **J** Christna men'skor alla uppstäm-
men nu med fröjd En sång vår Herre och vår
Gud till ära! Och prisom högt Hans kärleks o-
mäteliga höjd, Att alla arma syndare må lära
Hur' Jesus oss har älskat, ja, intill korsets död!
Hur' Han oss alla frälsat från synd och afgrunds-
nöd! Och för oss öppnat salighetens portar!

2. Rättfärdige och rene, ja, salige Guds barn
I Christo genom trona wi nu äre! Förlofsade och
löste från satans grymma garn: Tack ware Dig
derför, o Jesu käre! Du lät på korset hårda och i
Gethsemane Ditt dyra blod utflöda, Din kärlek
att bete, För oss, som arma dödens fångar woro.

3. Nu allt är wäl fullkomnad, nu allt är
wäl bestäldt! Oss ingen, ingen synd mer kan för-
döma; Ty sjelf Du den borttagit, wär owän ne-
derfällt, Du trofast i ditt stöte wäl oss gömma.
Du är vår gode herde, Du wårdar dina får: Du
bär oss på din' armar, i striden för oss går. Hv
är då den, som oss kan från Dig skilja?

4. Du är wårt ljus och helsa, wär starkhet är
deri, Fast fattige, i Dig wi äre rike. Du är wär
egen Jesus, och dine äre wi, O, salighet, o, fröjd
förutan life! Ja, ingen, ingen finnes på hela jor-
dens rund, Som syndare så älskat och älskar

hwarje stund Som Du, som gaf Dig sjelf för oss
i döden.

5. Ja, låtom oss då sjunga med lust och fröj-
deljud, Uppmuntrande och styrkande hwarandra,
Att prisa och berömma vår Herre och vår Gud,
Som genom öknen lofwat med oss wandra, Och
troget oss ledsaga i mörker och i ljus, Till dess
Han oss intager uti sin Faders hus, Der ingen
nöd och inga brister finnas! (A. H. Sundell.)

(Mel. "Uppstånden är Kristus".) P. m. 11 9: 11 11 9.

173. **A**k, allt hwad som fordom en win-
ning oss war, Det må wi nu räkna för skada!
Blott det att vår Jesus förlofat oss har, Blott
det kan nu göra oss glada. Vår egen rättfärdig-
het, fromhet och dygd, Det är dock en lustgård,
som aldrig ger skygd, När solen begynner att
bränna.

2. Så låtom oss räkna allt sådant för skam,
Mot nådenes kunskap, den rena; I Honom, Guds
dyra, ofsyldiga Lamm Är lif och förlofning al-
lena. Blott Jesus har öppnat oss himmelens
port, Blott Jesus har uppfyllt och lidit och gjort
Allt, hwad wi bort göra och lida.

3. Vi hafwa ej nog af den fromhet, de werk,
Som komma allenast af lagen, Vi måste ju ha
den rättfärdighet, märk, Som Kristus har fram-
haft i dagen. Ty ho kan för lagen bestå blott en
dag, Och är oss, ja, är oss wäl gifwen en lag, Som
nu kan oss saliga göra?

4. Nej, lagen den dödar och kräfwer ju blott
Och slår oss så neder till jorden, Men den som
sitt lif uti Kristus har fått Helt frigjord från la-

gen är worden. Ej så, liksom gällde nu lagen ej mer, Fasthellre blott så, att man deruti ser En wän, den man gerna will lyda.

5. Wi weta ju noggsamt, att lagen är god, Om wi den blott rättsligen bruke; Den gafs till att krofa vårt köttsliga mod, Men icke att läka den sjuke. Nej, detta förmår blott vår Frälsare kär, Och lagen skall drifwa och twinga oss här Att taga vår tillflykt till Honom.

6. Hos Honom, vår Jesus, wi wilja då bli Och blott af Hans kors oss berömma; Den eländiga själ, som Hans nåd har gjort fri, Den kan icke lagen fördömma. Med Jesus vårt lif fått en annan gestalt, Wi, wi äro intet, men Han är vårt allt, Pris ware vår Jesus, vår Konung!

(Ahnfelts Sång.)

P. m. 6 6 5 5: 6 6 5:

174. Nu är jag rätt nöjder, Osägliga fröjder Uppfylla mitt sinn', Ty Jesus är min. Han lärt mig att bida Med tröst wid sin sida I lust och i nöd, I lif och i död. Jag will jubilera, Ju längre, ju mera, I Frälsarens famn. Ad, hjälpen mig, brudar! I helgade skrudar, Lofsäga Hans namn.

2. O! låtom oss sjunga, I gamla och unga, Ty Jesus åtrår All salighet war. Hwad kan wäl upptänkas, Hwad högre oss skänkas, An wara en brud Att kärleksrif Gud? Nu himmelska throner Och härliga kronor Förblifwa war lott. O dråpliga gäswor! I englar, och lofwer War Gud för allt godt.

3. Och englar tillkomma I koren bland

fromma: Pris ware vår Gud, Som sökte sin
brud! Vårt lof wi förena Med edert, och tjena,
Af glädje så stor, Vår Gud och vår Bror; För
thronen oss böja Och glade fördröja Uti eder chor.
Der uppe, här nedre, Med "Helig" wi hedre Den
himlar bebor. (Balzar Lund.)

P. m. 84: 8884.

175. Gud ske lof, min vän Han blifwit,—
D, hwilken vän! Han, som Sig för mig utgifwit,
D, hwilken vän! Han, som så af kärlek glöder,
Att för oss Han dör och blöder, Att Han kallar oss
för bröder, D, hwilken vän!

2. Af mitt lifs förtrogne frände! Du war min
vän, Då jag ännu Dig ej kände: D, hwilken
vän! I mitt syndalopp Du slog mig, Och från
dödens wäg Du drog mig Och till barnskap upp-
tog mig; D, hwilken vän!

3. Nu jag helt förtroligt talar Städs' med
min vän. Hwar jag går, på berg, i dalar, Har
jag min vän. Och så snart mig något felar, Jag
det straxt min vän meddelar, Allt Han hjälper,
tröstar, helar: D, hwilken vän!

4. Alla synder Han förläter; D, hwilken vän!
Mig hugswalar, när jag gråter; D, hwilken vän!
Då olyckligt jag förgår mig, Bäst af alla Han
förstår mig, Och af kärlek blott Han slår mig;
D, hwilken vän!

5. Afwen då Han djupt Sig döljer, Är Han
min vän; Alltid lika huld mig följer Min bästa
vän. Sker mig något swårt, så sker det Mig till
godo: Vännen ger det; Efteråt jag tydligt ser
det; D, hwilken vän!

6. Allt bekymmer jag då fastar Helt på min vän. Allt hwad som min själ belastar Förstår min vän. Trones lif befästa, föda, Och mitt kött korsfästa, döda, Lindra tidens wedermöda, Allt gör min vän.

7. Det är ewigt lif att känna Gud som jin vän. Sälla de, som funnit denna Wår bästa vän, Ja, för ewigt sälla, rika; Andra wänner dö, och swika, Denne vän är alltid lika: O, hwilken vän!
(Ahnfelts Sånger.)

P. m. 9885, 9882.

176. Wäl mig, nu till borgen jag hunnit, Mitt salighetsberg och mitt slott! I tusende qwal jag har gått, Och aldrig förstått Den fridenes grund jag nu funnit. Hur stormar och höljor nu slå, Mitt berg och min borg stå ändå, — Ändå!

2. Wi gerna blott tro hwad wi känne, Men icke är sådant att tro, Och ingen kan så få den ro, Hos christna bör bo. Hur skiftar ej känslan! i henne För windarne wågorna gå; Guds nådeförbund står ändå, — Ändå!

3. Minutligen tusende skiften Omwerla i känsliger själ, Och ofta wi wete knappt skäl. An må wi så wäl Af sängen, af bönen, af Skriften, An deraf allsintet, wi få; Men — fast står förbundet ändå, — Ändå!

4. An saligt af kärlek du brinner, Du ligger wid Frälsarens bröst, Och njuter Hans kärlek och tröst; Snart allt är upplöst — Kall, ensam och död du dig finner. Förändras då Christus också? Nej, Han är densamme ändå, — Ändå!

5. Se solen — Den solen, som höjde Sin

strålande panna så gladt, Sjönk neder i molnenas
natt, Och dunkelt och matt Ur rummet, der härlig
hon dröjde; Men — fast hon ej syns der wi stå,
Wißt stiner wäl solen ändå, — Ändå!

6. Se fogeln — den fogeln, som flyger Med
gladaste qwitter i styn; Wid himmelens mörk-
blåa bryn Den undan wår syn I molnet sig små-
ningom smyger, Och allt blifwer tyst der wi stå,
Men foglen — han sjunger ändå, — Ändå!

7. Så märk då mitt hjerta, som klagar, Att
Herren förglömt dig förwißt Och wet ej din jemmer
och brist! Ej Gud och Hans Christ Förändras af
werlande dagar; Fastän du ej kan det förstå, Hans
nåd är densamma ändå, — Ändå!

8. Ej heller på gerningar hwilar Guds nåd,
men på Christum den står. An wandrar du uti
Hans spår, Och än dig förgår, Och känner då
tusende pilar. Men — fast du nu tycker ej så, —
Hans nåd är densamma ändå, — Ändå!

9. Jag hwar stund i mig är owärdig — Om
Gud skulle skåda på mig, Min fromhet, min wandel
och stig, Fördomde han mig — Men hwar stund i
Christo rättfärdig; Ty om jag har felat också, Har
Christus ej felat ändå, — Ändå!

10. Hwar stund jag i mig är owärdig, Jag
säger det åter — hör på! — Den stund jag är
frommast också, Jag ej kan bestå. Men hwar
stund i Christus rättfärdig: Den stund jag är
sämst likaså — Rättfärdig i honom ändå, — Ändå!

11. Jag talar om en som i sanning På Chri-
stum sin tro hafwer fäst, Och lider af synderna
mest, Med Gudi mår bäst. Daktadt den ängs-

liga blandning Af tankar och känslor, så stå För bundets grundwalen ändå, — Ändå!

12. Dock — godt att de stunderna ila, Min bättre och sämre minut! Jag will dock i tron hålla ut Tills striden blir slut. Då får jag min ostörda hwila I känsla och skådnings också. Jag bidar — jag får den ju då, — Ändå! (Ahnf:s Sånge.)

P. m. 98: 99.

177. Loffsjunger Herrans Jesu kärlek, Som, trofast in i korssets död, För oss har utstått hån och smälek, Ja, af grundsqwalens djupa nöd! O Jesu! hjertans Jesu käre, Lof, pris och tack wi Dig hembäre!

2. Se denna Gudakärleks låga, Den ingen makt utsläcka kan, Som än i marterdödens plåga Så himmelskt hög och trofast brann. O Jesu! hjertans Jesu, käre, Lof, pris och tack wi Dig hembäre!

3. Ej finns i himlen, ej på jorden En wän så huld, som Jesus är: Wår själabrudgum är Han worden, Som ewig kärlek till oss bär: O Jesu! hjertans Jesu, käre, Lof, pris och tack wi Dig hembäre!

4. Ja, mig har Du, min Jesu, älskat Mig syndamatk i dödens land. Ty med ditt dyra blod Du frälsat Min arma själ ur satans band. Ty will jag Dig, min Jesu kära, Ett ewigt lof och pris hembära.

5. O, om dock alla otrons trälar En gång det wille fatta här: Hur Jesus åtrår deras själar, Hur Han i döden haft dem kär! Då skulle de

med helgad tunga En ewig loffång Herran sjunga.

6. Hur saligt, att wid Jesu hjerta Få hwila trygg i nådens famn! Att under lifwets storm och smärta Hugswalas i så fridfull hamn! Hur ljust, att alla forger glömma Och i Guds kärleks sköt' sig gömma.

7. Här är den sanna liffens källa, Som flödar rikt i ewighet, Som gör oss outhärligt sälla, Uppfyllde med Guds salighet. Så låt oss deraf ymnigt njuta, Ej Herrans rika nåd förskjuta.

8. Ja, din, min Jesu, will jag blifwa, I lif och död allenast din. Åk låt din Helge Ande skrifwa Din kärlek djupt i hjertat in! Så skall jag Dig, min Jesu kära, Ett ewigt lof och pris hembära.

9. Lär mig, att till din kärleks ära, Uppoffra mig med lif och allt, Att trogen blifwa wid din lära Och i den kärlek, du besallt! Så skall jag Dig, min Jesu kära, Ett ewigt lof och pris hembära.

10. Re'n hörs den nya sängen klinga Wid harpors ljud i himlens sal, Der ewigt Hallelujah sjunga De saliga bland englars tal: För Lammet's thron de sig nedböja Och Jesu kärlek städs upphöja. Wi också i stoftet djupt oss böje Och här din kärleks makt upphöje. (Ahnfelts Sånger.)

P. m. 85, 85.

178. Upp min själ, att Herran lofwa, För Hans stora nåd, För Hans Ord och dyra gåfwa, För dess tröst och råd. ∴

2. Christus har min synd afplanat, Skänkt

mig frid och ljus, Genom synd' och döden banat
Wäg till Fadrens hus. :,:

3. Lagen har Han ock fullbordat, All vår
skuld betalt; Ock med fridens band omgjordat,
Allt Han gjort, ja allt. :,:

4. Ren och fri jag nu är worden, Barnastap
jag fått. Salig redan här på jorden, Hvilken
härlig lott. :,:

5. Ingenting kan mig fördöma, Christi brud
jag är. Wid sitt bröst Han will mig gömma,
Jag är Honom kär. :,:

6. Om Han än Sig stundom döljer, Är Han
dock mig när; Om i moln Han nåden höljer, Det
blott kärlek är. :,:

7. Här med wapen uti handen — Wapnet är
Guds Ord — Will jag emot himlastranden Draga
från vår jord. :,:

8. Der på andra sidan grafwen (Striden blir
ej lång), Får jag byta ut min glaswen Emot seger-
sång. :,:

9. Gläd dig dertöre mitt hjerta, Uppstäm
fröjdeljud; Gläd dig under all din smärta, Du
är Christi brud. :,:

10. Snart din brudgumme skall komma Utti
härlighet, Och dig gifwa med de fromma Ewig
salighet. :,:

(Mel. se N:o 12.) P. m. 87: 87:

179. **D**, min själ stäm in i sängen, Som
från alla werldar går. Syndaren i bojer sängen,
Nu sin frihet återfår. Fader! du all nådes
källa! Hell Dig, Du vår frälsnings Gud! Arme
syndare, nu sälla, Höja sina lossängsljud.

2. Prisa Honom re'n på jorden, Tills det
ibland englar sker, Då, försmält i kärlek worden,
Jag wid thronen sjunker ner. Prisen Gud, som
oß har skapat, Fader, Son och Helge And'!
Frälst är det, som war förtappadt — Du, min
själ, och deribland!

C. m.

180. Allt mitt är ditt, o Jesu blid! Ty
allt jag fått af Dig. Min kropp, min själ, mitt
gods, min tid, Det tillhör icke mig.

2. Ty dyrt Du köpt mig med ditt blod, Jag
ej min egen är Och ännu lika huld och god Du
omsorg om mig bär.

3. Och allt det goda som jag har, Det kom-
mer ofwanfrån, Och när Du will, Du återtar Ditt
ombetrodda lån.

4. Allt mitt är ditt! In synden då, Med all
desß dom och nöd? Jo, engång blef det räknadt så,
O Jesu, i din död.

5. Ditt ord mig dershör tröstligt lär, Att all
min skuld och brist, Min uselhet och jemmer är
Ock din, o Jesu Christ!

6. Du i mitt ställe korsfäst blef, Mitt straff
Du sjelf utstod, Benådningsdomen Fadren skref
Med strömmen af ditt blod.

7. I tron jag dershör säga får: Allt ditt är
äfwen mitt! Si, allting för min räkning står,
Allt får jag taga fritt!

8. Allt ditt är mitt — min salighet, Din he-
lighet för Gud, Din sanning och rättfärdighet,
Din ofskulds rena skrud.

9. Allt ditt är mitt, — din frid, din tröst,

Din Andas wittuesbörd, Som hwistat ljusligt i mitt bröst, Att ock min bön är hörd.

10. Och allt hwad Fadren gifwit Dig, (O, hwad kan tänkas mer?) Det will Du äfwen gifwa mig, Mig usla stoft och ler.

11. Är jag då ej oändligt rik Och salig redan här? Den fröjden är dock ingen lik, Att Jesus har mig får.

12. Allt mitt är nu fördensfull ditt: O, underfulla råd! Allt ditt, o Jesu, är ock mitt; O nåd, utöfwer nåd! (L. S.)

(Sw. Ps. N:o 63.) L. m.

181. **A**f nåd jag blef en gång Guds barn, Af nåd försonad med min Gud, Af nåd ock löst ur satans garn, Af nåd en himmelrikets brud.

2. Af nåd jag är förklarad fri, Af nåd jag måste lefwa här, Af nåd jag skall ock salig bli, Af nåd jag är allt hwad jag är. (L. S.)

(Mel. se N:o. 131.) P. m. 11 10: 11 10:

182. **U**ti det landet der tårarna flyta Fostrades jag af en oomvänd far. Wan från min barndom mot Herren att bryta, Förspillde i yran jag ungdomens dar. Uppå den vägen som breder är kallad I syndaflärden förnöttes min tid, Syndiga stallbröders sällskap jag hållit, Rusat med dem genom porten så wid.

2. Lyfna, medwandrare, hör hwad som händer: När Jag war kommen till tjugofem år, Herren sin kallande nåderöst sände Till mig och sade: "kom willade får, An will jag frälfa dig fast du har lupit Bort från min ljuswa nåds kallande

röst; Fast du har mycket ja, grufligen brutit, Sök mig i Christo så finner du tröst".

3. Hvar får jag ord till att noggsamt beprisa, All denna nåd, som jag redan har rönt. Hjelpen mig, därför, Hans wänner, att prisa: Mig med sitt fredsförbund har Han bekrönt, Mig har Han inklädt rättfärdighetsklädnad, Mig har Han renat från synd i sitt blod; Mig med den andliga rustningen wäpnat Och med sin Anda i striden ger mod.

4. Åh att jag kunde för Herran nedfalla! Åh att jag kunde så ödmjukt jag will, Åh att jag kunde på menniskor kalla Att få hwar återlöst syndare till Att i sann bättring för Honom nedfalla, Och se'n i trone omfatta Guds Son, Och se'n i helgelse framwandra alla Tills wi stå stinande inför Hans thron.

5. Hör, Jesu wänner! hur ömt Han oss bjuder: Waker och beder och älsker hwarann; Att lampan må brinna när domsklockan ljuder, Och när Han ropar oss hwar och en fram, Att då för ewigt med sällhet bekrönas, Instämma lofwet med harpornas ljud. Då ska' wi alla tillräckligt belönas. Farwäl, Jesu wänner, wälsigne oss Gud!

d) Den nya wandringen.

(Mel. se N:o 24.) P. m. 11: 10:

183. Jag arma barn, som litet har erfart, Som än till strids ej många gånger warit; Mig hjelp Gud att akta på min gång! Min wäg är smal, liksom des port war träng.

2. Min skatt är stor — åh ja! Jag lycklig warit, Att bli Guds barn; — jag frälsning har

erfarit Från synd och dom och qwal, ja dödens gap; Jag har fått nåd och frid och barnaskap.

3. Min skatt är stor — Ack! fasetligt det wore, Om jag min dyra skatt en gång förföre; Om jag en gång i köttet lyktade, Och aldrig fick det goda landet se.

4. Ty hjälp mig, Gud, ej tanklöst genomleswa Min enda pröfwotid, och mig inweswa I något af den ondes många nät. Ack, led mig Du, led Du hwartenda fjät!

5. Gud hjälpe mig i frestelsernas smärta, Och styrke då mitt oförsökta hjerta, Att aldrig jag af någonting förmås, Ett steg gå bort från Dig, der styrka fås.

6. Gud hjälpe mig att i allt godt tilltaga, Och städse tänka på att Dig behaga; Att för all synd, som för en brådöd, fly: Tillfälle och anledning dertill sty.

7. Gud hjälpe mig min bönewrå ej glömma, Men ofta tyst hos Dig mig undangömma. Ack we! Den själen aldrig blir till lifs, Som ute jemnt, men sällan hos Dig trifs.

8. Gud hjälpe mig försaka hela werlden, Ej finna ro i lustarne och flården: Men lik en fogel i sitt fria lopp, Från jorden lysta mig allt mera opp!

9. Gud hjälpe mig till slut att blifwa salig! Här är blott sorg — hos Dig är fröjd otalig. När werlden mig ej mera rum will ge, Ack låt mig då din himmel öppnad se.

10. Då är jag nöjd, då will jag willigt strida; Mig wäntar fröjd — hwi skulle jag ej lida? Kom gerna kors, du blir ej alltid mitt! En liten tid — och se'n är jag dig qwitt.

11. Se'n ewig ro — ja se'n en ewig hwila!

Åt aftenstund, hur glad jag ser dig ila! Kom Jesu kär — jag längtar efter Dig — Kom när Dig täcks, att hemförlofwa mig!

(Mel. se N:o 100.) P. m. 4 lin. 12.

184. Dig Jesu, min dyraste Jesu, jag beder, Att Du mina steg genom werlden så leder, Att när jag till slutet af lifs-banan hinner, Jag Dig, min Förlofware, nådig då finner.

2. Låt mig uti tron med Dig blifwa förenad Och genom ditt blod ifrån synderna renad! Gör mig till en lefwande lem i din kyrka, Att jag intill ändan Dig troget må dyrka!

3. I werlden en främling, jag skyndsamt will ila Till målet, och blott uti Dig söka hwila. Ej fåfångans nöjen må dära mitt sinne Och lustarnes wälde ej råda derinne.

4. Då hjertat blir matt under bördan och striden; Så styrk det med kraft af den andliga friden, Och låt mig beständigt i smärtan och sorgen, Se upp till den himmelska Fäderneborgen.

5. När ändtlig min jordiska hydda skall falla, Du wärdes min själ till ditt rike hemkalla: Då först will jag blifwa rätt hjerteligt glad, När portarna öppnas till himmelens stad!

6. Hur nöjd och tillbedjande will jag då böja Mig ned för din thron och din ära upphöja Med ewiga sängen bland helgonens skara, Som saligt förlöst hos Dig ewigt får wara!

7. Den staden ej sol eller måne behöfwer; Guds herrlighet strålar deri och deröfwer: Ja! Lammet skall wara vårt ewiga ljus, Och sorgerna ändas i himmelens hus. —

8. Se lidande hjerta i hoppet till möte Den sällhet dig väntar i Frälsarens sköte Och bär under tålig förbidan din börda! Så ymnigt i tårar! Du glädje skall skörda!

9. War trogen i striden att bedja och waka! Af kärlek till Jesum lär all ting försaka! Den som är i Salem en borgare worden, Han är ju allenast en främling på jorden.

10. Statt fast intill ändan! War trofast i döden! Då upphör din kämpning, då slutar sig nöden, Då får du din krona af Medlarens händer Och ingår förklarad i himmelens länder. — En högtid du får i Guds herrlighets sal, För segren, du winner i sorgernas dal! —

(P. L. Selligren.)

P. m. 87: 87:

185. Jag behöfwer Dig, o Jesu! Ty jag har blott synd i mig, Hjertat är så mörkt och öde, Är så kallt och dödt i sig. I ditt dyra blod allena Kan det blifwa rent och godt, I den källan will jag bada, I den enda källan blott.

2. Jag behöfwer Dig, o Jesu! Ty jag är så blind, så blind, Hittar ej den rätta vägen — Irrar fring, lik jagad hind. Jag behöfwer att Du leder Mig uti din sannings ljus, Eljest far jag will, och hittar Aldrig till min Faders hus.

3. Jag behöfwer Dig, o Jesu! Till att skyla all min brist, Jag behöfwer Dig i lifwet Och en gång i döden sist. Jag behöfwer Dig beständigt, Wid hwartenda steg jag tar, Endast uti din gemenskap Nog och öfvernog jag har.

4. Jag behöfwer Dig, o Jesu! Ty jag är så

fattig, o! Jag är blott en gäst och främling,
Och skall ej på jorden bo. Jag behöfwer
all din kärlek För att icke gifwas opp Under alla
wedermödor Af ett sådant wandringslopp.

5. Jag behöfwer Dig, o Jesu! Jag behöfwer
just en vän, Som så älskar, och så handlar, Med
den arme syndaren. Allt mitt wäl och we Du
känner, Såsom om det wore ditt, Och din kärlek
är beständig, Ty ditt hjerta älskar fritt.

6. Jag behöfwer Dig, o Jesu! Led mig efter
ditt behag, Gif mig af din Andas fullhet Mer
och mer med hwarje dag! Låt densamma nådens
Ande Mer och mer få lära mig Hwad jag är ut-
af naturen, Men också hwad jag är — i Dig!

7. Jag behöfwer Dig, o Jesu! Och jag hop-
pas se Dig snart Wid din Faders högra sida,
Der Du ewigt strålar klart. Der med Dig, och
dem Du wunnit Med ditt blod så dyrt en gång,
Får jag sjunga till din ära Guds och Lammets
nya sång. (L. S.)

(Mel. se N:o 24.) P. m. 11: 10:

186. Jag arma barn, som gått så länge
sjerran I denna werldens öken, skild från Her-
ran, Jag flyr i bön till Dig, o Jesu kär! Ack,
akta, akta på min själs begär!

2. Wißt har Du fört mig in på rätta wägen,
Dock står jag ofta twelsam och förlägen, Ack, lär
och led mig med din trofasthet, Du som wet råd,
när intet råd jag wet.

3. Gif mig en ny, en wiß, frimodig anda,
Och kom mig städse med din hjelp tillhanda,

Jag stapplar ofta och förgår mig — men Upprätta Du mig med din kraft igen!

4. Och göm mig undan farorna i werlden, Jag är så rädd för synden och för slården; Ack, låt mig bo uti ditt sidofår, Der jag en ljuf och säker fristad får!

5. Se'n från förderfwets stad jag börjat wandra, Låt mig ej tröttna upp, som tusen andra, Ej se mig om, och aldrig hinna fram, Till Zions berg och Dig, Guds dyra Lamm!

6. Nej! gör mig stark och modig uti striden, Ty pröfwotiden är så snart förliden; Ack, må ej werldens dom bekymra mig, Blott jag är dömd och frikänd utaf Dig!

7. Föröka tron och kärleken och hoppet, Och hjelp mig städse skynda uti loppet. Låt Andans frukter wära mer och mer, Att blott din wilja af och hos mig sker.

8. Må jag ej så på andras brister ståda, Att kärlekslöshet börjar hos mig råda! Nej, låt mig se på Dig i allt, i allt, Så blir mitt hjerta ej för andra kallt.

9. Och när Du mig med nåd så rikt begåfwar, Gif att jag Dig för all din kärlek lofwar, Du är en outtömlig nådes-brunn, Så ware ock ditt lof uti min mun!

10. Gif hwad Du will af jordisk nöd och lycka, Blott ingenting mig ur din hand får rycka. Om törnet stinger, bördan trycker mig, Gif blott min ande lif och frid i Dig.

11. Och se'n till slut låt mig med glädje fara Dit hem till Dig, der det är godt att wära! Jag

wäntar efter Dig, o Jesu kär! Säg ja och amen till min själs begär! (Pilgrims-Sånger.)

(Mel. se föreg.) P. m. 11: 10:

187. **D**, Jesu, lär mig dina vägar wandra, Gör mig förnöjd, och må jag aldrig klandra Den väg Du will att jag skall wandra på, Hur törnbeströdd och tung den wara må.

2. Min wandringstid snart slutas här på jorden; Här är jag blott en gäst och främling worden. Jag hastar hem, hem till mitt rätta land, Af led mig med din milda fadershand.

3. Jag är ditt barn, Du är min käre Fader; Jag har fått nåd och är af nåden glader; Jag leswa får af din barmhertighet, Först här i tid och se'n i ewighet.

4. Af låt mig ej i någon snara falla! Bewara mig från nät och faror alla, Du är min herde, skydda sjelf ditt lamm Och låt ej satan få sin wilja fram!

5. Jag lemnar mig i dina milda händer, Hwad du mig gör, allt till mitt bästa länder; Så sköt mig hur Du will — blott jag en gång Får sjunga Dig en ewig segersång!

(Mel. se N:o 163.) P. m. 11 10:

188. **H**ur ljusligt är med Dig, min Jesu, wandra! Ja, uti Dig min resa skynda fort: Du för mig från en trappa till den andra, Till des Du leder mig till liffens ort.

2. Låt mig ej utan Dig ett steg här göra, Ett steg förutan Dig till mörkret bär; Men låt din

Anda mig till ljuset föra, Att wandra efter Dig som ljuset är.

3. Gack Du förut, och låt mig efterlöpa, Si jag är trög; så drif och drag Du mig, Att jag för ditt behag ej flärd må köpa, Och för Egyptens lust bortfölja Dig.

4. Nej! låt i trone mig Dig efterfölja, Jag är och nu med Dig rätt wäl förnöjd, Fast motgångswäg mig skulle öfwerfölja, Är Du med mig, blir motgång idel fröjd.

5. Hwad är, min vän! att Du mig stundlig loftar, Att öfwergifwa allt och följa Dig? När jag det ser, allt jordiskt sig då bockar, Och uti tronens ljus förlorar sig.

6. Hwad är att Du så ropar: gack från flärdens, Kom, följ mig till min himlafaders hus Haf återhåll af allt på pilgrimsfärden, Statt upp och skynda dig, statt upp war ljus.

7. Hwad är det som Du med mitt hjerta delar? Si, huru det förgylta snärjegarn I tusent ögon så bedrägligt spelar, För mina ögon ser det ut som skarn.

8. Du will din kärlek mig, min Jesu! gifwa Ett ewigt och ett öfwerwinligt godt, Du will mitt namn i lifsens bok inskrifwa, Bekröna mig med nåd förutan mått.

9. Du will mig kärligt till din Fader föra Att se i Dig din Faders hjertelag, Och i din Andas fröjd med glädje höra I Dig med oss din Faders fredsfördrag.

10. Att wi i Dig till Fadren skola fara Dit, der Du sitter på Guds högra hand, Och der, som

Du sjelf är, få med Dig wara, Der är, och icke här, mitt fosterland.

11. Så må wäl werld med flärd ett ög'nblid fara Med hån och spott, med högmod och gewalt. Får jag, min Jesu! i ditt sällskap wara, Är Du i tid och ewighet mitt allt.

P. m. 887:

189. **D** Jesu, stöt Du om min själ Och lär mig bjuda gladt farwäl Ät allt, som gör Dig hinder! Låt jorden ej min himmel bli, Och gör mig Du rätt lös och fri Från allt, som här mig binder!

2. Det sker ej utan kamp och strid, Och köttet blöder nog derwid, Men ack, det må wäl blöda; Blott Du, o Jesu, nåd mig ger Ätt leswa Dig allt mer och mer Och köttets wälde döda.

3. Fastän Du blef i nödens tid Min enda tröst, min enda frid, Fast mångt band Du lossat, I werlden dwäljes dock min själ, Och ormen stinger än min häl, Fast Du des hufwud krossat.

4. Ack Jesu! Du min Broder kär, Du wet hwad lidande det är, Du som för oss led döden; Du wet, att om än anden gläds, Naturen dock för smärtan räds Och fruktar sig för nöden.

5. Ack gif mig nåd att hålla ut I striden, tills den wäl blir slut, Mot werlden och des furste! När nöden mig mänd' förestå, Och sist jag allt dock lemna må, Du mig med kraft utruste!

6. Och fastän köttet grufwar sig, Låt anden fröjda sig i Dig Och bida glad ditt möte! Ack, låt mig somna i ditt namn, Som barnet wid sin moders famn, Och wakna i ditt sköte!

190. **E**n vän framför andra min Frälsare huld, Som tog uppå Sig att betala min skuld, Och städse mig helar, förlåter, fördrager, Den wännen alltmera mitt hjerta intager.

2. Mitt högsta, mitt enda behof är Hans nåd, Hans dyrbara närhet, Hans ledning och råd. Jag kan icke lefwa förutan att ega Min vän och Hans wänskap, som allt öfwerwäga.

3. Jag irrade länge med trånad omkring Och sökte min ro i fäsfängliga ting; Men o! när jag fann denna salighets-skatten, Hur swartnade jordiska glädjen som natten!

4. Mitt hjerta, det gamla, ostadigt, förskämdt, Det slingrar wißt af ifrån målet alltjemt; Men Anden, den trogne, Han ropar på stunden, Till des jag ånyo får fäste på grunden.

5. Jag kan dock ej lefwa förutan min Wän, Jag kommer till Honom beständigt igen. Hos Honom allena min hwila jag finner, Hos Honom och stundom af glädje jag brinner.

6. Hur det mig så blifwit, jag fattar ej klart, Likwäl har mitt hjerta nu fått denna art; Och när det förut war så jordiskt som allas, Förändringen wißt må "ny födelse" kallas.

7. Ur sömnen uppväckt och i syndenes nöd Med bättringsförsöken utmattad och död, Jag fann uti Christo all tröst för min smärta, Och allt från den stunden Han intog mitt hjerta.

8. Min trefnad jag sedan har haft wid Hans bröst, Min frid och min fröjd i Hans

ljusliga röst. Mitt allt till Hans sköte jag alltid får bära Och allt af Hans Frälsarehänder begära.

9. Jag blott i Hans löften och trohet har ro, Jag blott wid Hans fötter will dwäljas och bo, Att frälsas af Honom från synd och all wäda, Till desß jag får ewigt Hans anlete skåda.

10. Från jordiska tingen jag önskar mig död Att helt wara Hans uti lust och i nöd, Att leswa för Honom, Hans sak och Hans ära, Och gerna i werlden Hans smälek att bära.

11. Du, Du är min klippa, mitt fäste, min grund, O Jesu, min starkhet i pröfningens stund. För köttets och werldens och frestarens snara Du, Du skall med trohet och makt mig bewara.

12. Blott Du och ditt ord är min sköld och mitt swärd, Min borg och mitt wärn i den farliga werld. Ett ord af din mun och en blick af ditt öga, Mot dessa all werlden må gälla mig föga.

13. Ja, allt hwad på jorden är herrligt och stort Och alla de ting, som Guds allmakt har gjort, Som droppar i hafwet de må dock förswinna, Mot ett, o min Jesu! att allt i Dig finna.

L. m.

191. Min Herre Gud, jag älskar Dig, Ty Du har sjelf först älskat mig, Mitt hjerta hör ej mer mig till. Tag det; gör af det hwad Du will.

2. Låt intet komma i mitt sinn', Som ej består

med wiljan din. Må mitt förstånd blott öfwa sig,
Att rätt förstå och känna Dig.

3. Jag will ej annat, än hwad Du, O kärlek
will, och så som Du. Och allt hwad Du har gif-
wit mig, Jag gerna will uppoffra Dig.

4. O Du, som ewigt älskar mig, Hjelp att jag
alltid älskar Dig. O kärlek, kärlek statt mig bi,
Jag will Dig öfwerlåten bli.

5. Om kärlek, kärlek beder jag. O Kärlek den-
na bön upptag: Ack, wärdes i mitt hjerta bo, Och
blif min skatt, mitt A och O.

(Mel. Jag behöfwer Dig, o Jesu!) P. m. 87: 87:

192. O min Jesu, låt mig skåda uti allt
på Dig, blott Dig, Ej på nådens werk inom mig,
Blott på nåden utom mig! Låt mig i det dyra
blodet hafwa all min salighet, Allt mitt hopp,
min frid, min trygghet, Så för tid som ewighet!

2. Låt mig ej af menstotycken, Menstomenin-
gar bero, Ej i något sjelfgjordt näste söka eller
finna ro. Låt mig, jäsom helt förtappad, Helt
förlorad uti mig, Wara helt benådad, salig, Helt
rättfärdig blott i Dig!

3. Men Du wet det är så mycket, Som will
blanda sig häri, Huru jag — jag sjelf — så gerna
öfwen wille något bli. Ack, den onda arten,
Herre, Mer och mer ifrån mig tag Och förlåt mig,
lär och led mig Med din Anda dag från dag!

4. Sköt mig som för godt Du finner, För
mig på hwad wäg Du will, Blott jag under alla
skiften Dig, Dig endast, hörer till Och, när sist
min wandring slutar, Får i tron gå hem till Dig,

Att den dyra nåd beprisa, Som ock varit nog
ör mig !

(Mel. Sw. Ps. N:o 160.) P. m. 67: 66:

193. Han, som min själ har kär, Sin li-
e aldrig eger ; Hans kärlek ewig är, Och allting
öfverwäger. Han är min bästa vän, Som mig
allt ständigt när, Han lindrar allt hwad än För
mig beswärligt är.

2. O Jesu, led Du mig Städs nådigt, som
Du plägar, Att jag ej, skild från Dig, Må wan-
ra egna vägar. Ty om jag sjelf mig för, För-
örs jag säkert då ; Men, styrd af Dig jag gör,
Hwad Dig behaga må.

3. Du skall, min Frälsare ! Ditt goda werk
utföra, Att jag din syndare, Dig ock må fågnad
göra. I glädje och i sorg Jag i din lydnad går.
Bar Du min sköld, min borg, Tills jag Dig stå-
na får.

P. m. 87: 87:

194. Hjertans Jesu, i ditt hjerta Är så
godt att gömma sig. Utom Dig är idel smärta,
Jugenting förnöjer mig ; Men derinne will jag
vara, Gömma mig för allt alarm, Dig, min Je-
su, älska bara, Af din kärlek jemt gå warm.

2. I din kärlek, Jesu söte, är så godt att wa-
ra till, Ligga i din kärleks sköte, Bättre må jag
aldrig will, I din kärlek waka, sofwa, I din kär-
lek gå och stå, I din kärlek be och lofwa, Wandra,
eswa, dö också.

3. Utom Dig kan jag ej trifwas, Utom Dig
ag mår ej wäl, Utom Dig kan aldrig gifwas,

ständig ro för kropp och själ: Men i dina kärleksarmar Är ett fast och säkert slott. Fast det ofta kring mig larmar, Jag hos Dig dock sofwer godt.
(Rutström.)

P. m. 87: 87:

195. Lamsens folk och Sions fränder, Lilla hop af köpta får, Som till himlens arfweländer Uppå törnestigar går: Salems barn och Gude församling, Lilla skepp och klena hjord, Som werlden är en främling, Och ett mål för wält och mord.

2. Du dig skattar dock lycksalig, Och ditt öde aldrig tungt, Frälsaren, med nåd otalig, Är din sällhets medelpunkt. Låt och Honom detta wara Ty Han ensam är det wärd. Sedan har det ingen fara Med ditt lif och hädanfärd.

3. Detta lif skall lustigt falla, Under skygd a liffens trä. Herren, Herren, allt i alla, Är wår tempel och palä; Der har fogeln funnit näste Swalan bo och frian stat, Skrämda flyktinger sitt fäste, Trötta trälen sin sabbath.

4. Tro och älska det är saken, Allt på kärlek kommer an. Kärleken uppfyller lagen, Tron e annat göra kan. Den som tror, skall salig blifwa; Den som älskar, lifwet får. Gode Jesu wärdes gifwa, Att Din kärlek om mig rår.

5. Uppå denna helga grunden, Gud wår Gud och själaman, Göre Anden mig förbunden Och o' alla hwar med ann, Att, som lemman i lekamen Wi må lefwa, triswas wäl; Jesu, låt i alla lammen Bli ett hjerta och en själ. (Rutström.)

196. **A**ck, tag Du mitt hjerta, min Frälsare fär! Du allena Kan skapa det nytt, och förändra och grundligen rena. O, hjälp mig, att werlden Och synden och slården Ej taga mig fången, tills yttersta färden Ar inne.

2. **A**ck, mildaste Jesu, mig fräls från den ewiga döden! På Dig blott jag bygger, fast ofta så swag uti nöden. Mig hjälp till min trona, Och skänk mig den trona, Som håller ut profwet, och wärdes mig skona I domen.

3. Bewara mig Du ifrån frestarens hemliga snara, Och om i min bättring Du finner att swef skulle vara, Förklara mig detta, Och hjälp mig till rätta; Till Dig jag min lit och förtröstan will sätta För ewigt.

4. **A**ck, om jag dock kunde rätt träget om hjälpen Dig tigga! **A**ck, mildaste Jesu, har någon wid korset fått ligga, Som liknat mig arma? I nåd Dig förbarma: Du kan ju oß göra båd' starka och warma Och trogna.

5. O, hjälp mig och bär mig! — jag eljest till målet ej hinner. Din Ande mig styrke och wise mig, huru Du brinner Af kärlek till fären, Som wilja i sären Sig gömma och bo, tills de ligga på bären Och hwila.

6. Jag wet wäl, jag är icke wärd att till himlen få komma Och stå inför thronen och sjunga med alla de fromma. Dock upplifwas modet Af dyrbara blodet. "Allt, allt är fullkomnadt!" Hjelp, Jesu, mig tro det Till ändan!

7. Det ordet, o Jesu, det ordet är ljufligt att

höra ; Men öppna Du sjelf för din sanning mitt hjerta och öra ! Mig wärdes benåda, Att jag må Dig skåda — Och hwem kan wäl se Dig och midt i sin wåda Ej glädjas ?

8. Ditt blodiga kors och din sargade kropp och din sweda Förklara mig så, att jag rätt må till synden så leda ! Ja, hjelp mig den döda, Och för din möda Mitt hjerta af kärlek till Dig lifsom flöda Beständigt.

9. Till slut, o min Jesu, af hela mitt hjerta jag beder : Fullborda ditt werk, att för himlen Du sjelf mig bereder ! Jag är så eländig, Men Du är beständig, Och därför till mig i barmhertighet wänd Dig : Förlåt mig !

10. Förlåt mig de tankar, som ofta min frid wilja störa ; Ack, wärdes Du sjelf med din Ande mig fri från dem göra ! An är jag i tiden : Thy hjelp mig i striden ! En dag skall dock komma, då jag får i friden Dig lofwa.

(Fru Guldbbrandsson.)

(Mel. se N:o 65.) E. m.

197. **D** Jesu Christ jag är ditt lamm Och Du min herde god. Att wara din, på korssets stam. Du köpt mig med ditt blod.

2. Du wänligt till ditt lamm ser ner, Det är så kärt för Dig ; Med wälbehag ditt öga ler, När det går rätt din stig.

3. Hwem skyddar lammet hwarje dag Och wårdar är från år ? Hwem hjälper mig, så arm och swag, Att jag ej wilse går ?

4. Är det min Jesus ? Ja, just Han ! Han

känner wäl sitt lamm; Han wet det wäl, att ingen ann' Så ömt det hjälper fram.

5. I himlen är en herrlig park, Der englar wandra kring Med lammen på Guds blomstermark Bland underfulla ting;

6. Och Herden, Herren Jesus kär, Är med dem deruti. Af låt mig, käre Jesus, der Ditt fölla lamm få bli!
(Ahnfelts Sönger.)

(Mel. se N:o 189.) P. m. 887:

198. Min vän är min, jag Hans igen Och hwad här och i himmelen Af salighet Han eger, Det wet jag, Han, som uti tro Och hopp will i mitt hjerta bo, Af kärlek mig tillsäger.

2. Min är Han själf, mitt är Hans blod, Den enda, enda reningsflod, Den prydnad som mig kläder. Min är Hans ängst och själanöd, Hans törnekrona, sår och död, Hans kors, som högt mig gläder.

3. Min är Hans graf; den stilla frid, Som genom möda, kamp och strid Han wille mig förwärfwa. Min är och Hans uppståndelse, Rättfärdighet och helgelse; Si, detta får jag ärfwa!

4. Min är Hans färd till himlens land, Hans sittande på Fadrens hand I herrlighetens boning. Ja, allt hwad hjertat önska kan, Det finner i sin Frälsferman. Pris ware Hans försöning!

5. Men är Du, milde Jesu! min, Så är jag genom nåden din Och din jag ewigt blifwer. Ditt är mitt hjerta och begär, Mig med allt hwad jag har och är, Jag gerna åt Dig gifwer.

6. Din är min wilja och mitt wal, Min känsla, tanke, gerning, tal, Min glädje och min smärta. I hwila, wako, lust och nöd, I wälgång, motgång, lif och död, Du ega skall mitt hjerta.

7. Så drag, ad drag mig helt till Dig Och bo och wandra Du i mig, Kegera håg och wilja. Då sannas skall i himmelen Min wän är min, jag Hans igen. Ej någon skall of skilja.

(Hedberg.)

(Mel. se N:o 177.) P. m. 98: 99.

199. I Jesus jag den friden finner, Som werlden aldrig gifwa kan. Då här i werlden allt förswinner, Har själen i sin Frälserman Den ro och fröjd som aldrig slutas, Men skall för ewigt, ewigt njutas.

2. Då werlden i sin yra larmar, Wi ligga uti frid och ro; I Jesu hulda herdearmar De äro of ett säkert bo; Wid denna borgen ewigt trygga, All satans skara måste rygga.

3. Wi lofwa Gud med glädjepsalmer, Och sjunga nu om nåd och frid. Ne'n winka of de fridens palmer, Som båda ljust, att jordens strid Rätt snart för ewig tid upphörer, Då wänner Jesus of hemförer.

4. Der hemma i den nya staden — O, hwilken fröjd och herrlighet! Der står den ewigt sälla raden, Som ej af någon sorg mer wet, Men sjunga för sin Herres ära, Och Lammet ewig tad hembära.

(S. B.)

P. m. 87: 8785.

200. Swad Du will jag skall försaka, Sjelf mig det försaka lär. Swarje gåfwa tag tillbaka, Blott Du mig Dig sjelf bestär. Men jag är så swag, eländig, Mörk och full af synd dertill; Gör mig trogen och beständig, Gör mig som Du will!

2. Swad Du will att jag skall werka, Gif mig sjelf din kraft derwid! På din wink jag önskar märka, Gifwa akt på dag och tid. Lär mig ur min tröghet wakna; För mig i din wingård in: Herre, må Du mig ej sakna I bland skörden din!

3. Swad Du will att jag skall lida, Mät Du sjelf de tårars mått; Du har lärt mig att förbida, Du i striden föregått. Att mig frälsa från elände, Du har låtit offra Dig. Tog min skuld på Dig och wände Breden ifrån mig.

4. När Du will, att jag skall winna Sista segren i ditt namn, Swilobädden låt mig finna, Den jag söker i din samn. Synderstän sitt hufwud hwilar Wid sin Herres fötter sist. Brutna äro dödens pilar Af min Herra Christ! (C. T.)

P. m. 118:

201. Om Herren mig bjuder, gå hit eller dit, Så skynde jag willigt åstad! Att göra Hans wilja, med allwar och slit, Om möjligt ock göra den glad.

2. Men säger mig Herren: blif stilla ännu, Så hwile jag tryggt wid Hans ord! Sjelf owis, jag wet, o min Jesu! att Du Till wisdom och råd är mig gjord.

3. Jag will icke taga ett steg utan Dig, Ej lefwa mig själf till behag! Ej wåga, ej drista det minsta på mig, Men se Dig i hand hwarje dag.

4. Dock wille jag gerna få tjena Dig, ad Af kärlek men icke för lön! Förkunna din ära, och offra Dig tack, Att nådigt Du hörer min bön.

5. Men tjena Dig rätt är att taga emot, Och låta sig tjena af Dig! Att ligga som leret wid mästarens fot, Och wara ett intet i sig.

6. Så sköt mig, och bruka mig huru Du will, Din wilja allena är god! Jag är ju din egen, jag hör ju Dig till, O Jesu! i kraft af ditt blod.

7. Nog wet Du att sköta din egendom rätt, Som engång har kostat ditt lif. Och brukar Du ofta ett underligt sätt, Blott mer af ditt siune mig gif!
(L. S.)

(Mel. Fem källor små.) P. m. 4 4 7:

202. Min Jesu god För allt ditt blod,
För all din död och pina, Ad kunde jag Hwarendadag Af alla krafter mina.

2. Så tacka Dig, Som hjertelig Jag gerna wille göra, Wäl skulle då Wißt själen må Och Andans wittne höra.

3. Men Du själf wet Min uselhet, Min köld för all din smärta. Min Frälserman! Midt i din famn Der lägger jag mitt hjerta.

4. Ad, skänk det tro, Och gif det ro! Sjelf hjelp Du mig att strida, Haf om mig wakt, Och gif mig kraft Att bedja, tro och lida.

5. Lyft ögat opp Att med fullt hopp Se lö-

nen efter detta, Och se'n derpå I striden gå, Ja!
alla steg gå rätta.

6. Din Andas verk Uti mig stärk. Ack, måtte
jag hwar timma Hans ljuswa röst Uti mitt bröst
Och Honom sjelf förnimma!

7. Sist fräls ditt barn Från satans garn Och
ifrån dödens wände. Jag beder Dig, Ack bönhör
mig, Gud Fader, Son och Ande.

P. m. 8 lin. 8.

203. Aldrig ensam! — o mitt hjerta Det
är dig det ordet gäller. Aldrig ensam i din smär-
ta, Och uti din fröjd ej heller, Hur mig wänner
öfswergifwa, Och hur stöden kring mig falla En
skall dock beständig blifwa, En, som högre är än
alla.

2. Aldrig ensam! när jag ilar Ut på wida
arbetsfältet! Aldrig ensam när jag hwilar Under
blåa himlatältet! O, så må jag wandra stilla, I
det nya fredsförbundet; Dofra jemwäl i det lilla,
Med det anförtrödda pundet!

3. Aldrig ensam! när jag syndar Sedd af
intet menskligt öga! Aldrig ensam, fast jag
skyndar Bort från wännen i det höga! För
Hans blick den skarpa, klara Står jag dock af
blygsel slagen: Mörkret måste ju ock wara Inför
Honom ljusst som dagen.

4. Aldrig ensam! när jag strider, Mellan tro
och otro rydes! Aldrig ensam, när jag lider, Fast
det så mig ofta tyckes! Aldrig ensam, när jag
wakar Under natten på mitt läger, När jag intet
ser och smakar Af den nåd jag verkligt eger.

5. Aldrig ensam uti lifwet! Aldrig ensam

uti döden! Tack, min Jesu, att Du gifwit Denna säkra tröst i nöden; Lemnar du mig ej allena, Fast Du näpser, fast Du tuktar, O! så håll mig wid det ena: Att jag Dig af hjertat fruktar!

(L. S.)

(Kan sj. s. Sw. Ps. N:o 58.) P. m. 4 lin. 7.

204. Nå, så blir det städs derwid! Jag är din, o Jesu blid. Wit, o! werld och synd från mig. Jesu, jag mig ger åt Dig.

2. Ack, jag längtar innerlig, O Guds Lam, blott efter Dig. Ser Du ej min själs begär? Gif Dig mig och blif mig när.

3. Jag mig håller intill Dig; Tag, o Jesu, ifrån mig Hwad Dig ej behagligt är; Gör mig fri, o Herre kär!

4. Si, jag wet ej någon ann', Som mig hjel- pa, trösta kan. Ingen, ingen utom Dig Gifwer tröst och ro åt mig.

5. Jag helt wist ej wärdig är Hwad jag utaf Dig begär; Nej, jag borde ewiglig Wara bort- skild ifrån Dig.

6. Men, som Du är nådig, huld, Och ditt blod betalt min skuld, Och ditt Ord mig inger tröst: Lifwas hoppet i mitt bröst.

7. Du är min; hwart will jag hän, Dig för- utan, själawän? Ingen ro och salighet, Jesu, ut- om Dig, jag wet.

8. Ack, så kom, Du hjertats skatt! Och blif hos mig dag och natt! Unna Du den lyktan mig, Att en Ande bli med Dig.

(Waltersdorf.)

(Mel. se föreg.) P. m. 4 lin. 7.

205. Gud, jag längtar efter Dig; Intet annat fögnar mig; Träget ropar jag till Dig: Herre Jesu! kom till mig.

2. Ingen lust i werlden är, Som kan mätta mitt begär; Blott Din närhet gör mig nöjd; Du, o Jesu! är min fröjd.

3. Ingen annan utom Dig Skall mitt hjerta öppna sig; Du allena slipper in, Du allena heter min.

4. Dig allena, o Guds Son! Kallar jag min nådathron; Du Guds Lamm, som mandom bär, Min brudgumme endast är.

P. m. 89: 88.

206. Du sanna winträd! låt mig få En liten gren uti Dig wara, Och bära frukt och aldrig stå Din wingård till en börda bara. Ack, inplantera mig i Dig, Och verka "Andans frukt" hos mig!

2. Men "rensa" sjelf din lilla qwist Att den må wära till, allt mera! Och glädja Dig, till des Du sist Får den i himlen omplantera! Hwad outfäglig fröjd att då Få der uti din lustgård stå!
(L. S.)

(Mel. se N:o 7.) P. m. 11 11 11 12 11.

207. Med Gud och Hans wänskap, Hans Anda och Ord, Samt bröders gemenskap och nådenes bord, De ofsedda dagar wi möte med tröst. Dß följer ju Herden, den trofaste Herden :: Wi känne Hans röst.

2. I stormiga tider, bland töden och grus,
En skara dock skrider mot himmelens ljus. Det
tåget — des herrlighet werlden ej ser; Men Her-
ren går för dem :: med segrens baner.

3. Då småsinta werlden med gruset är nöjd,
Och synden och slården är all hennes fröjd, Då
följer jag, segrande härar, med er, Som tågen till
ära :: wid Jesu baner.

4. Den korsmärkta drägten med smädnamn
jag tar, Om ingen i slägten det namnet ock har,
Och följer med glädje, I kämpar, med er, Som
tågen till ära :: wid korssets baner.

5. Den molnstod, oß höljer och leder vårt tåg,
Den klippa, oß följer med springkällans wåg, Är
Christus, Hans kärlek och renande blod. Der lef-
wer vårt hjerta, :: der fröjdas vårt hjerta, Der
lifwas vårt mod.

6. Får satan mig sälla — och synd kräfwer
död, Jag likwål will hålla, i yttersta nöd, Den
stora, den ewiga sanningen ren, Att en dött för
alla :: och alla i en.

7. Att midt i min smärta för synder och brott,
Är dock i Guds hjerta allt fredligt och godt, Och
jag är för Gudi rättfärdig och ren; Ty en är för
alla :: rättfärdig och ren.

8. Si här är nu grunden för lycka och frid —
I hårdaste stunden af qwal och af strid; Om mig
ock försmäkta min kropp och min själ, När Dig
blott jag hafwer :: o Gud, är allt wäl.

9. O Jesu, blif när oß, blif när oß allt fort,
Och sköt oß och bär oß, som alltid Du gjort! Ja,
amen; din trohet skall bringa oß fram. Lof, pris,
taff och ära :: wår Gud och vårt Lamm!

(Ahnfelts Sånger.)

P. m. 6 lin. 10.

208. **Ack!** af ditt outtömliga förråd, Af fri och oförtjent och gränslös nåd, Gif, Herre, hjertat fullt, gjut lif deri, Gör det så fullt af Dig, som det kan bli! Att hwad jag tänker, talar eller gör, Må wittna att jag Dig, helt Dig, tillhör.

2. Och styrk och wedergwic min trötta själ Med nådens helga, dyra Ord jemwäl! Håll sjelf om mina spridda tankar wakt, Och underkufwa egenwiljans makt. Din ära, som ej minsta in-trång tål, O, må den bli mitt enda systemal!

3. Med Dig förenad, låt min ande bli Från hwarje jordisk afgud lös och fri; Lär mig att "tro och icke se", o, lär Mig söka det, som icke synes här; Men först och sist i tron se upp till Dig, Och se'n på intet annat stödja mig!

4. Lär mig att wandra, som Du wandrat har, Och se på Dig wid hwarje steg jag tar. O! lär mig Du att med den glade le, Och lär mig förja med den förjande! Ack, låt mitt hjerta aldrig sluta sig För någon nöd, som klappar på hos mig!

5. Men lär mig, först och sist, o Jesu god! Att söka rening i ditt dyra blod. Ack, mana mig till waksamhet och bön, Och till en kärlek, som ej söker lön. Ja, lär mig älska, tjena, följa Dig, Allt mer och mer på lifsens smala stig!

(Mel. Låt mig gå.) P. m. 67777.

209. O, att jag :: Hölle troget Herrans lag, Skrifwen af Hans Anda in I mitt hjerta, håg och sinn', Hwarje stund och hwarje dag.

2. O, att jag :: Kunde, Jesus till behag,
Mera barnsligt tro Hans ord Att mer frukt hos
mig blef spord Genom Andans fria lag!

3. Väl jag har :: Sjelfwer Gud till Wän
och Far. Jesus är min Frälsare; Jag har fått
förlåtelse, Huru stor min skuld än war;

4. Är ock ren :: Uti Christi blod allen' Inför
Gud; men wandringen I den sanna helgelsen,
O, hur mycket fattas den!

5. Jag wäl fått :: Håg och lust att göra godt,
Men jag bär ock löttet qwar, Som sin wilja äfwen
har, Allskar synden utan mått.

6. Jesu min, :: Du mig köpt att wara din;
Blif Du ock min helgelse, Mera af din kraft mig
ge, Skrif din lag i hjertat in!

7. Låt min tro :: Utaf känslor ej bero, Utan
sann och lefwande Blott på nådeordet se Och i
Dig blott hafwa ro.

8. Kärlek gif, :: Målet för min kärlek blif!
Att Dig älska öfwer allt, Nästan ock, som Du
befallt, Ware målet för mitt lif!

9. Gif mig fröjd! :: Låt mig wara glad och
nöjd, Att mitt namn i himlen står, Och att sist
jag kronan får Utaf nåd i himlens höjd.

10. Låt din frid :: Bo i hjertat all min tid!
Sådan Du den, Jesu, ger; Låt den wära mer och
mer Under lifwets kamp och strid!

11. O, jag wet, :: Det behöfs långmodighet,
För att kunna hålla ut Under allt till lifwets slut
Med des sorger och förtret.

12. Gör mig mild, :: Utaf hjertat lif din

bild; Sdmjuk, tålig också då, När Du lägger
korsset på, Ifrån knot och otro skild.

13. Andans frukt :: Är och saktmod, godhet,
tukt, Trohet: ja, wäl dygder fler, Som tillwära
må allt mer, Gifwa Dig en ljuslig luft.

14. Men jag ser :: Hjertats ondska mer och
mer; Det behöfs förlåtelse Afwen för min hel-
gelse: Ringa frukt min tro den ger.

15. Men ändå :: Kan Guds barn jag kallas
få; Ty jag har rättfärdighet, Ja, fullkomlig
helighet, Hwarmed dock jag skall bestå.

16. Ej i mig, :: Men, o Jesu, helt i Dig;
Dch just dertför will jag bli Ifrån synden riktigt
fri, Som jemt låder än wid mig.

17. Men det sker :: Ej förrän Du lof mig
ger Att få lägga hyddan af, Dch mig hwila i min
graf; Då jag slipper synda mer.

18. Hjelp Du mig :: Nu att lefwa blott för
Dig, Ha min kraft i Dig allen', Aldrig glömma:
jag är ren; Håll mig, Jesu, städs' wid Dig!

(Ahnfelts Sånger.)

P. m. 11 10:

210. Herre! med kraft utaf höjden bekläd
mig! Jag är så kraftlös och swag i mig sjelf.
Låt mig ej gå, dit ej Du kan gå med mig, Led
mig till nådens och sanningens elf.

2. Stilla min törst med ditt lefwande watten,
Hwaraf ej werlden det ringaste wet, War mig en
ffinande eldstod om natten, War mig en molnstod,
när dagen är het.

3. War mig ett wärn emot synden och flärden,
War mig en wagnborg, der trygg jag kan bo! Låt

mig ej söka min lycka i werlden, Låt mig ej söka i werlden min ro!

4. Du är den flödande salighetsbrunnen, Du är en lefwande källa för mig; Det är min lycka att städs wara funnen — Dyraсте Jesu — allena i Dig!
(L. S.)

P. m. 1166, 115555.

211. De ljusliga blickar, som Jesus mig ger, De göra söt smärta, Och gå mig till hjerta; Jag brinner af kärlek, jag gråter, jag ler. Allt eget min själ Har bjudit farwål; Jag önskar ej mer, Blott Honom jag ser.

2. Den jordiska solen wäl wärmer oss här, När hon oss bestrålar Och pråktigt här präalar; Men, Jesu! din' ögon mer wärma beskär; När Du på oss ser, Och kärlek oss ger, Den widt öfwergår, Hwad solen förmår.

3. Gudomelig kärlek jag får i mitt bröst, Jag gråter i fröjder Och är så högst nöjder, Slik smärta städs känna i hjertat med tröst. Mig skiner allstans Den himmelska glans. O, Jesu! Du min! Jag lefwer nu din.

4. Min mildaste Jesu, Du sötaste fröjd! För dem som Dig wälja, Och werlden försälja; Hur litet än wet jag hur Du gör förnöjd! Låt dö i mig här Allt köttsligt begär, Och endast till Dig Gif hunger i mig.

5. Jag will ej mer löpa en jordenes träl: Jag söker blott hinna, Min själawän winna, Allt annat jag gifwer nu ewigt farwål. Han fyller mitt bröst Med himlaljus tröst, Och hwad jag begär, I Jesu allt är.

6. O Jesu min bästa och trognaste vän, Ditt hjerta jag finner Helt innerligt brinner Af kärlek och sötma och skänker mig den. Derhos Du mig ger Ditt rike, der ser Jag ewigt mig nöjd, O himmelska fröjd!

7. Hur lär mig dock warda, när Du mig då der Med himmelska blickar Helt ewigt uppqwickar? Det träget mitt hjerta med längtan begär. O, glans, som der är! Åck wore jag der! O himmelska hopp, Kom, för mig dit opp!

(Ur Mose o. Lams. W.)

P. m. 98: 98:

212. **M**in själ nu lofwe, prise Herran För all Hans kärlek, trohet, nåd! Fast underlig, fördold och fjerran Han mig har syntes i sina råd; Jag ser dock nu ett himmelrike Af idel nåd och trofasthet, Ett fadershjerta utan like Från ewighet till ewighet.

2. Fördolda äro Herrans vägar, Men nåd och trohet teckna dem; Med menstors barn Han sällskap plägar Liksom en fader i sitt hem. Fast fallne, syndige, förtappte, Han dock dem älskar, huld och god; Till barn han dem af början skapete, Till barn Han köpt dem med sitt blod.

3. Förloradt barn är Fadrens smärta, Han sjelf det söker, ropar så: O gif mig dock, mitt barn, ditt hjerta! Och lyfnar, nalkas det — o då Bli fröjd i hulda fadershuset, Bli ock i barnets hjerta fröjd: Guds barnas frid och fröjd i ljuset — I trones ljus, är lyckans höjd.

4. Se'n fare hwad som ej will blifwa —

Se'n komme hwad som komma kan : Hwad helst wår Fader täcks of giswa Med barnsligt sinn' wi tage an. Wår färd är kort — stor sak hwad wäder — Wi ha ej hem på denna strand. Blott främlingar med wåra fäder, Wi skynde till wårt rätta land.

5. Om också öfwer stormig bölja Wår swaga farkost måste gå, Om också wreda wågor skölja Utöfwer allt — wår själ ändå En djup, en salig frid åtnjuter, I tron en Herrans rolighet ; Ty Frälsaren of sjelf omsluter Med ewig nåd och trofasthet.

6. Blott Gud och Ordet inom kofjan Inbördes kärlek, huslig ro : Si der wår rikdom ! armodsböjan Skall då bli lätt — det gör wår tro. Min arma själ, är du ej glader ? Du känner ej Guds trofasthet. Ho wet hur mycket godt wår Fader Kan gifwa of ännu ? Ho wet ?

7. Och färgar solen wåra dagar, En jordist lyckas blida sol, Och skimrets magt wår blick förswagar Och drager den från resans pol : Då skall Guds Andas inre tuktan Deß mera lägga på of band. O, håll of Herre i din fruktan Tills wi wäl nått det goda land !

(Ahnfelts Sånge.)

P. m. 98:

213. O Jesu ! Du fröjdar mitt hjerta, Din godhet är bättre än lif ! Hwad Du ger lust eller smärta, Blott mer af ditt sinne mig gif.

2. Behåll mig hwar dag i din fruktan Och

spara ej heller på mig, Du helige Ande, den
tuktan, Som drager mig närmare Dig!

3. Förändra och helga mitt sinne, Förnya
mitt hjertas begär! Låt synden ej råda derinne,
Låt werlden ej bli mig för kär!

4. Du kan i all sanning mig leda, Så led
mig, och led mig, till Dig! Du känner vår krank-
het, vår sweda, Ty en gång Du bar den för
mig.

5. Och, wärdes i blodet mig rena, Gif lust
till det Du har befallt! Gif enhet, o Gud i det
rena, Men kärlek — och kärlek i allt! (L. S.)

(Mel. se Sw. Ps. N:o 113.) P. m. 87: 88.

214. Si, det är biens element, Att utur
blomman suga; De söka bittida och sent hwad
der för dem kan duga. Min Gud, o måtte jag och-
å I korsets samfund alltid stå.

2. Si, huru blommans ljuswa saft De djupt
ur kalfen draga: O! kunde så mitt hjerta kraft
ur Jesu sår och taga; I dessa brunnar djupt in-
gå, Som alla stunder öppna stå.

3. Si, biet blir och aldrig mätt, Det wänder
kändigt åter; Der det det goda fann, dit lätt Det
wägen finner åter. Din kärlek, Jesu, drage mig,
Så ilar jag alltjemt till Dig.

4. Si, huru slitigt biet drar, Det kan sig icke
para. Må under lifwets korta dar Jag lika werk-
sam vara. Den mycket af Guds hand motta'r,
För honom ännu mer Gud har.

5. Af blommans rena klara saft Sin boning
biet bygger. Och under korsset, i desß kraft, Min

Jesu, är jag trygger. Der mig en hydda bygger
 jag Och blir derinne natt och dag.

6. Det waret samlar biens här, Af hwilket
 ljusen glimra ; Tron på det kors, som Jesus bär,
 Skall den ej bättre skimra ? Ack wisst, o kommer
 alle ! här Ett haf af ljus och glädje är.

7. Och wisen såsom kung anför Sin hela lilla
 skara ; Med honom lefwer hon och dör, Kan ho-
 nom ej undwara. Min Konung, Jesus ! Du är
 min Och jag will ewigt wara din.

8. Mer än en konung kunna ej De kära bien
 ega. Får du ha flera, hjerta ? Nej. Så skynda dig
 att säga Ut werldens gudar ditt farwäl Och tjena
 Gud af all din själ.

9. På biens byggnad man ej kan Förutan
 undran märka. Fastän de tjena hwarje man De
 i det dolda werka. Så till Guds pris man werka
 bör, Men äran tillhör Gud dertför.

10. Der lilla biet nöjer sig, Att i sitt bo sig
 skydda ; Wälsignelse dock rikelig Utflödar från dess
 hydda. Nå så till Andans ringhet böjd Jag
 wara rik på frid och fröjd.

11. När oblidt wäder råder, så Blir biet ger-
 na hemma. När solen klarnar, genast då, Upp-
 häfwer det sin stämma. Så, Jesu ! låt mig tacka
 Dig, Hur' Du ock göra will med mig.

12. När biet sticker, måste det Sitt lif dertföre
 mista. I Jesu lemmar, märken det : I fån alls-
 intet twista ! Men går i frid och kärlek fram Och
 tjener så Guds dyra Lamm.

P. m. 87:

215. Har du mod att följa Jesus, Swad

det än må kosta dig? Har du mod när werlden hänar Och till motstånd reser sig?

2. Har du mod att bli en christen, Och ta steget riktigt ut? Har du icke mod att börja, O! hur går det då till slut?

3. Icke kan den staden döljas, hwilken ligger på ett berg? Icke kan den tro fördöljas, Hwaraf lifwet har sin färg?

4. Ack! har Christus endast blifwit För ditt hjerta riktigt stor, Se! då måste du bekänna In- för werlden, hwad du tror.

5. Werldens ogunst eller bifall Gäller sedan intet mer; Christi ära blir det enda, Hwarpå tron i allting ser.

6. Pröfwa dig — det gäller lifwet, Den som ej är med, är mot! Har du hittills motstått Herren, Fall i dag till korsets fot.

7. Bed om tillgift, bed om rening Uti Jesu Christi blod! Bed om nåd att följa Honom, Bed om heligt hjeltemod!

8. O! besinna hwad det kostar, Öfwerwäg din sak i tid! Korset först — och kronan sedan, Strid — och sedan ewig frid.

(L. S.)

P. m. 10 9:

216. Den, som werldens wäsen will försaka, Måste utaf henne lida twång, Är för flera hundrad' år tillbaka Sagdt af Jesus och är än i gång. ∴∴

2. Öppna dig dershöre widt mitt hjerta, Fasa icke för desß sjettrars gny, Böj dig willigt under korsets smärta, Sök för all del aldrig till att fly. ∴∴

3. Bästa sätt är då, när hon förföljer, Gerna spisa detta hwardagsbröd; Giftet hon inunder smickret döljer, Men des hat bör aldrig bli din död. :,:

4. Uppå korsets väg ha' våra fäder Tyst och tåligt wandrat hem till Gud, De ha' trotsat alla slags owäder Gör så med, du Jesu Christi brud. :,:

5. War ihärdig! o, så skall du winna: Rungen sjelf till lidande war dömd. Driick och swälj, war tålig, du skall finna: Korsets kalk blir också en gång tömd. :,:

6. Manligt wilja wi wår' wapen bruka, Han går med oss den Allsmäktige. Bort att wi i striden skulle stupa För en wanmächtig förföljelse! :,:

7. Och för en, som har i sitt umgänge Endast salighet att bjuda oss, Ad wår nöd, den warar ej så länge, Då ett nu blir gräns för allt wårt kors. :,:

8. Twängets afton skall en gång jag skåda, Fast den skrider långsamt till mitt tjäll. Den en frihetsmorgon mig skall båda, Som ser aldrig nånjin någon qwäll. :,:

9. Här en främling — Gud, låt mig bli wärdig! Sjunga med ibland härskarans här. Mensa, rena, två och gör mig färdig, Till mitt hem, der jag för ewigt är. :,:

10. I din kraft jag will mig nu bemanna, Till din ära styr mitt lidande; Och när hjertats pulsar en gång stanna, Låt mig salig, frälst din himmel se. :,:

217. Skulle jag en christen wara Och ej taga korset? — Nej, Ware det min högsta ära Att få Christi smälek bära! Derför, o min Jesu, spara På det dyra korset ej. Skulle jag en christen wara Och ej taga korset! Nej.

2. Men jag bäsvar, då jag beder Dig att lägga korset på, Ty jag wet det smakar illa: Lätt jag låter mig förwilla Till att tro, Du ej mig leder, Då jag Dig ej kan förstå. Ja, jag bäsvar, då jag beder Dig att lägga korset på.

3. Men, o Jesu, bryt min wilja, Låt din wilja bli min lag; Tag min hand och tag mitt öga, Då Du ser uti det höga, Mig från Dig de skulle skilja, Gör mig nöjd med ditt behag! Så, o Jesu, bryt min wilja, Låt din wilja bli min lag!

4. Du mig genom öknen leder Hem till ett förlofwadt land. Hur det går mig här i werlden, Hur det stormar under färden, Uppåt går min wäg — ej neder, Jesu, wid din säkra hand. Wägen genom öknen leder Hem till ett förlofwadt land.

5. Hur än syndens wägor swalla, Är Du dock min ankargrund. Står jag än förderswet nära, Från desß brant Du mig skall bära, Du, som trofast framför alla Ewiggt håller ditt förbund. Hur än syndens wägor swalla, Är Du dock min ankargrund.

6. Jesu, gör mig stark i striden, Håll mig ständigt fast wid Dig! Får jag ock din aga smaka, Du tar ej din nåd tillbaka, Och den korta pröfwotiden Snart i fröjd förbyter sig. Jesu, gör

mig stark i striden, Håll mig ständigt fast wid
Dig! (Ahnfelts Sånger.)

P. m. 87: 87.

218. Hvarför sucka, hvarför klaga, Om
ej allt är dig i lag! Nåd, förlåtelse och aga Höf-
wes barnen hvarje dag. War blott stilla :: Un-
der Herrans kärleksflag.

2. Utan kors kan du ej wara, Om du lif i
Christo fått; Ty hur skulle Han wäl spara På en
sak, som gör så godt. Den Han älskar :: Agar
Han till nytta blott.

3. Agan är ju ock bewiset, Att du är en äkta
son. O! så fly då ej för riset, Löp ej undan
derifrån Se din Fader :: Om din wälfärd är helt
mån.

4. Eller har Han intet hjerta För det arma
barnets nöd? Är Han liknöjd för din smärta,
Är Han för din klagan död? Säg, hwad tror du?
O, hwad tror du Om Hans faderliga stöd?

5. Lysar ingen hoppets strimma På den mörka
himlens grund, För det du ej kan förnimma Hopp
och ljus i denna stund? Männe Herren :: Bryter
så sitt fridsförbund?

6. Du, som ofta går och klagar, Lär dig dock
förstå Hans råd: Om Han tröstar eller agar Är
det allt gudomlig nåd, Samma kärlek :: Uti allt
Hans råd och dåd.

7. Äk, så må vår Fader råda, Han, som hit-
intills oss ledt! Nåd och aga äro båda Samma
sak, som wi nu sett. Nåd och aga :: Äro för Guds
barn blott ett. (Ahnfelts Sånger.)

219. Jag ser en väg, den många gå, En väg så rak och bred; Men, Herre, ser jag rätt derpå, Den bär i djupet ned! Bewara mig, o Gud, för den! — **Min väg är Kristus** — aldrig än Gafs annan väg till himmelen; Den vägen vill jag gå. ∴∴

2. De skatter werlden aktar mest, Hur passa de för mig? Hur kan en främling och en gäst Af dem förnöja sig? En annan "perla" söker jag; Och hwad Du will, o Herre, tag — Blott jag får sjunga dag från dag: **Min perla Jesus är!** ∴∴

3. Den ärekrona werlden har, Den må ej blända mig, Ty si, des törnen sitta qwar, Hur wäl de gömma sig! Jag söker "liffens krona" — se, Den Herren Gud af nåd will ge Ut alla arma syndare! Den kronan söker jag! ∴∴

4. Det hopp som dårar werldens barn, Det hjälper mig ej fram, Det är ju blott ett satans garn, Som kommer dem på skam. **Mitt hopp är Kristus!** Han blott Han, Mig hjälpa will och hjälpa kan, Med Honom allt, ja allt, jag fann. Pris Dig, o Jesu kär! ∴∴ (L. S.)

(Mel. se N:o 169.) P. m. 8 lin. 8.

220. **D!** nämn för mig ej jordens fröjd, Och sök ej fängsla hjertat här; Jag blir dock här ej fullt förnöjd, Mitt rätta hem deroswan är! Den lust, som werlden bjuder på, Den aktar ej mitt hjerta stort, Des blommor mig ej locka få, De wisna ju så fort, så fort.

2. Guds rika bord, Hans käpp och staf Uppå

min wandring styrka mig, Den klippa, fordom watten gaf, Den öppnar ännu alltid sig. O! skulle jag wäl dricka då Ur någon grumlig rännil — nej! Jag får till liffens källa gå, Och Ordets ljus misleder ej.

3. Jag skyndar till de dyra, som En stund i förwäg wandrat hem! Jag töfwar ej, ser mig ej om, Mitt hjerta längtar upp till dem, Och till den lefwande Guds stad, Till änglar och till helgon, o! Att möta der min Fader glad Och wid Hans bröst få ewig ro.

4. Och Han, som led och dog för mig, Och som så trofast haft mig kär, Mig winkar städse hem till Sig, Med ärren, som för mig Han bär. Ack, intet mer mig hindra får, Den trötte wandrarn längtar fram, Min Jesus fallar mig — jag går, — Jag går till Dig, Guds dyra Lamm! (L. S.)

P. m. 4 lin. 10.

221. **D** Gud! hur mörkt, hur swårt jag allting ser, Dock är jag nöjd om blott din wilja sker, Jag wet en orsak och ett ändamål, Och wet att Fadren ser hwad barnet tål.

2. Ack! synden, synden den är orsak nog, Min syndalust, som hjertat från Dig drog. Men ändamålet det är stort och godt: Min frälsning och min Herres ära blott.

3. Må stormen hwina kring min hydda då! Må allt i werlden mot min wilja gå! Gör med mig hwad Du will — jag wet förut Att hwad Du gör, det gör Du wäl till slut.

4. Det war en tid, då jag war rädd för Dig

Och för hwart lidande, som mötte mig, Men Gud
ste lof! den tiden är förbi, Nu ser jag blott din
kärlek deruti.

5. Nu ser jag blott ditt öppna hjertelag, Som
ligger för min blick i öppen dag. Nu ser jag,
under allt mitt qual och we, Ditt hjerta brista af
förbarmande.

6. Så spar ej agan, nådefulle Gud! Den är
ju ej det minsta kärleksbud. Jag wet att jag be-
höfwer den, och ser Att det är kärlek i hwart slag
Du ger.

7. Det är ej trälens fruktan, som jag har, Nej,
det är barnets fruktan för sin far; Din tuktan är
långt ljusware för mig An hwarje fröjd, som icke
kom från Dig.

8. Gör med mig hwad Du will — fullborda
blott Det werk, som Du hos mig begynna fått!
Gif mig hwad lidande, som täckes Dig, Det är min
winning att Du näpser mig.

9. Det är min winning fast det kostar på;
Blott för att hela brukar Du dock slå, Du dödar
wål, men ger ock lif igen, Det är mig ljust, att Du
mig späker än.

10. Det är mig ljust, fast jag ej fullt förstår
Hwad jag blott swagt härnere ännu får: Att
denna tidens wedermöda är Ej lik den herrlighet,
som wäntar der! (L. S.)

(Mel. se N:o 12.) P. m. 87: 87:

222. Jesu! Jag mitt kors will bära, Lemna
allt och följa Dig. Naken, fattig, utan ära,
Skall Du blifwa allt för mig. Gerna må jag

allt förlora, Som för mig förr egt behag. Mina skatter äro stora: Gud och himmel eger jag.

2. Må mig werlden gerna swika; Gud ej swiker — Han ger råd, Menskohjertan äro rika Uppå swef, men Gud på nåd. O! blott Herrans blick i nåde lysar ned uppå min stig, Vännen gerna mig förråde! Fienderna hate mig!

3. Bort all jordisk fröjd och löje, Komme sorg, förakt och nöd. I din tjenst är mödan nöje! Lifwet har jag i din död. Ack! med sorg jag kan ej fåras, Har jag blott din kärlek qwar, Med den fröjd ej mer jag dåras Som allenast timlig war.

(Montgomery.)

P. m. 98: 995.

223. War ej orolig, men förnöjder, Du, min själ, med Gud, din klippa: Han är en källa, full af fröjder. Ditt bekymmer kan du slippa: Han är din sol, Som dig will hägna, Och från sin stol Nåd låta regna. War ej orolig.

2. Han är dig huld, och will dig sköta, Af ett oförsalstadt hjerta: Der Han står bi kan du trygg möta, Lugn och sorgfri, all din smärta. Kors ångst och nöd Han snart omwänder; Ja, och wår död Har Han i händer. War ej orolig.

3. Om och till ingen mer på jorden Du dig säkert här kan trygga; Tro' då, att Han skall hålla orden: Uppå Honom kan du bygga. Han är hos dig i tåredalen, Gör trygg din stig Och lindra qwalen. War ej orolig.

4. Af nåd Han för oss till den skara, Som sälla himlahöjden, Förlöste ur all nöd och fara Njuta ewigt englafröjden; Der sjelf wår Gud

Will of hugswala, Till of, sin brud, Således tala: "Var ej orolig!"

(Syreens Sång.)

Mel. se N:o 33.) P. m. 98: 8:

224. **D** Herre Jesu, wid ditt hjerta Der will jag gerna gömma mig; Der glömma bort all synd och smärta, Som trycker mig på lifwets stig. Ja, Jesus, dit jag komma will, Att Dig för ewigt höra till.

2. I werlden är så trängt att wara, Mest för mitt onda hjertas skull; Här är jag hwarje stund i fara, Mig stöter satan lätt omkull. Kom, Jesu, stöd och led Du mig! Jag will ej gå ett steg från Dig.

3. Hos Dig är tryggt och godt att wara, Men också endast uti Dig. Kom Du och wärdes mig bewara, Att jag ej tappar bort din stig. Du sjelf den rätta wägen är: Behåll mig der, o Jesu kär!
(Pilgr.-Harpan.)

P. m. 4 lin. 11.

225. **P**å jorden är allting föränderligt — o! Hur skör är des wänskap, hur flyktig des ro! En wän är allena beständig, blott **En**, Som står i mitt ställe, rättfärdig och ren.

2. Och doftar än mot mig den skönaste ros, Så flyktar des fågring dock hastigt sin kos. **En** fläck uti öknen har grönska för mig Den grönskar kring Jesus — Han ändrar ej Sig.

3. Och lyser än öfwer mig solen så klart, Af mörknande skyar betäcks den snart. **En** sky har

allena ej mörker i sig: Den styn, hwari Jesus förklarar för mig.

4. All wänskap, som jorden kan bjuda uppå, Den ler wäl i början, men swiker ändå; Ett leende endast kan trösta min själ, Ty ler mot mig Jesus — då först är mig wäl!

5. Här fastas wi kring på ett stormande haf, Och jorden tar åter hwad jorden oß gaf; Men tron har dock funnit ett fäste, och ser På Jesus allena, och önskar ej mer.

6. Mitt hjerta är aldrig, nej aldrig, sig likt, Än warmt och än kallt, och än fattigt, än rikt, Det skiftar beständigt — det hjertat står fast, Som engång af kärlek till syndare brast.

7. På jorden är allting föränderligt — o! Hur skör är desß wänskap, hur flyktig desß ro! En wän är allena beständig mot mig, Hur allting förändras — Han ändrar ej Sig.

(L. S.)

P. m. 84:

226. Din wäg, o Herre! will jag gå, Och icke min! Hur törnbeströdd den wara må, Den är dock din!

2. Den är dock din — och det är nog, O Jesu kär! Du som af nåd till barn mig tog, Min börda bär.

3. Jag will blott komma hem till Dig, Hwad wäg, som helst! Hwad än i werlden möter mig, Jag will bli frälst!

4. Allt hwad Du gör är ganska godt, Fyll bågaren! Med sötma eller malört, blott Du räcker den!

5. Gif sjukdom eller helse, ack, Gif hwad Du will! Lär mig blott sjunga lof och tack O Gud, dertill!

6. Om Du ock döljer Dig ibland, Din wäg är god! Det klarnar åter, efter hand, Blott tålmod!

7. Tänk när jag rätt förstår ditt sätt Ditt tålmod! Hwad jubelrop: Din wäg war rätt! Din wäg war god! (L. S.)

P. m. 4 lin. 11.

227. Om faror förfära Och nöd tränger på, Om owän står nära Och wännerna gå, Dock ett oß huswalar Bland werlingar här: Guds Ord till oß talar, Att Herren är när.

2. Ej sparswen har lada, Dock räds han ej nöd, Som han må wi glada Förtrösta om bröd; Guds barn skall bli gifwet, Ehwad det begär, Så wißt det är skrifwet, Att Herren är när.

3. När allt måste fara Och död klappar på, Guds löfte det klara Skall trösta oß då; I yttersta nöden Det wißt för oß är, Oß fröjdar i döden, Att Herren är när.

L. m.

228. Lättsinnighet, förströelse Och fåfängt tal är styggelse; I satans hand ett farligt nät, Utspändt för Jesu trognas fjät.

2. De störa och bedåra mig, Samt draga hjerstat ifrån Dig, Att det ej stadigt på Dig ser, Och på din wink rätt aft ej ger.

3. Din gode Ande mig då styr, Och från det

arma hjertat flyr, Som iskallt och oböjligt är,
Se'n Du ej mera är mig när.

4. Och så förgår mig mången tid I mistning
af din dyra frid. Mitt hjerta har bedröfwat Dig,
Och kan i Dig ej fröjda sig.

5. Ho hjälper nu och stillar wäl Min flyktiga,
talträngda själ? Mitt löfte ej pålitligt är: Din
nåd allena segrar här.

6. Du, Jesu, är min förebild: Åck! gör mig
still, tyst och mild. O, stilla Lamm! förbarma
Dig, Och haf än tålmod med mig.

P. m. 5 5 8 8 5.

229. Tiden är så kort, Lef den icke bort!
Sker dig något efter tycket, Fröjda dig ej alltför
mycket: Tiden är så kort!

2. Tiden är så kort, Sörj den icke bort! Får
du något swårt förfara, Sörj ej alltför mycket ba-
ra: Tiden är så kort!

3. Tiden är så kort, Dröm den icke bort!
Werka, medan dagen warar, Domens dag allt
uppenbarar: Tiden är så kort. (L. S.)

(Mel. se N:o 100.) P. m. 4 lin. 12.

230. Blif gerna allena med Gud i det stil-
la, Och sök Honom tjena, jemwäl i det lilla. Bär
willigt den smärta, Han ger till din tuftan, Öd-
mjuka ditt hjerta, och gläds i Hans fruktan!

2. Ransaka det Ordet, som Han har dig gif-
wit, Ty det är ofß wordet en källa till lifwet. Må
aldrig du glömma hwad der du har funnit,
Men troget det gömma, tills himlen du wunnit.

(L. S.)

P. m. 7 6: 3 3 6 6.

231. **D** min Gud, hwart skall jag fly?
Hwem kan mig förlossa? Mig förändra, skapa
ny? Syndens boja lossa? Jag är swag: Jesu
tag Mig uti ditt sköte; Kom mig snart till möte.

2. Se min själ med nåde an, Som så hårdt
är fångslad, Och sig sjelf ej hjelpa kan, Si, hur'
jag är ängslad! O Guds Son, Nådethron! Låt
mig bönhörd blifwa: Wärdes tröst mig gifwa.

3. Jag är hård; Förkrossa mig; Böjelse Du
gifwe, Som ett wax, försmäldt för Dig, Arma
hjertat blifwe! Stå mig bi, Gör mig fri Från all
synd och wåde, Fräls Du mig af nåde!

4. Jesu! dina helga sår Kunna frid mig skän-
ka; Gif förden skull, att jag får Mig i dem in-
sänka; War mig huld; Från all skuld Låt ditt
blod mig rena, Mig med Dig förena.

(Mel. Si jag kommer.) P. m. 4 4 7.

232. **A**rma hjerta Lid din smärta Bär med
stilla tålmod, Hwad dig trycker: Gud tillycker
Wäl en gång din tåreflod! Låt det swida; All
din qwida Glöms, när ändan blott är god.

2. Fly från werlden, Synden, slården, In i
Jesu hulda famn: Himla-friden, Under striden,
Njut i denna lugna hamn: All den jemmer, Of
här klämmer, Bäres lätt i Jesu namn!

3. Fräter sorgen; Faders=borgen Lofwar tröst
i ymnighet. Tro och hoppas; Glädjen knoppas
Och slår ut i herrlighet: Kort är nöden; Snart
på döden Följer fröjd i ewighet.

233. **D** Jesu stärk min swaga tro, Jag är i oro — är i strid, Och söker hwila, hjelp och ro; Du är min frid! :,:

2. Ack! se till mig, ty jag är swag, Haf på min långa wandring aft; Gif hwad mig fattas hwarje dag, Du är min makt! :,:

3. Min wäg i mörker ofta går, Då ser jag ej min Faders hus, Ack! led mig rätt i dina spår, Du är mitt ljus! :,:

4. När wänner öfswergiswa mig, Gör mig med ensamheten nöjd; Jag har ju ändock alltid Dig, Du är min fröjd! :,:

5. Och börjar stormen fring mig gny, Och gör mig werlden mehn och sorg, Till Dig allena will jag fly, Du är min borg! :,:

6. Hwad är all werldens herrlighet, Om jag ej hör din Andas röst! Du är mitt hopp i ewighet, Du är min tröst! :,:

7. Hwad nåd Du slöfar på din brud! Dig är i kärlek ingen lik, Du är min rikedom — min Gud! Du gör mig rik! :,:

8. Men wäck mig upp till helig strid, Förlåt mitt hjertas myckna köld, "Beskräma mig i ondom tid", Du är min sköld! :,:

9. Och när jag står wid Jordans flod, Min sista säkra tillflykt blif! Du som har köpt mig med ditt blod, Du är mitt lif! :,:

10. Du wet ock hwad som fattas mig, Åt Dig har jag mig anbefallt. Min salighet är blott i Dig, Du är mitt allt! :,:

234. Jag behöfwer Dig, o Jesu, ty i mig
 bor intet godt, Ingen tro och ingen kärlek, ingen
 kraft, nej swaghet blott. Ack, jag känner mitt
 elände, jag är hjälplös utan Dig; Men Du är
 min egen frände, och Du will ju hjälpa mig.

2. Jag behöfwer Dig, o Jesu, din förtjenst,
 din dyra nåd, Din rättfärdighet, din wisdom uti
 allt mitt råd och dåd. Du som för min synd är
 slagen, Du har köpt mig med ditt blod, Då Du
 gaf Dig under lagen och uti mitt ställe stod.

3. Jag behöfwer Dig, o Jesu, din förlåtelse,
 din tröst; Jag behöfwer ständigt höra ljudet af
 din kända röst. Ack! så låt din mun upplåtas,
 säg mig än så huld och blid: Dina synder dig
 förlåtas, arma hjerta gack i frid!

4. Jag behöfwer Dig, o Jesu, under denna
 pilgrimsfärd, Att i mörkrets hemsta snaror ej min
 själ må blifwa snärd; Du ar wägen, Du är lif-
 wet, werldens ljus och sanningen; Den Dig beder,
 warder gifwet, Den Dig söker, finner än.

5. Jag behöfwer Dig, o Jesu, jag behöfwer all
 din frid, Ty i werlden är så mycken oro, möda,
 nöd och strid. War min ro i orons timma, war
 min tröst i nödens stund; Och låt mig alltjemt
 förnimma kraften af ditt fridsförbund.

6. Jag behöfwer Dig, o Jesu, när min fot på
 rosor går, Att ej högmöd, löttslig trygghet drager
 mig från dina spår. O, må Herrans fruktans
 anda aldrig wika bort från mig, Kom mig städs'
 med hjälp tillhanda, der en fara gömmer sig!

7. Jag behöfwer Dig, o Jesu, när i mörker

qual och we Hjertat strider, ängslas, bäfwar och din mening ej kan se. Herre Jesu, war då nära, lär mig älska ditt behag; Du har lofwat att mig bära i ditt sköte dag från dag.

8. Jag behöfwer Dig, o Jesu, wid hwart steg som jag skall gå, I min möda, i min hwila och wid allt, som kommer på, Uti glädjen och i nöden och i hwar belägenhet, Ja, i lifwet och i döden och i tid och ewighet. (Ahnfelts Sång.)

(Mel. se föreg.)

235. Jesu, tag mitt arma hjerta Och det dana, som Du will. Si, med all min synd och smärta Hör jag Dig ju ewigt till. Ond, förderfwad, skuldbelastad, Utan lif och frid i mig, Är jag, o min Jesu, "kastad Från min moders lif på Dig".

2. Armod blott jag alltid hade, Du är rik och mäktig, Du; Du som "swedan på Dig lade", Är också huld ännu. När då synden mig försträcker, Lär mig se i tron på Dig, Du som skulden öfvertäcker Och är "gjord till synd" för mig.

3. Hwad Du gjort för ewigt gäller. Du är min rättfärdighet; Lagen mig ej mera fäller, Se'n Du blef min helighet. O! hwad will jag mer begära, Se'n jag nu förstått ditt råd? Lär mig lefwa till din ära, Lär mig sjunga om din nåd.

4. Lär mig taga Dig på orden Utan alla om och men, Och låt ingen makt på jorden, Binda mig på nytt igen. Med din trohet mig bewara Och behåll mig "rättslig fri", Att jag ej i någon snara Må försätligt fångad bli.

5. Må då jord och himmel falla, **Västesordet** står dock fast; För den nyckeln springa alla Lås och riglar upp med hast. Ack, det gäller ju din ära Att fullborda, hwad Du sagt; Låt din Ande städs' mig lära Att på nådens Ord ge akt!

6. Se'n må alla känslor fara, **Sjelfwa saken** står dock qwar, Och den må wäl lycklig wara, Som sitt allt i Dig blott har. Hwad jag än på jorden mister, Sköter Du wäl om mig så, Att när lefnadstråden brister, Sjelf Du står mig qwar ändå.
(Ahnfelts Sånger.)

P. m. 11 10:

236. På Herrans Ord war trygg. Mot allt ditt tycke Och allt det skiftande i känslan bor, Hör Jesu ord, hör lifwets hufwudstycke: Den salig är, som icke ser, men tror.

2. Så sannt som Gud är trofast och sannfärdig, Och sagt: Kom hit till Mig, kom, "ho som helst", Skall också du, så syndig och owärdig, Blott genom tron på nåden blifwa frälst.

3. Ty allt beror af Herrans nåd allena; Wår bättring, tro och kärlek, frid och hopp Och wårt förblifwande wid detta ena, Allt måste blott ur nåden spira opp.

4. Ju mer du lärer, hur Han Sig förbarmar, För dig alltmer Han blifwer dyr och kär. På nåden trygg då hwila i Hans armar, Så djupt eländig i dig sjelf du är.

5. Den myckna synden, skröpligheten, bristen, Wißt har ock den i sig en sorglig wigt, Men faran är, att då med ormalisten Den onde qwäfwä will wår tillförsigt.

6. Vårt största fel är och bland alla felen Att ej i tron wi taga nåden mot. Maria har utwalt den bästa delen: Att stilla sitta blott wid Jesu fot.

7. Bekymrade Guds barn, o, om I wisten, Att huru stor än uselheten är, Är rätta kännetecknet på en christen Blott **Christus** — att man Honom ej umbär.

8. Förtro dig då enfaldigt, helt och gerna At Honom, som oändligt har dig kär, Och håll dig tryggt och fast wid Ordets kärna: Att endast **Christus** allt i allom är;

9. Att Han är wägen, sanningen och lifwet, Att ej i himlen, ej på jorden fanns Ett annat namn, vårt fallna slägte gifwet Till lif och salighet, än endast Hans.

10. Så skall oss Herren mer och mer framföra Till hemlighetens uppenbarelse: Blott **Christus** för oss, att rättfärdiggöra, Blott **Christus** i oss, all vår helgelse.

11. Med detta christendomens slutord skrifwet Af Andans vittnesbörd uti din själ, Du hafwer Sonen och i Honom lifwet Och Andans underpant på ewigt wäl.

12. Se här en christens lif: en werlingsbedja Af syndens kors och nådens herrlighet En aldrig utlärd konst — att tro och bedja, Och lefwa blott på **Guds** barmhertighet.

(Ahnfelts Sånger.)

P. m. 11: 10:

237. **B**or Christus genom tron uti mit hjerta, Så fruktar jag för ingen nöd och smär

ta, Då wet jag att Han har beredt åt mig Ett ewigt, oförgängligt arf med Sig.

2. Är jag en lem i Hans lekamen worden, Så skall jag, trots all synd och brist på jorden, Bli Honom lik, fullkomligt lik, när jag Får se min Jesus, som Han är, en dag.

3. Här ser jag Honom blott i Ordets spegel, Men när jag en gång bergat mina segel, Wid hemmets sälla kust, då skall jag se Min Frälsare med ohöjdt anlete.

4. Så will jag ej på jorden bo och bygga, Men wid Hans fasta nådesord mig trygga, "För-gäta det till rygga är," och glad Deruppe söka mig en säker stad.

5. Deruppe skall en ewig sabbath wara, Ett ewigt jubel från en frälsad stara. Tänk när och jag får stå wid "liffens elf," Och glömma allt — och se på Honom sjelf!

(L. S.)

P. m. 9997.

238. När den arma jordens tid förgår, Leswer likwäl Christus är från år; Och hwad frukte wi, om han är wår, I de werlande tider?

2. Men'ska, har du endast Christum qwar, Har du sjelfwer Gud till wän och Far; "Nog och öfwer nog", ja allt du har, Trots de werlande tider.

3. Kommer på en gång all mörksens här, Kommer satan och wår död begär; Si, den starke hjelten är oß när I de werlande tider.

4. Måste du i werlden hafwa twång, Bli dig wägen stundom alltför lång, Swartnar det för ögat mången gång I de werlande tider:

5. Bort misströstan! Herren är ju när! Ewiggt Han den gode Herden är; Swaga lammen sself i famn Han bär I de werlande tider.

6. Resa äfwen syndens magter sig, Får och satan lof att "sälla" dig, Och förwillad du ej ser din stig I de farliga tider;

7. Hjelten lesver! På Hans trofasthet Wåga trygg ditt lif, din salighet; Icke du, men Han din räddning wet, Trots de bistraste tider.

8. Herren lesver, fattom tröstligt mod, Herren lesver, ewigt huld och god; Ty wårs Herras Christi dyra blod Gäller ewiga tider.

9. Så — hwad helst oss möter, har du blott Uti Gud din skatt, din arfwelott; Har du wist ett stort, ett ewigt godt Alla kommande tider.

10. Upp då modigt i wår Herras spår, Segrens fröjd är genom Honom wår, Christi stridsman icke hwila får Dessa wigtiga tider.

11. Herrans domar öfwer werlden gå, Och de arma men'skor se derpå, Men de kunna ingenting förstå Af de werlande tider.

12. Hell! sin eld will Christus här ha tänd, Ty en eld att tända war Han sänd, Aldrig af den blinda werlden känd Under werlande tider.

13. Men sin klena hjord Han känner än, Och med ewig makt Han skyddar den; Må Han kännas och af den igen I de werlande tider.

(Ahnfelts Sånger.)

(Mel. se N:o 88.) P. m. 8 6: 8 8 8 6.

239. Hur salig är den lilla flock, Den gode Herdens hjord, Som trots all werldens hot och pock Dock hör och tror Hans Ord! Fast fienden

är werksam än, De hafwa dock en mächtig wän
Och wandra lednda af Hans hand Hem till Hans
eget land.

2. Med nya hjertan wandra de I kärlek, tro
och hopp; De tro, fastän de icke se, De lyfta blicken
opp Från mörker, owisshet och nöd. Ja, från
förgängelse och död Till landet, der all tro, allt
hopp En gång skall höra opp.

3. Men kärleken, den upphör ej. Ty kärlet
ewig är, Och ej som tron och hoppet — nej! Han
slutar aldrig der. Blott högre, högre stiger den
Hos Gud, som sjelf är kärleken. Att älska bli
wår salighet Hos Gud i ewighet.

4. Men, Jesu, är ock jag din lem? Säg, är
jag werkligt din? Går jag med Dig på wägen
hem, Och får jag slippa in? Ack gör den saken
wis och klar För mig såwäl som för enhwar!
Säg, hör jag till de rätta får, Som följa dina
spår?

5. Bepröfwa, Herre, hjertat mitt, Du, endast
Du det kan, Och låt det ewigt wara ditt, Min dyre
löftesman! Du, som har löst mig med ditt blod
Långt förr, än jag din nåd förstod, Ack lär mig Du
att älska Dig! Jag wet Du älskar mig.

6. Och när Du frågar se'n min själ, Om nu
jag älskar Dig, Jag swarar: Du mig känner wäl,
Du utransakar mig. Du wet, att fastän jag
är swag Och jemt i kamp med "syndens lag"
Jag wille gerna älska Dig, Som först har älskat
mig.

7. Om ock med twekan i min själ Jag swarar
Dig ännu, Så wet jag till min tröst likwäl, Att
Du ej twekar, Du. Du älskar mig i lust och

nöd, Du blodbrudgumme "hvit och röd", Och en gång skall jag älska Dig, Som Du nu älskar mig.
(Ahnfelts Sång.)

P. m. 57:

240. Herre! mitt hjerta Längtar i stillhet till Dig. Visa min smärta, Lifwa och wedergwic mig!

2. Salig i hoppet, Låt mig, o Jesu! blott ej Tröttna i loppet Och bli tillbaka — ad nej!

3. Håll mig wid handen, Gif mig allt stapplande till! Och gör blott anden Willig att gå dit Du will!

4. Göm mig för flärden, Göm mig, ad göm mig i Dig! Glädjen i werlden Är ju ej glädje för mig!

5. Herre bewara, Herre, wälsigna mig Du! Lyse ditt klara Wänliga anlet' mig nu! (L. S.)

P. m. 87:

241. Stilla, ja allt mera stilla Gör, o Du Guds Lamm, min själ! Stilla, när det går mig illa; Stilla, när det går mig wäl. Lär mig tyst och tålig vara, Låt din frid i mig bli spord, Och mitt nådastånd förklara Så med wandel, som med ord.

2. Stilla, ja allt mera stilla, Låt mig gå och tjena här, Lika trogen i det lilla Som uti det mera är! — Medan lifwets timmar ila, Kan wäl mycket hända mig — O, men låt mig alltid hwila Tyst och stilla blott wid Dig. (L. S.)

242. **A**ck, stilla Lam, o Jesu kär! De stillas
brudgumme Du är. Med ångrens tårar inför Dig
Nedkastar jag i stoftet mig.

2. Ej något godt uti mig bor. Mitt hjertas
ondska är så stor; Knappt har jag rätt besinnat
mig, Så resa wilda stormar sig.

3. Mitt sinne sig, så lätt förströr Och själens
lugn till intet gör. An ilar tanken bort från Dig,
An talar jag fåfängelig.

4. Jag tar mig icke rätt i akt; Är ej mot werl-
den på min wakt. Ack, ofta mig förströdd hon gör,
Och mig i andans torrhet för.

5. An fångas jag af detta garn I umgänget
med dina barn. Der trodde jag mig wara fri, Af
satan ej anfäktad bli.

6. Godt sällskap eljest gagna plär; Men också
detta skadligt är, När en den andras stillhet stör
Och till lätt sinnighet förför.

7. När då det bättre lyckats mig, Så tackar jag
af hjertat Dig. Men ack, wid detta glada mod
Är hjertats stillhet mig och god.

8. Kom snart, o Jesu! till mig in, Och gif
mig ett förnyadt sinn'; Mig stilla och saktmodig
gör, All syndens makt i mig förstör.

(Mel: se N:o 196.)

243. **D**! enslighet, D! hwad du mig är
förträffelig worden, Du är och det endaste nöje jag
finner på jorden. Min kammar' jag lycker Och
salig mig tycker; Ty Jesus der ofta i famnen mig
trycker Förtröligt.

2. Allena med Honom jag himmelska wälluster känner, Bort jordiska nöjen! ja! bort alla jordiska wänner. I gällen ej mycke' Mot detta mitt smycke, Mot denna min skatt ären I i mitt tycke Rättilumpna.

3. Min käraste Jesu! hur kan Du så wänliger wara? O, hwad Du är ljuf, när Du mig täcks din kärlek förklara! Kan Du mig benåda I tron sådant ståda, Hwad skall det då blifwa, när ögonen båda få se Dig!

4. Blott Jesus, blott Jesus jag will uti allo behaga, Blott Jesus är med, will jag sorgen som glädjen fördraga. Blott Jesus i nöden, Blott Jesus i döden. Det må bära hän, om det will uti glöden, Blott Jesus.

5. Blott Jesus, blott Jesus, allt annat, allt annat må wika, Wi känna hwarandra och ingen den andre skall swika. Min brudgumme söte, Jag uti ditt sköte Går satan och hela hans anhang till möte Frimodigt.

6. Frimodigt, om änskönt jag motparter mäktiga finner, För mig strider Israels Gud Jehovah, och jag winner. Jag willigt då drager I strid, om än swager; Tron tågar wäl långsamt, men slutligen tager Hon landet.

7. Ledd på dessa tankar, mitt hjerta af glädje så lifwas! Jag himlen ser öppen, jag känner hwad ej kan beskrifwas. Werld! hwad du är ringa! Behag har du inga; Men den som Guds kärlek till lydnad får bringa, Mår lustigt.

8. Än kommer Du Jesu! igen att än mera mig fägna; Du droppar ej nåd, nej, som slagregn Du låter den regna. På mig tycks Du flöda All

frukt af din möda ; Jag ser Dig, o Jesu ! ack ! om
bland de döda Jag låge !

(Fru Guldbrandsson.)

P. m. 9 9 8 8.

244. **N**ack, kunde du blott ringa blifwa, Fid-
barnasinne Gud dig gifwa : Så funne du ock wis-
serlig Gud och Hans paradys hos dig.

2. Ett litet barn är böjdt och stilla ; Sakt-
modig, tålig är des wilja. Det tar emot hwad
modren ger, Är nöjdt dermed, begär ej mer.

3. Det sig åt modren öfwerlåter ; Det löses
och det bindes åter ; Det tages upp och lägges ner ;
På modren lika wänligt ser.

4. Det glömmes bort, dock tåligt blifwer, En
wänlig min åt alla gifwer. Det bannas, men ej
fränks ändå. Falsk ära det ej tänker på.

5. Ej högheten des afund wäcker ; En konungs
makt det ej försträcker. O, under ! si, ett barn är
ju Så litet, armt och swagt ännu !

6. Förställning, falskhet det ej hysar ; Upp-
righet ur ögat lysar ; Enfaldighet bor i des själ,
Det tänker ock om alla wäl.

7. Ett barn ej mycket forskar, tänker ; Ej så-
fång oro hjertat kränker ; Des själ är lugn och
wäl förnöjd ; Bekymmer störa ej des fröjd.

(Mel. Ur stormarna ser.) P. m. 11 8 :

245. **H**ur ofta, min Frälsare, glömmar
jag Dig Och älskar hwad jorden tillhör ! Och tän-
ker ej på hwad Du lidit för mig Och ger Dig ej
äran dertför !

2. Mitt hjerta är ofta så dödt och så kallt,

Gif lif och din wilja mig lär! O Jesu! förändra, förnya Du allt, Och gif att Du sjelf blir mig kär!

3. Åf dyraste Jesu, min Frälsare god, Bewisa mig nåd, war mig huld! Åf, rena mig uti ditt heliga blod, Förlåt all min brist och min skuld!

4. Jag will ej mer söka i werlden min ro, Mitt fädernehem är ej der! Deruppe hos Jesus, mitt A och mitt O, Mitt hem och min arfswedel är.

5. SÅ sköt mig, och led mig och skydda mig wäl, Låt jorden ej taga mig in! Åt Dig, jag nu gifwer min kropp och min själ, O, Jesu, jag ewigt är din.
(L. S.)

P. m. 11 10:

246. Herre! föröca min tro och min kärlek; Jag är så fattig, så fattig på allt. Jag är så ond och förderfswad, o Jesu! Jag har ett hjerta så dödt och så kallt.

2. Gif mig en "ny och en lefwande ande", Döda allt egenhetslif i min själ! Twå mig hwar dag i det renande blodet, O, jag behöfwer den twagningen wäl!

3. Låt mig förnimma hwar dag i mitt hjerta **Syndaförlåtelsens** dyrbara nåd! Hjelp mig och styrk mig i frestelsens timma, Och war mig nära i råd och i dåd!

4. Led Du mig sedan hur helst Dig behagar, Drag mig, ad drag mig, allt närmare Dig! Och när du kommer i herrlighet åter, Haf of en krona förwarad åt mig!

P. m. 4 lin. 11:12:

247. När tomt är i werlden och mörkt omkring mig, Så gör mig, o Jesu, helt stilla för Dig! D, lär mig att kasta all omsorg på Herran Och tro på Hans nåd, om den också kännes fjerran.

2. När otro i hjertat will störa min frid, När synden, blott synden jag känner derwid, Så håll mig då stilla wid löstena dina, Som säga Du borttager synderna mina.

3. När jag ej förnimmer att Du är mig när, Då werlden mig lockar och blir mig för kär, Så håll mig då stilla och påminn mig, att Jag icke här söker min fröjd och min skatt.

4. När kroppsliga plågor och sjukdom mig när, Så göm mig, och, göm mig uti dina sår! Och lär mig helt stilla besinna derwid Att smärtorna vara blott "en liten tid"!

5. När wänner förändras och glömma mig bort, Så lär mig betänka att "tiden är kort". En wän som ej swiker jag har likwäl qwar Och eger jag Honom, jag "öfswernog" har!

6. När satan will riswa all tröst från min själ, Då läser jag Ordet och allt blifwer wäl; Det Ordet ej bortdrifwer syndiga hjertan, Det renar, det läker, det borttager smärtan.

7. Det kännes så godt att betrakta det Ord, Som ewigt består, när båd' himmel och jord Förwandlas, förgås — o, då är det ju hoppet Som lifwar "de elända" här under loppet.

8. Ja, gör mig o Jesu helt stilla för Dig! Mer tro och mer kärlek Du tände hos mig; D,

låt icke werlden mitt hjerta förwilla Min dyraste Herre! Åck, gör Du mig stilla! (Z.)

P. m. 883:

248. Herde Du, som fåren betar, Och i öknen dem uppletar Nådelig! Sök mig när jag ute wankar, Samla mina strödda tankar Inpå Dig!

2. Hulde Herde, jag är fåret Som mår bäst i sidosåret; Tag mig in! Gode Herde öppna samnen! Jag ju ock är ett af lammen, Jag är din!

3. Du med stafwen wägen wisar Och din hjord med wällust spisar: Salig fröjd! En och hwar till betet för Du, Och den själ som hungrar, gör Du Ewigt nöjd.

4. Gärda om din hjord, och skydda Lammen små, som i din hydda, Wid ditt bord, Åta ur din hand sig nöjda Och sig se'n i skuggan fröjda Af ditt Ord. (C. G. Gjörwell.)

P. m. 8 lin. 7.

249. Jesu, Du som har mig kär, Till ditt hjerta will jag fly. Högt gå hafwets böljor här, Rasande är stormens gny, Endast Du kan hjälpa mig. Åck, mig arma, handen räck! Min förtröstan står till Dig. Med din winge mig betäck!

2. Dig allen' behöfwer jag. Idel kärlek är ju Du. Jag är oren, arm och swag, Jag är sjuk och blind ännu. Sannt och heligt är ditt namn, Fullt af idel salighet. Jag är full af synd och skam, Du är min rättfärdighet.

3. Annan tillflykt jag ej har; Hjelplös ser jag upp till Dig. Lemna mig ej ensam qwar;

Skyddda mig på farlig stig! Göm mig i din Fräl-
sarfamn, Till dess stormen rasat ut; För mig då i
himplens hamn. O! tag mot min själ till slut!
(Wesley.)

p. m. 6 lin. 11.

250. Till Jesus! till Jesus! så ropar jag
glad, Och skyndar i tron på Hans löften åstad Med
allt hwad som trycker och plågar mig här. Han
wet nog på förhand hwad helst det dock är, Men
tröttnar ej höra min klagan ändå, Hwar finns wäl
en men'ska, som älskar mig så!

2. Till Jesus! till Jesus när synden gör we,
När skulden jag allt upp till himlen får se, När
satan försträcker på tusende sätt, Och lagen fördö-
mer mig och med all rätt, Då gällar det fly till min
Jesus i tid, Det fridlösa hjertat Han ensam ger frid.

3. Till Jesus! till Jesus! när allt går emot,
Till Jesus med nöden, och Han gifwer bot! Till
Jesus! till Jesus! i frestelsens stund, Ty Han är
allena min salighets grund. Han styrker och stödjer
mitt wacklande mod, Och hjälper mig öfwer den
swallande flod.

4. Till Jesus! när tron är en "wacklande rö",
När kärleken börjar förkolna och dö, När hoppet
begrinner att lysa så matt, Och hjertat ej mera har
syn på sin skatt, Till Jesus! till Jesus, som allting
gör nytt, Min död blir till lif af Hans kärlek för-
bytt.

5. Till Jesus! till Jesus! så klinge min sång!
Till Jesus! till Jesus, jag ställe min gång! Och

frågar mig någon: hwi sjunger du blott Om
Honom, jag swarar: Si, allt har jag fått Af
Honom; då må jag wäl sjunga Hans pris, Så
godt jag förmår, på mitt barnsliga wis!

6. Till Jesus! till Jesus! ty Han är ändå
Den endaste klippan att bygga uppå! Han swiker
mig aldrig, Hans kärlek står fast; O, skynde till
Honom all werlden med hast! Han kommer att
hålla sin werldsdom till slut, Wäl den, som har
kommit till Honom förut!

P. m. 67887.

251. Jesu god :: Du som köpt mig med
ditt blod, Dig ske pris att mig Du wunnit Genom
blodet, hwilket runnit När Du i mitt ställe stod!

2. Jesu kär :: Du mitt lif och helsa är. Utom
Dig är jag förlorad; Men i Dig är jag utkorad
Att få wara der Du är.

3. Du är min :: Mig Du köpt att wara din.
Fattig, ringa är jag worden, Men är dock ditt barn
på jorden; Ty af nåd är jag ju din.

4. Dig ske pris :: Du som kärleksfull och wis
Sköter mig som jag behöfwer, Och när striden
snart är öfwer Förer mig till paradys.

5. Jesu gör :: Mig förnöjd hur Du mig för.
Gif mig tålmod i nöden, Gif mig segerkraft i
döden — Dig för ewigt jag tillhör.

6. O jag ser :: Af din nåd allt mer och mer,
Att i Dig, i Dig allena Är all salighet — det ena
Bli'r mig tydligt mer och mer.

7. O min själ :: Allt är genom Jesum wäl.
Allt skall tjena till det bästa Och din tro allt mer
befästa: Allt är genom Jesum wäl.

(Mel. Sw. Ps. N:o 77.) P. m. 87: 7788.

252. Bort, J twiflets tankar alla! "Skall jag också målet nå? Skall jag segra eller falla? Faller jag, hur går det då?" Dessa tankar störa mig, Wända blicken från den stig, Den Du, Gud, för mig utstakat, Der din frid jag redan smakat.

2. Själens frestare mig säga: "Hwilken dårskap detta är, Att jag ej den fröjd will ega Den mig werldens lust består. Ja, så blomsterrik ej är Wägen som till himlen bär, Som den wäg der tusen andra Jag ser som på rosor wandra."

3. Men Du har i öknen kämpat, O min Jesu, ej för Dig. Frestarns list Du mäktigt dämpat, Och det har Du gjort för mig. O, mitt bistånd ware nu J all nöd, o Jesu! Du. Wärdes, Jesu, hos mig blifwa, Du kan mig ej öfwergifwa.

4. Bort då, twiflets tankar alla! "Skall jag också målet nå? Skall jag segra eller falla? Faller jag hur går det då?" Jesus frestad blef för mig; Och på lifwets smala stig, Som Han welat mig utstaka, Will jag wandra, bedja, waka.

C. m.

253. O! låt mig wandra wid din hand En lugn och salig stig! Och lys mig in i himlens and, Der Lammet wäntar mig.

2. Hwar är den salighet jag fann, När först min Gud jag såg, Då jag af fröjd och kärlek orann Och wid Hans hjerta låg?

3. Ack, hwilken fridfull, ljuflig tid, Fast jag

nu minns den blott. Då war det frid — nu är det strid, Nu swårt — då allt så godt.

4. O helga Dufwa, kom igen, Du fridens sändebud! Jag hatar synden; Det war den Som drog mig bort från Gud.

5. Hjelp mig att störta ned den gud, Som will inta' ditt rum! Se'n hwila wid ditt kärleksbud, Wid Evangelium.

6. Då går jag åter wid din hand En lugn och salig stig, Du lyser in mig i det land Der Lammet wäntar mig.

C. m.

254. O, underbara nåd! som kan Upprätta syndens träl. Jag war förlorad, Du mig fann; War blind, nu ser min själ.

2. Det nåden war som lärde mig Att frukta syndens död. Se'n lärde den mig tro på Dig, O Gud, min hjelp i nöd.

3. Igenom mången nöd och strid Jag redan hulpen är. Det gjorde nåden allt. I frid nu wägen hemåt bär.

4. När icke här jag wandrar mer Af tusen sorger böjd, Jag inom himlens förlåt ser Min Gud i frid och fröjd.

5. Som snö försmälta skall wår jord, Och sol och stjernors här. Men, enligt Herrans eget Ord, Gud min för ewigt är.

P. m. 11 10: 10 10.

255. Du, Herre, känner detta arma hjerta Som kommer för att hwila ut hos Dig, Med al

den synd, den oro och den smärta, Som djupt uti
des inre rörer sig. Jag bär det allt inför din
fotapall, Och tror ditt Ord, att Du mig höra
skall.

2. Du, Herre, känner det förflutnas stunder,
Då jag så länge fjerran från Dig gått. Med her-
de-trohet Du mig sökt derunder, Tills lammet
ändtligt i din famn Du fått, Och lystat glad på
Dina arlar opp, Och återskänkt det lif och kraft
och hopp.

3. Du, Herre, känner och hwar dags bekym-
mer, Hwar strid hwar smärtsam pligt, hwar fre-
stelse; Du ser den tår, som ofta blicken skymmer,
Wid tanken på mitt hjertas älskade; Du ser den
längtan efter frid hos Dig, Som under resan of-
ta griper mig.

4. Du, Herre, känner och hwar glädjestrinna,
Som än skall lysa upp min framtids stig, Hwar
mildt upppfriskande och ljuslig timma, Som än
din kärlek will förlåna mig. Och när jag står wid
dödens mörka flod, Du känner äfwen den! —
det ger mig mod.

5. Du wet nog hwilket verk wi äro sedan I
allt oss lif, blott utan synd, Du war; Nu kan Du
hjelpa hwar och en, emedan Du wet så wäl, så
wäl om en och hwar. Du wet hwad sorg, Du wet
hwad glädje är, För båda öppnas än ditt hjerta
här.

6. Så kommer jag och tager Dig på orden,
Och bär min synd och bär min sorg till Dig; Och
af din Andas kraft delaktig worden, I din rätt-
färdighet jag gömmer mig, Och längtar glad,

med blicken till Dig wänd, Att känna Dig som jag af Dig är känd.
(L. S.)

P. m. 76: 76:

256. Jesu wänner sorgse så Ädla säd med tårar, Och med gråt se'n wattna så Hjertans plöjda färor. Dock skall komma skördetid, Och de så uppstära, Och med hjertans fröjd och frid, Hwar sin kärswa bära.

(Ur Mose o. Lams. W.)

257. Ängsliga hjerta upp ur din dwala! Glömmmer du alldeles bort hwad du har: Frälsarens wänskap, Råd och gemenkap! Ännu Han lefwer densamme Han war.

2. Stanna och wakna! Tänk hwad du hafwer, Icke i dig, men i Frälsaren kär! Ren och rättfärdig, Himmelen wärdig, Icke i dig men i Honom Du är.

3. Fastän du icke kan känna och se det, Fast du är syndig och skröplig — likwäl Christus har köpt dig, Twagit och döpt dig, Bär och bewarar och ännu din själ.

4. Midt under syndens dagliga plåga, Dock du en ewig rättfärdighet har. Att wi är' rena Ha wi allena Tacka det Lammet som synderna bar.

5. Gud är ju ännu i Christo din Fader, Sonen är ännu din Broder som dog; Trofaste Anden Ännu wid handen Städsse dig leder — är detta ej nog?

6. O, hwilka under helgonen äro: Äro så sa-

lige — sucka så tungt ; Åro så höga, Se det så föga ; Åro i borgen men sällan ha' lugnt.

7. "Wandra i trone, se Honom icke." Detta är regeln — det blifwer derwid. Korta minuter Känslan åtnjuter Hwad wi i sanning dock ege alltid.

8. Upp då ur dwalan, ängsliga hjerta, Glöm icke alldeles bort hwad du har. Åfwen den timma, Tjockaste dimma Solen fördöljer, är solen dock qwar.
(Ahnfelts Sånger.)

P. m. 11 9: 11 11 9.

258. Hwad fattas mig ännu ? Min Herde Han är, Den trofaste, nådige, Herren ! De swaga, små lammen i famnen Han bär, Och är från de sina ej fjerran ! På grönskande ängar Han förer sin hjord Till friskaste källsprång, så lär mig Hans Ord, Och ewigt det Ordet förblifwer.

2. Jag fruktar mig ej, ty Hans läpp och Hans staf, De trösta och styrka mitt hjerta ; Och allt hwad mig möter det wet Han ju af, Det ware sig fröjd eller smärta. Hans nåd och barmhertighet följa mig här, Och snart får jag se Honom, sådan Han är, Och bo i Hans hydda för ewigt.

(L. S.)

P. m. 6 6 5:

259. Wil ej ur mitt hjerta Helsingamma smärta, Andans fattigdom ! Säg mig mina brister, Att jag aldrig mister Nådens rikedom !

2. Wandringsman på jorden Fatta djupt de

orden: Blott som arma, små, Nåden wi erfare.
Gud, den underbare, Har beslutat så.

3. Bli du sjelfbelåten, Är du re'n från strå-
ten, Som till lifwet bär. Endast de elända Söka
och använda Swad of giswet är.

4. Heldre må du ligga Uti stoft och tigma
Nåd i Jesu blod, Än att sjelffrättfärdig, Helig, stark
och värdig Hafwa tröst och mod.

5. Heldre syndbelastad, Under domen kastad,
Fallen och oren! Publikan och stöka, Kunna Je-
sum söka, Men ej Pharisen.

6. Milde Gud bewara Mig från denna fara:
Sjelffrättfärdighet. Men i Christo gif mig Tröst
och kraft, och blif mig Du all salighet.

7. Att i trone salig Andock ha' otalig Brist
och skröplighet: Wißt är det bedröfligt: Men det
är behöfligt, Se sin uselhet.

8. Må jag alltid känna Hur jag uti denna
Jntet alls förmår; Men ej heller glömma Jesu
hjerter ömma, Jesu blod och sår.

9. Uti dem allena Tusende orena, Arma syn-
dare Funnit nåd och rening Genom trosförening
Med sin Frälsare.

10. Högst eländig är jag, Men i Christo bär
jag Dock en härlig skrud: Swita silket gör mig,
Medan det tillhör mig, Ren och täck för Gud.

11. Den som såled's krossad Fått sin själ för-
lofsad Ur des trældomsband, Råds dock än sitt
hjerter, Känner synd och smärta, Trängtar till sitt
land.

12. Falska andar ströfwa Själens skatt att
röfwa, Strida jemnt om den; Lägga sina sna-
ror, Tusen dolda faror, Omkring wandraren.

13. Jesu war då nära! Wärdes sjelf Du bära
Rammet i din famn! Sköt din hjord den klena,
Släpp den ej allena; Herde är ditt namn.

14. Göm mig undan werlden: Jag är rädd
för slården, Jag är rädd för mig. Den till Jesum
hunnit, Har wäl wägen funnit, Men kan irra sig.

15. Tron, det helga, höga, Underbara öga,
Stärk uti min själ! Älta perlan klara Wäl åt
mig bewara Till mitt högsta wäl!

16. Nådens werk Du lifwe, Regn och sol Du
gifwe: Följ hwad sätt Du will, Blott Du så mig
förer, Att till slut mig hörer Himmelriket till.

(Ahnfelts Sönger.)

P. m. 7773.

260. **J**en djup, oändlig skog, Swart af
moln der åstän slog, Gick ett litet barn en gång,
Dagen lång.

2. Ja, den dagen war så lång, Himlen mörk
och skogen trång, Barnet i sin ensamhet Gick och
gret.

3. Gret och tänkte: aldrig mer Jag min fa-
ders boning ser; Här i mörker, köld och nöd
Blir jag död.

4. Just då så förtwifladt war, Molnet wäk —
och solen klar Glänste fram — och i dess ljus
Fadrens hus.

5. Allt war nu på stunden godt — Allt stod
nu som förr det stått: Samma hem och samma
far — Allt war qwar.

6. Så, Guds barn, går ofta du Djupt i

mörker — kanske nu — Vet ej hwart du kommen är, Hwart det bär.

7. Känner idel maktlöshet, Idel synd och otrohet; Får af Ordet ej den kraft Förr du haft.

8. Men så wißt som Gud är qwar Och en ewigt trofast Far, Skall du än få ljus och tröst Wid Hans bröst.

9. Herden känner fåret än; Känns ock Han af det igen, Är på stunden allting wäl, Åter wäl.

10. Hör blott ännu Herdens röst, Bida ännu wid Hans bröst; Dig skall ljus uppgå igen, En gång än.

11. Bakom swarta molnet der, Bakom tjocka dimman är Solen lika skön och klar Ännu qwar.

12. Äfwen i den mörka stund Står ännu Guds fridsförbund: Du har samma hulda Far Ännu qwar.

13. Berg och högar falla må, Jord och himmel likaså; Herrans trofasthet ändå Skall bestå.

14. Himlens barn är alltid sällt; Fadren har det så beställt. Det går alltid wid Hans hand Till sitt land.

(Mel. Den skönaste ros.) P. m. 4 lin. 9.

15. Det lyfnar med glädje och fruktan Till allt hwad deß Fader det säger. Wißt står det som barn i Hans tuftan, Men eger ock allt hwad Han eger.

16. Wißt möter det sorger på wägen; Wißt trycker ock korsset deß skuldra; Wißt blir ock den trogne förlägen När skyarne swartna och bullra.

17. Det barnsliga hjertat wißt bäfwar Wid onda och stormiga tider; Men likwäl till himlen det sträfwar, Och Hjelten går främst i desß strider.

18. Att alltid få fly i Hans sköte, Förljuswar de bittraste timmar; Och ännu wid dödsnattens möte En stråle af hoppet dock glimmar.

19. Wißt bittrast af pröfningar alla Är den att ofß synden widlåder, Och gör ofß så tröga och falla, Och hjertat ofß ännu förräder.

20. Men pris ske Guds Lamm, som borttagit All werldenes synder i tiden; Ofß redan i blodet rentwagit, Och gett Sin rättfärdighets siden.

---

21. Glöm då ej, du Herrans barn, Denna skrud — blott stoft och skarn Är all din rättfärdighet: Glöm ej det!

22. Men i Christo ren och skär Är du alltid Gudi kär, Står du alltid som en brud Täck för Gud.

23. Ty hwad ende Sonen gjort Håller Gud så dyrt och stort, Att ej all din skröplighet Rygggar det.

24. Så Guds barn är alltid fällt; Allt har Christus wäl beställt: Kan det blott på Honom tro, Har det ro.

25. Under dagen wandrar det Willigt i sin Herras fjät; Natten hwilar det med tröst Wid Hans bröst.

26. O, du saliga Guds barn, Du som håller allt för skarn Mot att ila till Guds stad; O war glad!

27. Om ofß synd och sorg och strid Trötta dig i denna tid, Ofka de din längtan blott; Bli'r allt godt!

28. Glöm då aldrig hv du är: Frälst och salig redan här; Får och sist — på tidens strid — Ewig frid.
(Ahnfelts Sånger.)

(Mel. Sw. Ps. N:o 160.) P. m. 6 7: 6 6:

261. Jag släpper Jesum ej! Min Gud Han ewigt blifwer. Han är det, som mig lif Och ewig sällhet gifwer. Med Honom lefwer jag, I Honom jag består, Om denna jordens rund Förwandlas och förgår.

2. Jag släpper Jesum ej. Med Honom will jag lida. Han lindrar allt mitt we, Han står uppå min sida. Han för till glädjen mig Igenom jemrens dal, På korsets smala stig I himlens fröjdesal.

3. Jag släpper Jesum ej! Med Honom will jag strida. I kamp med synd och werld Förlofningen förbida, Den Jesus lofwat har; Ack ja, Han ställer sig, Der striden hetast är, Och segren tar för mig.

4. Jag släpper Jesum ej. Med Honom dör jag gerna. Han är i dödens dal Den klara morgonstjerna, Som uppgått för min själ, Som gör min natt till dag, Mig för till Fadrens hus. Wid Jesum blifwer jag. (Syreens Sånger.)

(Mel. se N:o 15.) P. m. 8 7: 7 7.

262. All ting Jesus har i händer, Allt godt Han tilldela will, När man sig till Honom wänder Och med trone litar till; All tings nöje själen får, När hon i Hans wänskap står.

2. Ingenting min själ här finner, Som kan stilla mitt begär, Allt med oro sist försvinner: Jesu nåd allen' det är, Som ersätter all min brist, När jag har allt annat mist.

3. När jag här föraktad blifwer, Lider jag och tiger still', Jag till Jesum mig begifwer, Som mig ej förskjuta will; Hwad mig felar Han bäst ser, Hwad mig tjänar Han mig ger.

4. Fastän werlden mig förföljer, Är dock Jesus mitt förswar, Fast Han sig i korset döljer, Omsorg Han dock för mig drar; I all nöd är Han min borg, En sann tröst i all min sorg.

5. Hjertat mitt på rosor träder, När det fast med Jesus står, Fastän korset och owäder Uppå alla sidor går; På Hans kärlek allt beror; Trygg jag Honom mig förtror.

6. I förakt är Han min ära, I bedröfwelse min fröjd; Ej mig döden kan förfära, Mitt lif, Jesus, är upphöjd, Utur hwilkens sidosår Lifsens helsobrunn utgår.

7. Om mig kropp och själ försmäktar, Är Han dock mitt hjertas del. Fast mig mörksens makt anfäktar Och anklagar mina fel, Min rättfärdighet Du äst, Jesu! som Dig döda lätst.

8. Allt jag gerna will försaka, Jesu! låt mig finna Dig; Om jag får din sötma smaka, Ingenting då tryter mig; Dig allena jag begär, Öfwer allt Du kärast är. (Ur Mose o. Lams. W.)

P. m. 4 lin. 11.

263. **D** Jesu! huru ljus din kärlek söta! När Du en ängslig själ med fröjd will möta, Du

med din ljufwa frid fördrifwer smärtan, Och gju-
ter tröst i de försagda hjertan.

2. Som foglen efter dag om natten längtar,
Så och min själ till Dig, min Jesu, trängtar; I
ängslans hetta kan hon icke swalkas, Förrän Du
med din frid till hjertat nalkas.

3. Jag ropar, men ibland Du Dig fördöljer,
Och likasom din nåd helt öfwerhöljer; Då ropar
jag allt fort: hwi will Du dröja? Ty ingen, utan
Du, kan mig förnöja.

4. Du hafwer låtit mig din sötma smaka, Din
kärlek, mera söt än honungskaka. Ty kan jag
ingen ro i själen finna, Om Du din kärleksflod ej
låter rinna.

5. Du har, o Jesu! sjelf mig till Dig dragit,
Och från all werldslig lust mitt hjerta tagit; Du,
all min lust! Hwi will Du mig förhala? Jag
törstar; Kom Du sjelf och mig hugswala.

6. Du kommer, bäste wän fast Du förhalar;
När Du fördröjer, Du med själen talar, Du talar
då om hwad som ännu hindrar, Att hon ej fyllest
af din klarhet glindrar.

7. Du will, att själen skall Dig mera söka, Och
kärleksträngtan sig alltjemt föröka; Du will min
själ allt mer i hunger sätta, Och öfwerswinnligt
will Du henne mätta.

8. O Jesu, själawän! så ske din wilja, Låt
ingen, ingen mig ifrån Dig skilja, Låt mig i tro-
nes ljus Dig efterfölja, Så är Du min, fast Du
Dig tyckes dölja.

9. Du som mig hulptit förr, hjelp mig att
strida, Att jag ej till min själ må skeppsbrott lida.

Åh! nej, åh! nej: låt fara hela werlden Med
desß fåfånga lust, den lösa flården.

10. Mitt ombetrodda gods kan Du bewara,
Min själ Du frålsa kan ifrån all fara: Gif nåd,
att jag må efter målet jaga, Låt ingenting mig ur
din hand få taga.

11. Gif, att jag ur ditt Ord rätt troget sam-
lar Den kraft, som styrker tron och hoppets ankar,
Till desß jag med en glad och helig tunga Får i din
fröjdesal om seger sjunga.

12. Då får jag utan qual och utan fara Hos
Dig, i ewig tid, o Jesu! wara, Och Dig uti ditt
rike gladlig möta, Och dricka af de kärleksströmmar
söta.

(Ur Mose o. Lams. W.)

P. m. 78: 88.

264. Gud är trofast — o! att jag Kunde
rätt besinna detta, Och min lit hwarenda dag Till
Hans nåd allena sätta! Jag är trolös och eländig,
Gud är trofast och beständig.

2. Gud är trofast; — se Han kan Ej sitt Ord
och löfte rygga, Ingen älskar mig, som Han, Kan
som Han mitt wål betrygga; Tror jag ej den ed
Han gifwer, Lika fullt Han trofast blifwer.

3. Gud är trofast; — Han gör wål, När Han
slår och när Han helar, Tyngd och lättnad åt min
sjål, Han med samma trohet delar. Allt hwad Han
mig täcks beståra Skall och lända till Hans ära.

4. Gud är trofast; — sitt förbund Låter Han
min själ få weta. Och en gång i dödens stund
måste det till slut och heta: Jag war trolös och
eländig, Han war trofast och beständig! (L. S.)

265. När mörker vårt hjerta betäcker,
 Swart gå wi att söka öf ljus? När storm öf i
 werlden försträcker, Hwar finnes det bergfasta hus,
 Der trygge och säkre wi bo, Der ingen kan störa
 vår ro? Blott hos Jesus.

2. När samwetet talar försträckligt Om syn-
 der, om otro och köld; Hwad ha wi, som då kan
 tillräckligt Betrygga öf, hwad är vår sköld? Hwar
 hafwe wi helighet nog? I Honom, som re'n för
 öf dog, I vår Jesus.

3. När frestaren listigt öf wetat Inleda på
 willofam stig, Med swel och med lögner öf retat,
 Att akta och lyfna till sig; D wändom till Herran
 då snart, Hans Ord wisar wägen så klart: Den
 är Jesus.

4. Och Han är ej den öf förkastar, Han stöter
 ej någon från Sig; Fastmer öf att söka Han
 hastar, Och beder öf: "Kommen till mig! D, flyn
 mig ej, kommen igen! Jag är ju er trofaste wän,
 Eder Jesus."

5. Så kallar Han öf, och förlåter All otro, all
 synd och all skuld; Han rengör öf, pryder öf åter,
 Och wittnar att Fadren är huld; Och nådig, fast
 syndat du har, Han åter i skötet dig tar, Genom
 Jesum.

6. Ja wißt är Han ewigt densamme, En hjel-
 pare mächtig i nöd, Och will, att Hans nåd wi
 annamme, Trots synder och djefwul och död: Ty
 Han har öf frälst från dem alla Som Herre och
 Konung wi kalla, Brodren Jesus.

(Ahnfelts Sånger.)

P. m. 6 lin. 8.

266. Bekymras ej du arma själ, Ty Herren hör och ser så wäl Allt hwad ditt hjerta ängslar mest, Och när Hans tröst behöfwes bäst, War du blott stilla, troгна själ, Din Gud gör allt så godt och wäl.

2. Förtrösta på Guds löstesord, Ty det förgås ej med wår jord. Den Herren älskar, agar Han Med kärleksris och fadershand; Ty håll dig fast wid detta Ord, Som kom från himlen till wår jord.

3. Bed utan fruktan, bed och tro, Så får ditt hjerta salig ro: "Min Gud, gif mig det nyttigt är, Ty allt är godt, hwad Du bestär!" Ja, bed med ännu större tro; Så får ditt hjerta mera ro.

4. Gif hela hjertat åt din Gud, Si ryder du Hans kärleksbud Och hafwer Herran Jesum kär, Som dig på sina armar bär. Gif allt tillbaka åt din Gud, Som gaf dig hjertat med sitt bud.

5. Med tålmod lid allt, min själ, Ty korset dig bekommer wäl, I lidandet blif Jesum lik, Så blir och himlafförden rik; Med glädje lid, haf tröst min själ Och säg: Jag mår i Christo wäl.

(P. A. Ahlberg.)

P. m. 6 6 5:

267. Tacksamt will jag sjunga Med min själ och tunga Om min Jesum god' — Du all kärleks källa Som gör själar sälla Med ditt dyra blod.

2. Jag ej werlden aktar, När jag Dig betrak-

tar, Du, min glädjesol. Låt mitt hjerta brinna,
Mina tårar rinna Wid din nådastol.

3. Nåd har Du mig gifwit Och mitt namn upp-
skrifwit I din minnesbok. All min nöd jag tager
Af din hand och drager Nöjd ditt ljuswa of.

4. Glad will jag Dig följa Och ej något dölja
För ditt hjerta mer. Ack, låt intet skilja Mig
ifrån din wilja, Jesu, jag Dig ber.

5. Skulle mycken smärta Krossa än mitt hjer-
ta, Jag ej knota får; Ty din hand mig spåker,
Och fullkomligt läker Alla mina sår.

6. Herre, låt din tuftan Hålla mig i fruktan,
Att ej syndens lust Må mitt samwet kränka Och
min själ fördränka Uti sorg och pust.

7. Håll mig ständigt waken, Att jag ej står
naken För din domstol der; Kläd min själ, li
bruden, I den hwita skruden, Helig, ren och skär.

8. Snart min wallfart slutar Och mitt hufwud
lutar, Jesu, mot ditt bröst. Der skall jag få
hwila, Till din himmel ila Och få ewig tröst.

(P. A. Ahlberg.)

p. m.

268. Uti all pina Är för de dina Glädje
nog, o, Jesu kär! I dina gäfwor, De himla-
häfwor, Ja, i Dig, som Frälsar'n är! Bojorna
bryter Du, och förbyter Smålek i ära, Klippgrund
skall bära Den på Dig bygger. Hallelujah! In-
till ditt hjerta Hänger vårt hjerta! Dig är det
gifwet, Död eller lifwet Skilja of icke. Hallelujah,
Hallelujah!

2. Werlden och nöden, Synden och döden,

Djefwulen också dertill, Har Du i händer; Att Du afwänder, Komme och hwad komma will. Dig skall vår tunga Dersföre sjunga Lof, — från oss alla; Högt låt det skalla I denna stunden! Hallelujah! Wi jubilera Och triumfera! Alltså, beprisa Dig, som skall wisa, Att din är magten. Hallelujah, Hallelujah!

(Mel. Jag sjunger nu om seger.) P. m. 76: 76:

269. På nåden i Guds hjerta Den Jesus bragt oss fram, Då Han för oss i smärta Blef död på korssets stam, Jag nu allena bygger Min tro och salighet; Och lefwer detsför' trygger, Den onde till förtret.

2. På nåden i mitt hjerta Jag stödde mig en tid; Men då, wid syndens smärta, Jag miste all min frid. Jag war så länge nöjder, Som jag mig kände rörd; Men war jag mindre böjder, War straxt min ro förstörd.

3. Men Gud ske pris, som lärt mig Att felet nu förstå, Och bättre ro beskärt mig Att nu få hwila på: "På nåden i Guds hjerta, Den Jesus bragt oss fram, Då Han för oss i smärta Blef död på korssets stam."

4. Wäl har jag ännu skiften, Och känslan verlar om; An warm och rörd af Skriften, An fall och död och tom; Men nu jag lärt betrakta: Det skiftar ej hos Gud; Och nu jag lärt förakta Mitt eget hjertas ljud.

5. Wäl är min tro anfäktad, Men är dock nu en tro: Wanmäktig och försmäktad, Jag dock med den har ro, Och kan jag rätt mig dölja I Christo

och bli still', Så plär och kärlek följa, Fast icke som jag will.

6. Den egendom som köptes Med Jesu Christi blod, Och gafs mig när jag döptes, Blott den är fast och god. Den ligger i Guds hjerta Och i det fastebref, Som under dödens smärta Guds Son med blodet skref.

7. Nu — är det wäl derofwan, Stor sak hur' det är här! Och gifwen är nu gåfwan, Och blidkad Fadren är. Den stund wi wor' owänner, Wår Gud försonad blef. Om intet alls jag känner, Jag tror Guds fastebref. (Ahnf:s Sånger.)

(Mel. Jag behöfwer Dig, o Jesu.) P. m. 87: 87:

270. Jag will sjunga, ewigt sjunga, om min Herres trofasthet, Intet annat, intet annat, till mitt hjertas tröst jag wet. Han har älskat mig i döden intill korsets bittra död, Och uti sin död förlossat mig ifrån en ewig död.

2. Han har igenlöst mig Gudi, med sitt blod och gjort mig fri, Att jag skulle Honom lefwa, och Hans egen ewigt bli; Att jag skulle Honom tjena, i rättfärdighet och frid, Först på jorden, se'n i himlen efter wäl fulländad strid.

3. Jag har ej det allraminste att berömma mig utaf. "Utan penningar" — "för intet" — allt Hane fria kärlek gaf. Hwad jag har det har jag undfåt af den oförstylda nåd, Som är "mägtig i de swaga", som är rik i råd och dåd.

4. Blott i Honom! blott i Honom! will jag wara funnen då, Icke hafwande min egen fromhet till att hwila på! Hans rättfärdighet allene

will jag wara ifklädd här. Min rättfärdighet "ett orent och besläckadt kläde" är.

5. O! jag ser att af all kärlek är likwäl Hans kärlek störst, Och nu får jag älska Honom, efter Han mig älskat först. Han har kallat mig "från mörkret till sitt underbara ljus", Och är sjelf den wäg, som bär mig, till mitt rätta fadershus.

6. Werlden har nog alltför många, som besjunga hennes slärd, Jag will sjunga om den Ende, som är pris och ära wärd. Ser jag rätt hwad Han har gjort mig, will jag ock med själ och kropp Till Hans tjenst och i Hans kärlek mig ånyo offra opp.

7. Tag då detta arma hjerta, dyre Herre Jesu Christ! Det är ondt från moderlifwet, fullt af skrymteri och list. Tag det, tag det dock till godo, och förnya det alltmer Efter det beläte, Herre, som med wälbehag Du ser.

8. Tag mitt öga, tag mitt öra, hand och fot och läppar tag, Låt "förnuft och alla sinnen" helgas Dig hwarenda dag! Låt mig kasta mina gäspwor, mina krafter, allt, ja allt, I din offerkista, Herre! Låt mig bli ett jordens salt!

9. Ack! derute wandra många i den wida werlden än Främmande för Herren Kristus, fjerran ifrån himmelen; Låt mig ock få bringa dessa salighetens glada bud, Wittnande med trons bewisning, om ett lif, som är af Gud.

10. Under dina wingars skugga är jag trygg för jägarns hot, Hur han mättar sina pilar, studsa de tillbaka mot Herrans sköld, som mig betäc-

ker, så att jag ej fruktar mig, Hvilka fiender, som äfwen mot mitt hjerta resa sig.

11. Jag är trygg, ty Herren, Herren hjälper ur all nöd till slut, Likasom Han många gånger re'n tillför'ne hjälpt mig ut. Öfwer höjd och djup Han fört mig, uppåt till Jerusalem, Hwad bekymras jag om wägen, blott jag wet att den bär hem?

12. Bär den genom gröna ängar eller genom öknens sand, Det är allt detsamma, endast jag ej släpper Herrans hand; Men om jag än släpper Honom, släpper Han dock icke mig Fast det händer att Han stundom för mitt öga döljer Sig.

13. Han är trofast — Han allena — Han är ewigt trofast; o! Att jag alltid kunde detta i mitt hjerta stadigt tro! Si! då skulle jag och kunna sjunga på ett högre wis, Sjunga, sjunga, ewigt sjunga, Herrans glada lof och pris.

(L. S.)

P. m. 4 lin. 11.

271. "Till Joseph, till Joseph!" så hette det förr, När nöden stod blef wid hwarendaste dörr. "Till Jesus, till Jesus!" så heter det nu; O Jesu, wår tillflykt i nöden är Du!

2. När alla de egna förräder ta' slut, När allt går omkull, som jag trott på förut, Du öppnar ditt rika förrådshus för mig, Och nåd efter nåd får jag hemta hos Dig.

3. Så lesfer jag hwarje sekund af din nåd, För alla mitt hjertas behof wet Du råd; O, skulle

jag förja och frukta mig då? Det wore ju skam,
när Du sköter mig så?

4. Hur lyckligt är blott af din kärlek bero, Att
wandra här redan från tro och till tro, Att föga
förnimma och smaka och se, Men likwäl ha nog
båd' i wäl och i we.

5. Mitt "allt uti alla," o Jesu, då blif! Och
allt hwad mig fattas derjemte och gif. Se'n wet
jag ej mera att bedja Dig om Men sjunger:
Pris Dig, att till mig och Du kom!

6. Pris, ära och tack, att Du gaf oss ditt Ord,
Och än med din Ande ibland oss är spord! Här
sjunger jag blott på mitt barnsliga wis, En gång
skall jag bättre få sjunga ditt pris. (L. S.)

P. m. 11 10:

272. "Bergen må wika och högarna fal-
la, Ewig min nåd och min trofasthet är; Aldrig
förbundet af frid skall förfalla," Så säger Herren,
din Frälsare kär!

2. Hjelp mig, o Jesu! att gömma de orden.
Lär mig att rätt taga fasta på dem! Och när jag
slutat min wandring på jorden Låt mig i tron
på det löftet gå hem! (L. S.)

P. m. 4 lin.9.

273. Den skönaste Ros har jag funnit,
Som har ibland törnen upprunnit, Min Jesus
— utforad bland alla, Som syndares wän will
sig kalla.

2. Allt sedan wi miste den ära, Guds heliga
afbild att bära, War werlden förwildad och öde,
Och men'skor i syndene döde.

3. Och rik blott på törne war jorden, Och glömde allre'n woro orden, Som men'skan af Herran sig lärde, Att finna den fröjd, hon begärde.

4. Då framstöt en Ros ibland törne, Som Herren dem lofwat tillför'ne; Och Rosen sin doftande ånga Utbredde bland slägterna många.

5. Och hwar denna Ros utan like Slår rot, der begynner Guds rike; Och hwar du deß doft gick till möte, Du salighet fann i deß sköte.

6. Nu werlden af fröjd borde sjunga Sin lofsång med jublande tunga; Men mången har ännu ej sunnit, Att Rosen i werlden upprunnit.

7. Det tistelomgårdade sinne, Som icke har Herran i minne, Ej aktar den Rosen, ej känner Hur ljuflig den är för Guds wänner.

8. Böj dig i Gethsemane neder, Der Han, som dig älskade, beder, Der finner du Rosen, den sköna, Deß blodsdagg du der skall få röna.

9. Ja, städs' till min död will jag bära Den samma till smycke och ära; Deß fägring mitt hjerta intagit, Till himlen min häg har den dragit.

10. O Jesu, Du fröjdar mitt hjerta, Du byter i glädje all smärta, Du tröstar min ande i nöden, Du gifwer mig lifwet i döden.

11. Må werlden sin gunst mig betaga, Må lifwet all lust från mig draga, Må hjertat förtwina och brista, Dock aldrig min Ros will jag mista.
(Ahnfelts Sång.)

P. m. 12 11: 6 6 12 12.

274. Hos christna städs glänser det inwärtens lifwet, Fast "solen" dem utwärtens "swärtat och bränt". Swad skatter dem himmelens Konung har gifwit, Det har ingen otrogen rönt eller känt. Swad werlden ej fattar, Ej söker ej skattar, Det pryder så skönt deras ödmjuka sinne, Det andliga lifwet som döljes derinne.

2. De utwärtens synas de ringaste wara, Dock Gud med sitt Ord och sin Anda dem födt. De ega en stråle af Gudomen klara, Den Herren sjelf upptändt och nådefullt skött. Guds englar sig fröjda, Så hjertligen nöjda, Om blott de få skåda och tjena och hägna De barnen, som nu deras Skapare fägna.

3. Guds folk går med öknamn försmädadt på jorden; Desß härlighet döljs under kropps-hyddans larsf. Men hög är desß adel och härlighet worden, Och himmelskt desß burskap och ewigt desß arf. Will werlden dem gäcka, De äro dock täcka, Will werlden dem tränga och jaga dem fjerran, De ha' dock ett hem och en boning hos Herran.

4. De gå på wår jord, men med himmelska själar, De äro wäl swaga, men skydda wår werld. De synas här arma och aktas för trälar, Dock är dem all frihet och lycka bestärd. Gud fyller i smärtan Med fröjd deras hjertan, De synas wäl böde till utwärtens sinne, Men tros-lifwet werkar dock kraftigt derinne.

5. Wäl syns deras Lif, deras Herre fördröja; Han kommer dock snart i sin härlighets glans,

Att hemta de sina, och att dem upphöja Till konungar, krönte med helgonakrans. Hwad harm skall då råda, När I dem sån ståda — I, som dem föraktat — i härlighet pråla, I himlen som stjernor i ewighet stråla.

6. Ack, wisten I men'skor hwad heder er händers; Ack, wore af er den wälsignelse spord, Som Gud genom dessa utwalda er sänder, Som pryda och skydda er brottsliga jord; I skullen dem akta, dem aldrig förakta; I skullen dem bära på händern och klaga, När Gud dessa heliga från er will taga.

7. O Jesu, vårt lif och vår helsa, vår trefnad, Du själens förborgade, saliga ro Behåll oss i Dig, under hela vår lefnad, Behåll oss och stärk oss, föröka vår tro! Må wi här försmädas, För din skull, och hädas, Och "hwarje mans afhugg och afftrap" jemt wara, En dag skall dock Du oss för werlden förklara. (Ahnfelts Sånger.)

P. m. 4 lin. 11.

275. Du, min Jesu, är min klenod och min skatt, Werldens häfwor tage aldrig hjertat fatt; Fare bort all timlig rikdom, perlor, gull, Hwad will jag med en förgänglig sand och mull?

2. Uti himlen all min hjertans trängtan är, Skull' jag denna glittrand' mullen hafwa kär? Nej; min Jesu, hela hjertat tag Du fatt, Att jag werldsafängligheten glömmar platt.

3. Wet Du hwad jag högst begärar, Du min wän, Tag mitt hjerta, tag, och gif mig ditt

igen. Då har jag allt hwad jag önskar, andra må Ta' i werlden allt det stoft de kunna få.

4. Låt mig här din smälek bära, denna är, Som jag utaf hjertlig kärlek hafwer kär. Krön mig här med törnekronan, Glädjesol, Tills jag lägger segerkronan för din stol.

(Ur Mose o. Lams. W.)

P. m. 66: 8886:

276. Si, Du, min Jesus är, Du ock min Kristus blif. Kom Du och blif mig när, Så har jag frid och lif. Mitt hjerta städse till Dig drag, Och låt mig städse dag från dag Jå leswa af och uti Dig, Som frälst och friköpt mig. Wildoljoqwist jag fordom war; Du genom tron och Andan har Inympat mig uti din stam, Treus frukt att bära fram.

2. Låt mig din dyra nåd Ej mer förspilla bort, Men följa Andans råd, Och troget wandra fort Uti ett heligt leswerne, Och akta på min kallelse, I kärlek, saktmod, tro och hopp Fullborda wäl mitt lopp. Låt mig ej trög och lat stå still' Men wandra fort, och wära till I kraft och wis- het dag från dag, Dig, Jesu, till behag.

3. Din Ande hwarje stund Mig städse tukte så, Att jag förderfwets grund Och källa skada må. Låt synden aldrig skada mig, Ej heller warda wäldelig Uti min kropp. Min Jesu god, Gif seger i ditt blod. Mig tron föröka på din död; För mig till frälsning ur min nöd; Treus ändalykt mig också gif — Med Dig ett ewigt lif.

4. Du lofwar stora ting; Till pant din Helge And', Som är din fästningsring, Sätt den uppå

min hand. Ja, Jesu sjelf betyga Dig Uti mit hjerta wäldelig; Och med min anda wittne bär Utt jag din egen är; Då räds jag ej för dödens stund, Mer än för sömnens ljuswa blund. Förklara det o Gud för mig, Så will jag prisa Dig

e) Waksamhet, böu och strid.

P. m. 87: 8887.

277. Dyra själ har det dig smärtat, Uti en syndare du är? Har det gått dig djupt til hjertat, Utt dig Jesus håller kär? Är du osäl utan Honom? Har du fått en skatt i Honom? Will du lefwa, dö för Honom? Är blott Han din själs begär?

2. Säg, har du Guds Anda låtit Straffa dig och derom bedt? Har du öfwer synden gråtit Och i tron på Jesum sett? Har Hans kors din räddning blifwit? Har Hans död dig gifwit lifwet? Har Du Jesum hjertat gifwit? Är du nu med Honom ett?

3. Här är mången som bekänner Jesum med sin mun hwar dag, Trifs och wäl bland Jesu wänner, I Hans Ord har och behag; Men det ena, enda fattas: Trones lif i Jesum fattas — Och den själ som detta fattas, Får ej tröst på domens dag.

4. Tio jungfrur alla hade Ordet och bekännelsen, Och de gingo alla glade Ut att möta brudgummen; Men Guds Andas olja skära Fem af dem ej hos sig bära, Och de säfängt rum begäro I den stora himmelen.

5. Dersför själ jag ömt dig beder, Åh! betänk
 dig rätt i dag, Fall i tron för Jesum neder, All
 Hans nåd för intet tag! Lemna all din synd åt
 honom, Tag rättfärdighet af Honom Bed ett hjerta
 nytt af Honom, Gif dig helt åt Hans behag.

6. Kanste håller dig ett hinder Hemligt qvar
 werldens lopp? Kanste blott en synd dig binder,
 Allt för kär att offras opp? Wakta dig! o, låt
 en fara, Annars skall den synden wara Dig en
 säll, dödlig snara, Som förderfwar själ och kropp.

7. Jesus med en kärlig iswer, Will att allt
 u Honom ger. Då Han själens brudgum blif-
 ver Dål Han ingen annan mer. Han will all din
 synd förstöra, Han will ensam säll dig göra, I sin
 amn dig ständigt föra, Tills du Honom ewigt
 er. (B. E.)

P. m. 87: 87:

278. Wandrar jag den rätta vägen, Dit
 nin Jesus gått förut? Är jag nu rätt angelägen
 Om att wandra den till slut? Är jag rätteligen
 waken, Warmer, kaller eller ljum? Är jag kläd-
 der eller naken? Skall jag gå ell' wända om?

2. Är jag än en satans fånge, Och jag sjelf
 det icke wet? Är jag en ibland de många, Som
 är' Herren till förtret? Är jag lös från synda-
 banden, Eller häftar jag deri? Ledes jag af
 Sanningssanden, Eller är det skrymteri?

3. Är mitt namn i himlen skrifwet, Är jag
 ifrån döden wäckt? Har det gamla syndalifwet
 Blifwit dödadt och utsläckt? Kan jag i mitt inre

märka Nya lifwet wisa sig? Läter jag Gud Ande werka Obehindradt uti mig?

4. Har jag tron af rätta slaget? Bygger jag på fastan grund? Eller är mitt hopp sjelstages Och förgås i nödens stund? Är det Andans nådetuktan, Som gör själen nu uppväckt? Eller är trälaktig fruktan, Som gör samwetet förskräckt?

5. Älskar jag af allt mitt hjerta? Är min kärlek wänd till den, Som för min skull lidit smärta? Är det Gud och Frälsaren, Som min själ är all förmåga, Håg och krafter älskar så? Är jag willig allt att wäga För att Honom ega så?

6. Huru är det med min nästa? Röres jag utaf hans nöd? Och hwad gör jag till han bästa? Delar jag åt honom bröd? Söker jag med flit den arma, Wårdar jag hans kropp och själ? Är jag snar att mig förbarma, Eller trög att göra wäl?

7. Huru mände jag upptaga Werldens smälek och förakt? Läter jag mig ej bedraga Utaf hennes lust och prakt? Älskar jag de Herrans wänner Som mig säga mina fel? Tror jag, att den mig misskänner Kan dock ha' i Christo del?

8. Är jag ifrig uti bönen, Eller är jag trög och matt? Huru kämpar jag för lönen, Är jag waksam dag och natt? Huru brukar jag Guds wapen? Nyttjar jag dem rätt hwar stund? Möjes jag med blott kunskapen? Hwad förwärfwa mino pund?

9. Ack, jag ser att i hwart stycke, Jag ej gjort som Gud befallt; Men fastän mig felar mycke, Ja, om än mig felar allt, Will jag Gud ej öf-

ergifwa. Herrans röst mig kallar än. Jag
 All icke borta blifwa, Jag will börja på igen.

10. Jesu! gör mig angelägen, Att rätt nyttja
 var minut! Led mig på den rätta vägen, Hjelp
 mig wandra den till slut. Gör mig rätteligen
 saken, Att jag ej insomnar mer! Jag är ljum
 kall och naken, Det Du bäst, o Herre, ser!

11. Fräls mig helt från satans snara, Gör
 mig rätteligen fri; Ty jag ser ej sjelf den fara,
 om jag, arme, råkat i! Har jag kommit dina
 inner, Till att sucka öfwer mig: Jag min dårskap
 bekänner Och afbeder innerlig.

12. Jag är död, och skänk mig lifwet, Du som
 lif uppväckte Dig. Låt det får, som wilse drif-
 t, Komma hem och mätta sig. Låt mig kunna
 och märka, Att jag sinner nåd hos Dig. Låt
 nu Andra åter verka Ditt beläte uti mig.

13. Jesu! låt nu mina tankar hwila fast
 vid ditt förbund. Du är hoppets fasta ankar, Du
 tronens fasta grund. Fast jag orsak har att
 tukta, Will jag dock ej släppa Dig. Wärdes mig
 nöden tukta; Men förkasta icke mig.

14. O! Du ljuswa kärlekshjerta, Som har
 minnet mig ej glömt; Fast jag ofta gjort Dig smärta,
 och mig bort ifrån Dig gömt. Låt din kärlek mig
 optända, Att jag Dig må älska så, Att ehwad mig
 elst må hända Jag Dig ewigt älska må.

15. Gif mig kärlek till min nästa, Att jag öm-
 ar för hans nöd, Jemt arbetar för hans bästa,
 och ej blott för timligt bröd, Utan söker upp de
 orsaker, Och anvisar dem till Dig, Som så gerna
 Dig förbarmar, Och ej tröttnat har wid mig.

16. Gör mig tålig till att bära Werldens smälek och förakt, Att försaka hennes ära, Och borttaga hennes prackt, Allsta wänner och owänner Som Du mig har anbefallt. Jesu, Du som hjert känner, Lär mig likna Dig i allt.

17. Gör mig trägen uti bönen, Waksam både dag och natt, Att jag winner nådelönen, Som I mig har förefatt. Lär mig bruka Andans wape Ordet, att det ej består Uti ytan och kunskape Utan att det rötter slår.

18. Nu i mina helsodagar, Lär mig dödwänta på; Ty jag wet hwad steg jag tager, Mot döden föra må. Men i Jesu famn och skö Fruktar jag ej död och dom; Utan hastar de till möte, Säger: amen, Jesu, kom!

P. m. 11 11 11 6.

279. Söte Jesu! Lär mig rätt bedja, wäl Löpa i min kamp, och ej se tillbaka, Att allsinge må min själ kunna söfwa, Den desß skrud beröfwa

2. "Dina kläder göm, (Du sagt,) och waken, Att jag dig ej finna må blott och nake När jag kommer med en hast, till att höra Hwom mitt husfolk göra."

3. Jag har fått af Dig, min Gud, dyra kläde Jemte mycket annat godt, som mig gläder, Derfi will jag prisa Dig, Dig hembära, Tack och ew ära.

4. Men det fordras omsorg, konst att bewar Sådän dyrbar skatt för dem, som ej spara Här a list och makt, att mig skada göra, Och min skat bortföra.

5. Satan, werlden och mitt kött, sig beslita
Att, hwad Du har gifwit mig, från mig slita.
Om med wäld de ej förmå, list de bruka, Att min
skatt uppsluka.

6. Och som de wäl märka att de ej winna,
När i bön och waksamhet de mig sinna; Söka de
mig söfwa först, sedan snärja Den sig ej kan
wärja.

7. Gif fördenskull, Jesu! nåd mig att akta
För all säkerhet och sömn, som de trakta Störta
mig uti, att jag skall förlora Dina gåfwor stora.

8. Om jag somnar, mister jag mina häfwor,
Trones sköld och hoppets hjelm, Andans gåfwor,
Ja, rättfärdigheten, som Jesu lydnad Wunnit,
mig till prydnad.

9. Ack! så lär mig gifwa akt på mitt sinne,
Tankar, håg, begär, och allt hwad derinne Förs
till torgs och bjudes falt; Ej bortfälja Godt, och
ondt utwälja.

10. Herre! lär mig styra rätt mina tankar,
Att jag ej med dem omkring wärdslost wankar,
Ej dem låter af och an tullfritt löpa, Och förderf
mig löpa.

11. Gif mig wisshet, att jag må rätt åtskilja,
Ondt och godt, ja satans swef från din wilja, Att
ej syndens sagra sten mig bedrager, Och min håg
intager.

12. Ack! jag hisnar och försträcks, när jag
tänker På de tusend' satans grepp, streck och ränker,
Swarmed synden han så snällt smyckar fager, Att
hon of intager.

13. Egen ära, nytta, lust, han förgyller, Och

med dessa tings begär hjertat fyller. Låt mig sådant warse bli, och undwika Allt, som mig will swika.

14. Lär mig frukta alla ting, som starkt röra Sinnet till affekt, och des ro förstöra; Att ej köttet må på nytt wälde winna, Och min tro förswinna.

15. Lär mig mina ögon bort från allt wända, Som i mig kan syndig lust lätt upptända. Ställ mig före Davids fall, Simsons fara, Att min syn förwara.

16. Hörseln ligger magt uppå: Lär mig sluta Öronen för dem, som djerst lögn utgjuta, Bränga, smäda, tala ondt, Gud wanära, Och falskt wittne bära.

17. Det, som luktar, smakar wäl, och förnöjer Kroppen, låt ej fånga mig, att det böjer Själen till att söka ro uti werlden, Wällust, prakt och slården.

18. Gif att jag så styr min mun, och min tunga, Att mitt tal förargar ej själar unga, Ej bedröfwar gamla, ej Gud förtretar, Och till wrede retar.

19. Hjelp, i allt mig kommer för, jag det pröfwar Wäl förut, att jag derwid ej bedröfwar Nådens Ande, mindre bort Honom drifwer; Utan trofast blifwer.

20. Lär fördenksull Jesu, mig bedja, waka, Att jag werlden, med des slård, må försaka, Kämpa, segra, och af Dig, genom trona, Undfå lifwets krona.
(Syreens Sång.)

280. Upp, upp, I Christi barn, Som
 sluppit werldens garn! Upp, upp till striden!
 Här gäller kamp och strid Till eder segers tid,
 Och sedan friden.

2. Här wädjobanan är Och segerlönen der;
 Låt oss här kämpa, Synd, satan, werld och allt,
 Med hela des gestalt, Platt nederdämpa.

3. Upp, upp, och fattom mod! Wi hafwe kött
 och blod Och satans rota Att slåß och kämpa mot,
 Des list och werldens hot, Som oss mänd' mota.

4. Så läggom tappert an Guds harnest man
 från man, Trosskölden äkta, Med Andans wa-
 pen fler', Som himmelsk styrka ger Att dem som
 säkta.

5. De löpa alla här, Men den får lönen der,
 Som målet hinner. Låt oss då löpa så, Att wi
 må lönen få: Säll den som winner!

6. Wår tid, han löper fort; Till salighetens
 port Wi måste ila; Låt oss då kämpa här, Wi få,
 wi få wäl der En ewig hwila.

7. Nu så bewäpnom oss Med trones lysand'
 sloß Och Christi sinne, Och kämpom redelig, Och
 förrom Herrans krig, Till des wi winne.

8. I denna Herrans här De kötteliga gewär
 Allsintet daga, I våra sinnens fräs Och egna
 ankars fjäs Är slät förmåga.

9. Så låtom uppenbart Wår Jesu Lamme=art
 I allting lysa; Att werlden ej må se, Och deråt
 potflik' le, Wi des art hysa.

10. Nej, låtom ensaldhet Och Christi ödmjuk=

het Stå med på wakten: Ty saktmod kämpa
bäst, Enär den är befäst Med sanningsmakten.

11. Så öfswergiswom allt Hwad werlden ha
utwalt, Låt henne fara: Hon är ju full af flärd
Ej ögonsynen wärd Med all sin skara.

12. Af fruktom icke öf För werlds och satan
troß; Wi måste strida; Wi ha Immanuel, Frids
fursten Michael, Uppå wår sida.

13. Ej rädoms deras hot, Som stå öf hård
emot; Wi måste lida, Wi måste lida här, Och ewi
hugnad der Med fröjd förbida.

14. O Herre Zebaoth! Du ser de stoltas he
Och dinas qwida; De stoltas trug och hot, Stat
Herre! sjelf emot, Och hjelp öf strida.

15. Du ser din helgdoms rån, De argas spott
och hån, Hur de sig resa Med wäld och arga lif
Med trug emot din Christ: Gör dem till nesc

16. De öfswergiswa Dig, Sorgfälligt föda sig
Men icke hjorden; Din dyrt förwärfda hjord I
ulfwars själamord Till rof är worden.

17. O Herre! se derpå, Att mörkret skingra
må Af himlaljuset; Låt mörkret skingras snar
Ditt ljus upptändas klart I färahuset.

18. Gif din wälsignelse De troгна lärare, Låt
ljus upprinna: När sanning warder lärd; Låt
Andans starpa swärd Då seger winna.

19. Gif Du frimodighet I tronens enfaldh
Med Andans styrka; Låt Du sjelf dörren öpp
Till Evangelii lopp Uti din kyrka.

20. O Jesu! hör wår röst, Som af ett öf
mjukt bröst Wi för Dig bringa; Säg Du sje
härtill ja, Att ditt Hallelujah Må ewigt klinga.

21. För Du sjelf saken ut Intill wår war

drings slut; Håll oss i trona; Så ger Du, lifsens sol, För Guds Och Lammets stol Din segerkrona.
Amen. (Ur Mose o. Lams. W.)

P. m. 13 12:

281. Fridförste, ståt oss bi, o Du, som seger wunnit! Du, werldens Ljus, som slöt i kedjor mörksjens makt, I Dig, och i ditt ljus, wi himla-ljusets funnit: Lär oss, med tronens ljus, i bön stå jemt på wakt.

2. Förstingra mörkret bort med himla-ljusets strålar, Att wi i Herran Gud må blifwa ljusets barn, Att allt, hwad werlden oss bedrägligt föremålar, Må ligga för vår fot som stoft, ja, träck och skarn.

3. Låt oss här uti tron den himla-klenod skåda, En ståt för ewighet, som oförgänglig är, Den Du till arfwelott har den af nåd täckts båda, Som här i tålmod din småleks törnen bär.

4. Oss öppna ögonen att se in i det höga, Hwad dina älskare för ewigt Du beredt, Det intet öra hört, och intet köttsligt öga Kan skåda; men det dock i tron de dina sett.

5. Låt så vår dyra tro här kämpa wäl och winna, Uti din segerkraft, hwarmed Du gått förut, Att wi med fröjd må i din segers allmakt finna En salig utgång, och bli segrande till slut.

6. Låt oss ej se derpå, hur hårdt det går i striden, Om jemmer, nöd, om lif och död, oss förestår; Men muntras af den lön, som följer uppå friden, Den herrlighet, som widt alltsammans öfswergår.

7. O Jesu, själens lust, vår tröst, vår fröjd och hugnad! Mot werldens storm och brus wi stride i ditt namn, Tills stormen af Dig näpst, och böljan af Dig lugnad, Ej stör vårt sälla lagn i ewighetens hamn.

8. Låt oss i rustning stå, och troget bedja, waka, Samt kämpa rätt i tron mot satan, kött och werld, Förwara wäl vår själ, och icke se tillbaka, Men framåt, tills wi nå godt slut på denna färd.

9. Styrk Du vår swaga tro, och gif oss kraft att jaga, Ja, löpa till det mål, som Du oss föresatt. Låt ingen, intet oss ifrån din kärlek draga, Till dess wi sinne Dig, vår fröjd och dyra stätt.

10. Du är allena wärd, att taga pris och heder Af helga englars röst och de utwaldas ton, Dolstusen tecknade, i många tusen leder, Som sällt i ewighet lossjunga för din thron.

11. När wi oss våra rum bland helga skaran funnit, Enhwar instämma skall: "Magt, wälde ewigt pris, Ske Lammet, som har stridit och ewig seger wunnit, Och åter, öppnat oss det sälla Paradis!"

12. Fridsförste! stätt oss bi, håll oss till ändar fasta, Tills wi få skåda Dig, Rättfärdighetens Sol, Och våra kronor då i ödmjukhet nedkasta Med seger och triumf, för Guds och Lammets stol.
(Syreens Sång.)

(Mel. se N:o 6.) P. m. 13 12 : 12 12.

282. Kom, Juda Lejon! snart, mitt hjert att uppbryta, Som genom synden, för din nå tillslutet är: Din ljuswa kärlek låt så ymnigt de

inslyta, Att den intager all min trängtan och begär.
O! med din allmagts kraft på mina bojer rör,
Att jag förlofning af allt syndens wälde spör.

2. Du har med tålmod min själ behagat draga
Från syndens träldom, att i frihet tjena Dig;
Men ack! jag måste än med tårar det beklaga,
Att mörker åter will alldel's omgifwa mig. Jag
sjelf ej utwäg wet, ej hjelp, ej någon råd; Men
faller Dig till fot, och tigger ödmjukt nåd.

3. När jag besinnar rätt den godhet, som ut=
slutit Ifrån ditt hjerta ned uppå mig usla mull,
Som mig så swårt likwäl mot Dig, min Gud, för=
brutit, Och dagligt ökat till min stora syndastuld;
Då måste jag med blygd bekänna och tillstå, Att
din långmodighet oändlig wara må.

4. Swad har Dig dock bewekt, med sådan möda
föra, Ifrån Egyptens twång och Babels fångahus,
Min själ, som annat ej än motstånd kunnat göra
Emot din dyra nåd, och wifa från det ljus, Som
utan uppehåll så ymnigt strålar in, Och sig att
drifwa bort allt mörker lägger winn.

5. Fast många tusen qwar i syndamörkret
ligga, Ej weta af din nåds och kärleks öfwerflöd,
Ej känna syndens last, ej om förlofning tigga, Ej
tro dem förestår en ewig dom och död; Har Du
min arma själ så mycken nåd dock gjort, Att af
ditt tålmod jag största prof har sport.

6. Ack! då Du så begynt att på min själ
arbeta, Så släpp den icke förr, än Du ditt werl
fört ut: Drag henne, tröttna ej, när lustar henne
reta, När djefwul, kött och werld ingifwa falskt

beslut. Ja, ser Du någon lust hos mig till Babel
qvar, Så drif den mäktigt ut, och ingen tuftan
spar.

7. Jag ger mig i ditt wäld, o Du min
Herde söta! Att, som ett får, af Dig få spisas
af din nåd. Fast ängslan, sorg och qwal allt-
jemt mig wilja möta, Wet jag att dock hos Dig
finns bistånd, tröst och råd. Åh! gör mig endast
med din söta kärlek nöjd, Och låt mig utom Dig
ej njuta någon fröjd.

8. Låt ingen hemlig list få mig till fånga
taga; Men lär mig pröfwa wäl hwad helst jag
tager an. Mig med din herdastaf till bön och
suckan jaga, När jag will trögna af, Du, som ej
sowä kan. All sömn och säkerhet ifrån mig
alltid drif, Och mig en muntrad håg och waksamt
sinne gif.

9. Åh! skänk mig nåd och kraft att jemt
mot synden strida, Som söker med all flit att åter
fånga mig. Lär mig med tålmod, hwad mig
påkommer, lida; Till des jag wäl förlost, får
en gång tacka Dig, För all din myckna nåd, uti
den nya stad, Der, med all helgon, jag får ewigt
wara glad. (Syreens Sånge.)

P. m. 85:7785.

283. Jag will strida, all ting lida, För att
salig bli; Jag will kämpa, köttet dämpa, Fara
fort deri. Hindrar man, så löper jag; Är jag
matt, är kraften swag, Har jag trösten Af den
rösten: Si, klenodet! Si!!!

P. m. 6 lin. 11.

284. **J** kamp emot synd ware Jesus mig blid, Han hjelpe mig segra i denna min strid! Ty när jag med allo sagt werlden farwäl, Han gaf mig sin kärlek :: att bo i min själ. Så följer jag segrande härar med er, Som tågen till ära :: wid Jesu baner.

2. Han afläddde syndfulla drägten jag bar, och gaf mig en ny, som Han haft i förwar. Min strud gör mig hågad till bön och till sång, Ej mera jag bäfwar, :: Han leder min gång. Så följer jag segrande härar med er, Som tågen till ära :: wid Jesu baner.

3. Med fötterna skodda till ordet om frid; Full frigsmanrustning jag fått till min strid; Ty hjälmen är salighet, harneskstet nåd, Och Ordet är swärd mot :: all helwetes råd. Så följer jag segrande härar med er, Som tågen till ära :: wid Jesu baner.

4. Och nu är jag färdig till kampen, — och täck, O, wakte jag rustningen wäl för hwar fläck! När Israels basuner mig kalla åstad, Till striden för Zion :: jag ilac så glad. Så följer jag segrande härar med er, Som tågen till ära :: wid Jesu baner.

P. m. 15: 6 6 15.

285. **A**ck Jesu, ack Jesu! Du källan till ewiga lifwet, Må mig här i werlden, hwad helst Dig behagar, bli gifwet, Min Jesu! min Christe: Jag ber till det sista: Låt icke mig himmelens arfwedel mista, Men njuta.

2. Behåll mig i trona, och lär mig att redelig kämpa: I Andanom segra, och fienden kraftigt neddämpa. Hjelp Jesu till hamnen, Till skötet och samnen; Min suckan, o Jesu! besegla med amen; Af nåde!
(Vederqv. Själaro.)

(Mel. se N:o 28.) P. m.

286. Immanuel, min konung blid! Hjelp, att i tron jag all min tid Må med ett tappert hjeltemod I strid gå fram mot kött och blod, Samt allt, hwad Anden hindra må I från att till sitt ursprung gå. Ack! köttet har Dnd art än qwar, Som Andans fart förtar.

2. Min Konung sjelf framför mig går, Och Herren främst i spetsen står, Skall jag då räddas, frukta mig, När Jesus sjelf tillbjuder Sig, Att för mig kämpa, strida så, Att segerkronan winnas må? Nej, jag will gå helt modigt på, I Jesu kraft bestå.

3. För satan fruktar jag ej mig: Hans hot, hans wälde böjer sig För Jesu Gudoms starka makt, Som om mig wärdnad har och akt; Han är min kraft, min sköld, mitt swärd, I kamp mot djefwul, kött och werld. Afgrundens band Ej minsta grand förmår mot Herrans hand.

(Vederqv. Själaro.)

(Mel. Sw. Pi. 239.) 98: 88.

287. Den som i Christo tänker winna Hwad han i Adam har bortmist, Han måste sig och låta finna I bättringsordning utan list, Han måste med en omvänd själ I tronens kamp uthärda wäl.

2. Ej kan förstånd och wett här gälla, Ej konst ej heller lärdoms prål. Den sig af skrymtan from will ställa, Ej hinner till det rätta mål. Här skall en hjertats ändring ske, Så och en daglig helgelse.

3. Ej hjälper egen krafts förmåga, Ej spisar falska dygders sten. I kamp och i anfäktningsläga Wäl luttras tron och göres ren; I Andans strid och köttets död Bepröfwas tron, som guld i glöd.

4. Om wi ej mot wår arffsynd kämpa, Som djupt i själen rotad står, Och den med tro och bön städs dämpa, Den öfwer öf snart wälde får; Den öf till mörksens trälar gör, Och till all syndatjenst förför.

5. Strid faller till på alla sidor, Och mörksens makt starkt griper an: Wäl den som rätt och wisligt strider, Så att han segren winna kan, Att själen må från synder fri Och af Guds kraft förnyad bli.

6. Ej är så lätt den strid utföra, Som mången sig inbilla tör, Mång't modigt angrepp måst' man göra, Förrän den gamle Adam dör. Han reser sig och stretar mot, Tills honom trampar Christi fot.

7. Här tänker mången, allt är wunnet, När striden skall gå an på nytt. Nej, förr än man till målet hunnit, Bli'r striden ej i frid förbytt. Ty Jesu kärlek, nåd och frid Ger ewig ro i sinom tid.

8. Gud will öf med anfäktning aga, På det wår själs förderf wi må Wäl se och ej öf sjelf' be-

draga, Ej egna krafter lita på, Men tro, att blott i Christi sår Tron lif och salighet undfår.

9. Dock will här ord och tal ej spisa, Ej grundlöst hopp, ej fruktlös tro; Gudomlig kraft skall tron bewisa, Om själen komma skall till ro; Hon måst' i Christo stå på wakt, Städs be och dämpa mörketsens makt.
(Mose o. Lams. W.)

P. m. 87: 887.

288. Upp, christna själ, träd fram till strid! Upp, själ, att seger winna! — På denna jord, i denna tid, Är ingen ro att finna. Den ej i striden fast will stå, Han kan ej lifwets krona få, Upp, kämpa för din krona!

2. Den striden manligt håller ut, Och icke går tillbaka, Han skall, med ära krönt, till slut Det dolda manna smaka. Godt wittnesbörd och ett godt namn Ger Jesus der, i fridens hamn, Ut den som öfwerwinner.

3. Så strid här manligt, kämpa wäl, Att kronan dig må gifwas; Och låt i loppet ej din själ Från rätta målet drifwas. — Ack! kort är mödans, kampens tid; Men ewig blir din fröjd och frid; Rikt blir din trohet lönad.

P. m. 911: 911:

289. För himmelen måste man kämpa, Som låg man i dödskamp, det säger Guds Son. Man winner ej nåden med lämpa; Den late får intet wid nådenes thron. Af många de krafter ej sökas, Som fordras till framgång i bättringens strid: Den började isren bör ökas; Mest rörs man — och stannar derwid.

2. Gudomligt wår Jesus bedyrar, Att mången skall söka, men ej komma in. Märk detta, du säkre, som yrar, Och står i den tanken att himlen blir din: Ja du, som rätt ofta blir slagen, Men sträfwar ej redligt att själen få frälst. Du söker hwar gång du blir dragen; Men synden du älskar dock helst.

3. På olika sätt kan man söka: Man kan söka ljumt, och af hjerta och själ; Man kan för afgudarne röka, Och skrymta, som wore allt hulpet och wäl. En söker rätt ifrigt; den andre är liknöjd hwarthän det i dödsstunden bär. — Man ifrigt till himmelen wandre! Uppriktighet fordrar Gud här.

4. Ack! himmelen tillstängd du finner, Så framt du ej går genom bättringens port: Till paradys aldrig du hinner Förutan sann bättring; så skynda dig fort! Snart slår tidens ur sista slaget; Snart framställd blir du för Guds rättwisa dom: Wäl dig om du följt, när Gud dragit, Och lydt, när han ropade: "kom!"

5. Snart husebonden uppstår från bordet: För ewigt Han dörrarne sluter igen! Din Jesus har talt dessa orden. Gör bot; ty Hans nåd blifwer utdelad än. Men utanför fruktlöst du klappas; Du bortkastad blir, som en ofruktsam gren: Din salighet, usling, du tappar; Och hwem kan förlossa dig se'n?

6. "Låt upp!" ropas fåfängt, se'n döden Fört syndaren dit, der han ewigt skall bli. Men ropa, "Låt upp!" i den nöden, Som ängsliga själar här råka uti: Nu hjälper det, Gud ware ära!

Försumlige syndare, börja då här, Att trängtan-
fullt nåden begära, Och affsty för synderna bär.

7. Beware mig Gud för att gycla, I sak af
den wigt, som omvändelsen är! Man akte sig
wäl för att hycla; Ty skrymtaren blottas en dag,
om ej här. Hans mantel afläds på den dagen,
Då Jesus skall komma i ära och kraft: De yttersta
hissliga slagen upptäcka hwad allwar man haft.

8. Man sofwer sig ej till Guds rike: Att wa-
ka är Frälsarens ömsinta råd. All tröghet, sömn-
aktighet, wike: Du eljest ej får, ej behåller, Guds
nåd. — Det är ej så lätt att bli salig; Fast män-
gen det tror, i sin säkerhet snärd: Nej! djefwulens
list är otalig, Och striden med synd, kött och werld.
(L. Linderoth.)

P. m. 11 10: 11 11.

290. Jesu, hjelp segra, Du lifsfurste dyra!
Mörkret mig omgifwer, satan mig qwäl; Hel-
wetets krafter som stormwäder yra: Snaror de
lägga att fångsla min själ. Satans mordwapen
nu tusentals blänka: Han will mig fälla, förstöra
och kränka.

2. Jesu, hjelp segra, som täckts mig förlossa!
Hjelp mig, ty kött och blod, satan och werld, Sig
sammanswurit och hota mig krossa, Öfwa än
grymhet, ränker och flärd. Babel så inne, som
ute, nu rasar: Hjelp mig, att jag nu består, och
ej fasar.

3. Jesu, hjelp segra! ack, må jag ej klaga?
Gud! mina fel äro alltid för mig. Hjelp, då min'
ungdomsfel börja mig gnaga, Och i mitt sam-

wete wäcka nytt frig. Låt det allt till mitt ödmjukande tjena: Af din försoning tröst, sötma förläna.

4. Jesu! hjälp segra! Ur syndernas källa Sjelfkärlek, högfärd och afund framgår. Ack! jag af blygsel må tårar wäl fälla, När mitt förderf i sitt djup för mig står. Låt af din seger rik kraft till mig flöda, Kraft af din pina, min köttslust att döda.

5. Jesu, hjälp segra! förswaga och fångsla Swarje köttslusta uti mig, och gif, Att jag din Ande med synd ej må ängsla, Men stiga uppåt och lefwa Hans lif. Låt mig i andelig wandel Dig dyrka, Så får min kropp och min ande god styrka.

6. Jesu, hjälp segra, med kraft, att min wilja Må blott åt Dig bli till egendom stänkt. Låt mig bemärka hwad oß kan åtskilja, Då jag att söka min salighet tänkt. Låt mig allt eget i döden hängifwa, Att jag i Dig må rätt lefwande blifwa.

7. Jesu, hjälp segra! Här måste jag öfwas: Låt då ditt swärd i min hand blifwa satt. När jag af helvetesstaran bedröfwas, Som mig misunnar min dyraste stätt; Wärdes mig swage då bistå och stärka, Att jag ditt bistånd med glädje må märka.

8. Jesu, hjälp segra! Jag jemt står i fara För denna fiende, listig i allt. Swem kan undwika hans frestelsesnara, Då han framträder i ljusets gestalt? Om Du bortwiker, hwad will jag då göra, När mig hans ormalist söker förföra?

9. Jesu, hjälp segra, att intet mig fäller, När

Lögnens kraft sig uti mig upprör, Och under sanningens sten sig förställer: Håll då ditt ljus mig allt klarare för. Låt då ej något mig från Dig borttröfwa: Lär mig att kämpa och andarna pröfwa.

10. Jesu, hjälp segra, i wako och böner! Du sofwer, wäktare, ej på din wakt. Gif, att jag kraft af din förbön jemt röner, Du som ditt förspråk så dyrt mig tillsagt. När tröghetsnatten mig helt will betäcka, Wärdes då sjelf mig uppmuntra och wäcka.

11. Jesu, hjälp segra, när all kraft förswinner, Nåden fördöljs och förderfwet syns stort; När jag att bedja förmåga ej finner, Men står försträckt, som en uppjagad hjort: Anse då, Jesu, af nåd i den stunden, Själens suckar i innersta grunden.

12. Jesu, hjälp segra! låt allt för mig lyckas, Att jag må winna och kronan undsfå: Så skall af hjertat tacksågning uttryckas; Ewiggt med lofsång jag för Dig skall stå. Ewiggt ditt herrliga namn skall bli prisadt, Du, som din hjälp mig så mäktigt bewisat.

13. Jesu, hjälp segra! låt rösten bli hörder! Zion låt ropa med fröjdefullt skall: "Babel, den stolta, är worden förstörder, Störtadt des wälde, fulländadt des fall." Herre! kom snart, gör på kriget en ända: Ack! låt sig allt uti segersång wända.

14. Jesu, hjälp segra, att bruden framträder Wärdigt till bröllopp med Lammet i fröjd. Ikläd ditt Zion de gyllene kläder; Babel låt naken der

stå i sin blygd. — Babel är nära sitt fall, och är
feger: Frukta ej, Zion! din Konung ger seger.
(Syreens Sång.)

P. m. 11 10: 10 10.

291. Under den striden, som ännu mig
stundar, Kom, o min Jesu, och wedergick mig!
Gif att jag ödmjukt och stilla begrundar Allt
hwad min frälsning dock kostade Dig! O, lät
mig smaka den frid, som Du ger, Då är jag lycklig
och önskar ej mer.

2. Upplys mitt arma, förmörkade sinne, Slingra,
o Jesu! deß sorgfulla natt. Tag Dig för ewigt
en boning derinne, Blif Du min enda, min ewiga
skatt! Och med din Anda, din nåd och din frid
Kom till mitt hjerta i pröfningens tid!

3. Lär mig att dö ifrån synden och werlden,
Lär mig att lefwa allena i Dig! Jordiska gläd-
jen och lusten och slården, O! i hwad tomhet för-
byta de sig. Jesu! min Jesu! wälsigna mig nu,
Kom till mitt hjerta och uppfyll det Du!

P. m. 87: 87:

292. Tron är segren, den som winner
Werlden: ty ho wara män', Som en sådan seger
finner, An den Christum tror, Guds Son? O,
wår Jesu! så förlåna Andans nåd och kraft att
Dig Tro och känna, älska, tjena Här och der
ewinnerlig.

2. Låt oss äran Dig tillskrifwa, Att wår owän-
tagit fall; Låt om seger sjunget blifwa I de from-
mas hyddor all'; Låt oss rättslig kämpa, strida

Under blodefanan så, Att wi öfwerwinne wida,
Dch se'n triumfera må.

3. Lofwad, lofwad ware Herran, Som of segren gifwit har! Sjunger, sjunger när och fjerran: Lofwe Herran nu en hwar! Lofwe, lofwe, lofwe Herran, Alle de som tungor ha! Åra, lof och pris frambären; Sjunger nu Hallelujah!
(Mose o. Lams. W.)

P. m. 76: 76:

293. När får jag skåda Jesum? O Gud mig snart det gif! Der jag ur lifsens källa Får dricka ewigt lif? När slipper jag att wandra Af synd och sorger böjd, När får jag med min Jesus Der dricka ewig fröjd?

2. Här wandrar jag en stridsman, Min höfding gått förut. Han anbefallt mig hafwa Godt mod till resans slut. Han trofast lofwat gifwa En härlig krona der, Dch hwarje trogen stridsman Han ewigt lif bestär.

3. Af nåd det är mig gifwet Att segra, fast jag dör; Se'n ilar jag till Jesum, Som mig så salig gör. Farwål till synd och sorger Jag bjuder glad till slut; O, dyre wänner! wandren I trohet resan ut.

4. Dch om er sorger möta, Det sker på Herrans bud; Men glömmen ej att bära Dem fram i bön för Gud. Er wapendrägt påtagen Af kärlek, hopp och tro. När striden wäl är slutad, För Gud er hem till ro.

P. m. 4 lin. 8.

294. "En liten tid" Af qual och strid!

Se'n får jag se min Frälsare! Se'n får jag gå att
kronan få! Se'n får jag hel, min arfwedel!

2. "En liten tid!" sen får jag frid! Se'n får
jag bo i ostörd ro! Se'n får jag se de älskade,
Som wänta mig, o Gud hos Dig!

3. Ack, glädjen är ej bofast här, Men se! jag
wet en rolighet, Som står oß wißt tillbaka sist.
O Gud! mitt hopp — lyft blicken opp!

4. Min Jesu god! Gif kraft — gif mod! Gif
seger — frid — i kamp och strid! Min nöd Du wet,
Gif willighet, Gif stillhet — gif i döden lif!

(Mel. Sw. Ps. N:o 452.) P. m. 8 7: 6 6 8 8.

295. Jag går i fara, hwar jag går, Och
hwad jag än må göra; Ty frestarn allestädes står
Och will från Gud mig föra. Han swurit har min
död; Han med båd' lust och nöd Mig draga will i
syndens spår: Jag går i fara, hwar jag går.

2. Jag går bland änglar hwar jag går, Och
de mig nog bewara. Slätt intet satans här förmår
Mot sådan hjeltestara. Bort då all suck och sorg,
Jag går i änglaborg. Mig ingen röra kan ett
hår: Jag går bland änglar hwar jag går.

3. Jag går i trängsel, hwar jag går, Ty städs'
jag har att strida Mot synd och werld. Ack, hjer-
tesår Jag ofta der mänd' lida. Jag stundom wäg
ej ser, Hwar jag kan wandra mer, Och frestelsen är
ofta swår: Jag går i trängsel, hwar jag går.

4. Jag går med Jesus, hwar jag går, Han har
mig wid sin sida. Jag skådar på Hans djupa sår,
Då blir mig lätt att strida. Uti Hans helga spår

Jag glad och tröstligt går; Den wandring är ej tung, ej swår: Jag går med Jesus, hwar jag går.

5. Jag går mot döden, hwar jag går, Kan aldrig säker wara. Ej någon enda timma slår, Då ängeln ej kan fara Med dödens kalla kyß Till mig, som kanske nyß Mig fröjdade i lifwets wår.— Jag går mot döden, hwar jag går.

6. Jag går till himlen, hwar jag går, Fristt opp, min själ, mitt hjerta! Se, innan kort dit upp du när, Der slutar all din smärta. Bort werldens lust och we, Mot himlen will jag se, Dit upp mitt hjertas längtan står: Jag går mot himlen, hwar jag går.

P. m. 10 11: 10 10.

296. Det kostar mången, mången kamp och strid, När någon will i grund en christen blifwa, Man får ej alltid njuta fröjd och frid, Ty nöden måste ju till nåden drifwa. Då gäller det att redligt kämpa blott, Och taga wara på den nåd man fått.

2. Ett heligt allwar måste wara med, Om Christus en gestalt i oss skall winna; Om himlaordets helga, dyra säd Skall i wår själ till någon mognad hinna. Ett heligt allwar hör den kämpen till, Som under Herrans fana strida will.

3. Och till min tröst jag wet af Herrans Ord Att Jesus Christus har oss frestad warit, Ty när Han fordem gick på samma jord, Har Han oss samma frestelser förfarit. I allt oss lik, doc

utan synd, Han war, O, hwilken tröst jag af det Ordet har!

4. Nu will Han hjelpa dem, som frestas här, Och wara deras wärn och sköld i striden. På starka skuldror deras nöd Han bär, Och gifwer dem till slut den rätta friden. Så will jag icke gå och förja då, Han bär ju sjelf det kors Han lägger på!

P. m. 847: 44: 48

297. Må jag olyckan ej undgå, Men o-
gunst få Af werlden och des första, Så wet jag
dock en säker konst, Att söka gunst Hos Gud, som
mig kan trösta. Jag wet försannat, Gud är hardt
när, Han kommer snart, Att med en fart; Mot
fienden Han Sig rustar.

2. Märk, huru jag angripa skall Min' saker
all När tröst ej står att finna, Och ingen werdsilig
magt är fast, Ty med stor hast Allt timligt skall
förswinna. Min Gud så god Gör ett rätt mod:
Derwid fast blif, Gods wåga, lif; Han hjälper dig
öfwerwinna.

3. Till Dig jag flyr båd' först och sist, O Herre
Christ, Blif stadigt wid min sida, Och se Du
på olyckan min, Som hon wor' din, Hur hon
mot mig mänd' strida. Måst' jag ändå, Den
kamp utstå: Werld, som du will! Gud är min
sköld, Han hjälper mig ju all tida. (M. Luther.)

P. m. 66: 8886.

298. Förbida Gud, min själ! I hopp och
tålamod; Till slut Han hjälper wäl, Ty Han
är mild och god. När sina barn Han pröfwat

har, Han dem ur luttringselden tar; Ger, för den kalk de tömma fått, Ett rågadt fröjdemått.

2. Så har Gud alltid gjort; Så är Hans hjertelag. Guds barn Hans kärlek sport, I sorg och glädje=dag. Hans nådeshaf töms aldrig ut, I tron dig till din Jesum slut, Som sjuka själar läka kan, Då bättringen är sann.

3. När du har druckit ut Den kalk, din Gud dig skänkt, I glädje=win till slut Din sorg då blifwer dränkt. Din själ, ur Jesu kärleks=bröst, Får suga himmelst nådetröst. Din mörka wäg gad fram i hopp: Snart rinner solen opp.

4. Nu wäl! i hoppet nöjd, Dig, Gud, jag prisas will, Och hålla för min fröjd, Hwad Du mig sänder till. Jag wet, det barnet älskas bäst, Som under riset hålles mest: Jag wet, det kära barnets tår Till hjertat Fadren går.

5. Så fortsar, Själawän! Att grundligt rena mig Från hwad mig smittar än, Och helga mig i Dig. O Du, som mig har återlöst, Förblif i lif och död min tröst! Från synd och werld jag affsed tar, Som mig förnedrat har.

6. Bort, bort, fäfänglighet, Bort, syndalustars magt! Träd fram, gudaktighet, Uti din helga prakt! Ej någon här mig draga skall Att göra från min Jesum fall: Hans nådes sköt står öppet mig, När ondskan rustar sig.

7. Jag lemnar werldens skarn, Som föder ewigt spott, Att hennes egna barn: Jag söker ewigt godt. Här lyckan ofta wänder sig: Låt mig då blifwa fast wid Dig, Min Gud, i tron beständigt här, Och sedan ewigt der.

8. Kom, lös mig, Själavän! Ur mina träfdomsband. Jag vill till himmelen; Jag längtar till det land, Der ingen nöd mer plågar mig, Men glädjen är vändelig: Der jag, i helgons rena skrud, får ewigt lofwa Gud.

(Syreens Sånger.)

P. m. 6 6 5: 7 8 6.

299. Gud ske lof det lider; Fröjd och sälla tider Säkert förestå, Då en Zions fånge Kan bland staror många Lammet följa så. Då i nytt blir allt förbytt. Här är godt, men bäst min kära Hemort wara nära.

2. Då all strid upphörer. Ingen friden störrer, Lammet styrer sjelf; Ingen sorg förstämmer, Ingen oro dämmer Liffens klara elf; Själen då får ostörd gå, Fri för faror allesamman, Upp i himlens gamman.

(Fru Guldbbrandsson.)

P. m. 7 6: 7 6:

300. Du ömma Fadershjerta, som wakar öfwer mig, Hur' skall jag kunna älska, hur' kunna lofwa Dig! Du warnar mig så troget för alla dolda garn, Och gömmer under wingen Ditt lätt försagda barn.

2. Du föder och Du kläder och skyddar mig så wäl, Och förjer alla dagar för både kropp och själ. Jag wore snart förgången, om Du ej gjorde så — O! kunde jag blott älska — blott älska Dig ändå!

3. Gif att med willig lydriad jag alltid ger

Dig rätt, Låt dina bud bli kära, din börda ljuf och lätt! Och när en fara hotar, en nöd försträcker mig, Låt mig i första rummet, blott alltid fly till Dig!

4. Ditt Fadershjerta brister utaf förbarmande, Du ser hwad helst mig felar, Du känner allt mitt we. Om natten och om dagen, ditt öga öppet står, Och Fadershanden räcker, så widt som himlen går.

P. m. 65:

301. Undan wike smärtan, Ty i bönens ljud Mötas skilda hjertan Då hos samme Gud. :.:

2. Ut en suck sig smyger, Hörd af ingen wän; Bönens duswa flyger Hem till Gud med den, :.:

3. Kommer sedan åter Med sitt glada bud, Eugnar den som gråter, Helfar ifrån Gud, :.:

4. Helfar från de sälla, Och till jordens grus Bär från ljufsets källa Wärma, lif och ljus. :.:

5. Aldrig tröttas wingen, Aldrig källan töms: Gud, Han glömmer ingen, Fast Han ofta glöms. :.:

6. Men mitt hjerta gömmer Ewigt Herrans lag, Och min själ ej glömmer Fadrens anletsdrag. :.:

7. Kraft mig Fadren gifwer I hwar pröfwostund; Ewigt själen blifwer Så i Hans förbund. :.:

8. Störe tidens smitta Ej min barndomstro, Må ej slården hitta Till mitt hjertas bo. :.:

9. Säkert Han mig låter Winna hwad jag bad, Sänder duswan åter Med ett oljoblod. :.:

10. Detta kan jag hoppas, Sker af nåde så ;
Men då fast i trone Jag och måste stå. :;

(Mel. Sw. Ps. N:o 328.) P. m. 78: 88:

302. Fader! si, jag kommer här, Och på
Jesu Ord Dig beder: Sänd din Anda, som mig
lär, Och till bönen rätt bereder. Ack! låt Ho-
nom mig förklara, Swad en sådan bön må wara,
Som i Jesu namn utgjutes, Och af Dig med
Amen slutes. (Mose o. Lams. W.)

(Mel. Sw. Ps. N:o 138.) P. m. 887:

303. Gud gif oss din Andas nåd, Att
all vår synd och öfwerdåd Rätt ångra och begråta,
Och på din Son af hjertat tro, Som kan ge våra
själar ro, Och all vår synd förlåta.

2. Hjelp och att wi på denna jord Rätt efter-
lefwa må ditt Ord, Och korsset tåligt bära: Regere
oss din Ande så, Att wi få wißt i himlen gå, Ditt
namn till ewig ära!

(Mose o. Lams. W.)

P. m. 8 lin. 8.

304. O! bönestund, så skön och dyr, Då
jag från jordens sorger flyr, Och inför Fadren
läggas får Swadhelst som mig af nöden står! Hur
ofta, af bekymren böjd, Jag bad och återstod min
fröjd. Och frestarns snara sönderbrast, Blott jag
till bönen gick med hast.

2. O! ljuswa stund, så rik och skön, Då jag
får bära fram min bön För Honom, hwilken tro-

fast är Och ger mig nåd, blott jag begär. Hos
Honom söker jag min ro Och sätter till Hans Ord
min tro; Så bjöd Han mig den stund så skön,
Då jag till Honom gick i bön.

3. O! ljufwa bönetimma, må Jag om din
tröst ej miste gå! Tills ifrån Neboh=bergets höjd
Jag skådar in i himlens fröjd, Och kastar köttets
klädnad af, Och fattar lifwet, Herren gaf. Då
ropar i sin flygt min själ: Du ljufwa bönestund
färmål!

f) Hemlängtan.

p. m. 11 9: 11 11 9.

305. Upp, wänner! till himmelen wilje wi
gå; Godt är ej på jorden att bygga, Der stöden
utgöra blott bräckliga strå Och grunden är swag
att oß trygga. Ej böre wi dwäljas uti denna ort,
Der fienden skada åt tusende gjort, Förstört deras
dyrköpta själar.

2. Upp! må wi ej twefa att, hand uti hand,
Förenade följa hwarandra Dit upp till vårt him=
melska fädernesland, Det målet, till hwilket wi
wandra! Uaf kommen, wi gå: smala wägen är
god, Betecknad den är utaf Frälsarens blod Och
leder helt säkert till hemmet.

3. Ut wandrarne forset i början är dömdt;
Men palmen och skänkes till slutet. Då sorgernas
kalk under tårar wi tömt, Blir winet wißt för oß
ingjutet; Ty alla, som troget den wägen ha gått,
Wäl törnen bewandrat och smärtor utstått, Men
slutligt fått hugnad och glädje.

4. Ut Mästaren fylldes försmädelsens mått —

Lärjungarne wänte ej annat; Werldswise, som smädat, när Jesus gjort godt, Och swage helt säkert förbannat. Må Simeï banna, när David går fram; Med denne wi lide all smålek och skam, Det ljusnar framför oss ju bättre.

5. Wid stjernan oss glädjom, som Jesus har tändt! Gethsemane-mörkret den delar. Hugswalaren, hwilken oss Frälsaren sändt, Vårt sårade hjerta wißt helar. Vår siende blir så vår werklige wän, Som, under vår tröghet, påstyndar igen, Och wisar, att här är ej hemmet.

6. Men lärjungar alle nu hören mitt tal, Ack! fröjdens och waren rätt glada, Om än I här wandren i sorgernäs dal, Så skall likwäl ingen er skada. Om I skolen gråta och werlden skall le, Så glädjens och fröjden dock eder des mer; Er sorg skall ju wändas i glädje.

p. m. 98: 99 11.

306. Kom, wänner, så wilje wi wandra Och taga hwarandra i hand! Wi äre här främlingar, gäster I detta här tårarnes land. Till himmelen wilje wi wandra I kärleken draga hwarandra: Till sist wi få hamna på himmelens strand. ∴∴

2. Fast hafwet och wägen högt brusa Och böljorna öfwer oss slå, Fast helwetets stormwäder susa, Och höfwes ej frukta ändå; Ty håller oss Jesus wid handen, Han lyckligt oss förer till landen. På himmelens strand få wi hamna ändå. ∴∴

3. När Brudgummen Jesus oss möter Han säger: Välkommen min brud! Min sällhet skall

du få åtnjuta, Jag skall på dig kläda min strud ;
Nu skall du få tacka och prisa Med min nya lof-
sång och wisa, Och lofsjunga Mig och min Fader,
din Gud. ∴∴

4. Åk sälla, ja sälla de äro, Som stå inför
Frälsarens stol ! Åk, tänk hwilken klarhet de bära,
De skina långt klarar' än himmelens sol. Med
tronor och palmer i händer De ewigt förutan all
ända, Få lofsjunga Gud, som i himmelen bor. ∴∴

5. Åk låtom of allwarligt söka Att himme-
lens härlighet få ! O Jesu, wår längtan föröka
Att alltid till himmelen gå ; Ej tröttna fast wägen
är längre Och törnig och stenig och trånge. När
wi komma hem ha wi wunnit ändå. ∴∴

P. m. 887848.

307. O Jesu, war min sällskapswän, På
denna korta wandringen, Igenom jemmerdalen !
Ledsfage, styrke mig din hand, Att wandra fram !
Till himlens sälla, sälla land !

2. Nog ser det wäl så ofta ut, Som jag ej hin-
na skall till slut På tidens wedermöda. En dag
kan ofta wara lång, Då tänker jag På himlens
sälla, sälla sång.

3. O Jesu, tag Du mig i hand, Och för mig
hem till fridens land, Der stormarna ej ila. Der
ewig fröjd och herrlig glans Mig fågna skall I
himplens sälla, sälla land.

4. Och Jesus swarar mig härpå, Att mig skall
ewigt lyckligt gå, Om jag will tro Hans lära, Och
låta mig på denna jord, I hopp och tro, Ledsfagas
af Hans helga Ord.

5. Det gör att jag i tro och hopp Kan swinga mig till himlen opp, Och glömma jordens möda. Det gör att jag i Jesu namn Kan hinna fram Till himlens sälla, sälla land.

6. Se'n skall jag ewigt prisa Dig, För all den dyra nådetid, Du lemnat mig på jorden! Se'n skall jag stämma upp i höjd Att jag är nöjd Med himlens sälla, sälla fröjd!

P. m. 76: 76:

308. Will Du gå med till himlen, så låt oss följas åt, Trots satans alla pilar och listiga försåt! Han wille gerna hindra vår gång till himmelen, Men starkare är Jesus, vår Gwel och vår Wän.

2. Wi öfwerwinna wida uti Hans kraft, ty Han Är mächtig i de swaga, dem Han Sig tagit an. Wi jubla re'n i hoppet, ty striden för Han sjelf, Och segerpalmen winkar wid liffens klara elf.

3. Och är än wägen ojemn och törnbeströdd och smal, Och går den genom mörker och dödens skuggas dal, Wi tänke blott på målet, som är oss föresatt, Straxt stinger törnet mindre, och straxt blir hjertat gladt.

4. Wi löpe icke efter ett owifst mål, ty si, När Christus uppenbaras, så uppenbaras wi! Då få wi ståda Honom med aftäckt anlete, Och blifwa Honom like och slippa allt wårt we!

5. Är det så saligt redan, att tänka blott härpå, Säg, will du ej med allwar med oss till himlen gå, Och lemna syndalifwet och werldens korta

lust, Som dock så snart förbytas i ewig sorg och
pust?

6. Will du ej fly till Jesus, och finna salig ro?
Och i Hans får en fristad, der du kan säker bo?
I werlden är så stormigt, så mörkt, så tomt, så kallt
Hos Jesus är så stilla — med Jesus får du allt.

7. Så låt oss gå till Jesus, och låt oss akta
på, Att wi ej bli tillbaka, och andra kronan få! U-
handen satt till plogen må wi ej se oss om, — Wil-
du gå med till himlen, så skynda dig, och kom!

(L. S.)

P. m. 88: 686.

309. Farwål, farwål i Herrans namn.
Jag går mot Jesu öppna famn. Min båt jag
sätter ut från strand; Ej mer för mig är detta land.
Här har jag ej mitt hem; :: En öken är mig den-
na werld; Här har jag ej mitt hem.

2. Jag funnit har, att syndens stig, Ned i en
afgrund slingrar sig; Men bortom dödens wäg jag
ser, Det land som Jesus köpt och ger. Här har jag
ej mitt hem; :: En öken är mig denna werld;
Här har jag ej mitt hem.

3. O syndare! hwi dröja så? Num är det ät
oss båda två. Wär båt är stark och resan fri,
Och landet skönt att bo uti. Här har jag ej mitt
hem; :: En öken är mig denna werld; Här har
jag ej mitt hem.

4. Farwål! jag får ej dröja här; Ty hemmet
ännu fjerran är. Hos Christum först jag stannar
qwar, Ej detta land min kärlek har. Här har jag

ej mitt hem; ∴ En öfen är mig denna werld;
Här har jag ej mitt hem.

5. Pris ware Gud i himlens höjd! Jag dela
skall serafers fröjd. Uti Jerusalem i ro, Det
himmelsta, der jag får bo, O, der! der är mitt
hem! ∴ En öfen är mig denna werld; O, der!
der är mitt hem.

P. m. 4 lin. 7.

310. Allt är edert! Dyra ord! Fröjda dig,
du Christi hjord! Allt är ditt, när Kristus är
Öfwer jordens ting dig kär.

2. Allt är edert! Jesus ser Från sin himmel på
dig ner! Ser på dig med frid och nåd. Gläd dig
åt Hans kärleks råd.

3. Allt är edert! lider du Här en liten tid
ännu, Gläd dig; uti himlens höjd Väntar dig
en ewig fröjd.

P. m. 9 11 10 10 9 11.

311. Jag är främling, jag är en pilgrim;
Blott en aston, blott en aston bor jag här. Gör
mig ej hinder, ty jag will följa Guds folk till strids
genom öf'n och bölja. Jag är främling, jag är en
pilgrim; Blott en aston ∴ bor jag här.

2. Resemåltid i hast jag tager, Som en jagad,
som ett ilbud, stannar ej. Jag står omgjordad
om mina länder, Har wandringsstafwen i mina
händer; Resemåltid i hast jag tager, Som ett
ilbud ∴ stannar ej.

3. Lammets blod har mitt dörträ tecknat Mig
beseglat, mig beseglat, jag är Hans. Ej syndens

surdeg jag mer will smaka; Till wägs jag hastar,
ser ej tillbaka. Lammets blod har mitt dörrträ
tefnat, Mig beseglat :: jag är Hans.

4. Lammets måltid mig saligt hugnar Som
en försmak, blott en försmak af Hans ro. Med
fötter skodda, ur träldomsbandet Jag går att
finna det goda landet; Lammets måltid mig der
skall hugna, I en ewig :: ewig ro.

5. Till det landet mitt öga blickar; Ewigt
strålar, ewigt strålar solen der. I främlingslandet
är mörkt och farligt; Der går jag wilse och stapp=
lar snarligt. Till Guds Kanaan mitt öga blickar:
Ewigt strålar :: solen der.

6. Jorden har ej den ro jag söker; Nej, jag
längtar, nej, jag längtar till Guds stad. Der
gråter ingen, der slutar nöden, Der bor ej synden,
dit når ej döden. Jorden har ej den ro jag söker;
Nej, jag längtar :: till Guds stad.

7. Hulde Herde, blott ett jag beder: Följ och
led mig, följ och led mig alltid, Du! Så att jag
ilar städs' Dig till möte, Tilldess jag hwilar uti
ditt sköte. Hulde Herde, blott ett jag beder: Följ
och led mig :: alltid Du! (Ahnf:s Sång.)

P. m. 4 lin. 15.

312. Hemma, hemma få wi hwila efter
slutad kamp och strid. Hemma, hemma hos wår
Fader wäntar oss en ewig frid. Derfor gladt
framåt, I bröder, löstesordet swiker ej, Och wi
kämpa icke heller för ett owisst mål, ad nej!

2. Målet ligger ju framför oss, wägen är od
ej så lång, Fast den går i djupet neder och i mör=

ker mängen gång. Jesus slagit sig igenom — O, hwad tröst för oss deri! Genom Honom, genom Honom öfwerwinna också wi.

3. Derför upp, I trötta händer, upp, ja upp I matta knän, Och I mörka otrostankar och I twifwel wiken hän! Ordet säger ju, att tiden, wäntanstiden är så kort, Fastän våra arma hjertan glömma det beständigt bort.

4. Litet mera eller mindre utaf jordens nöd och lust Det betyder ju så föga, när wi hunnit hemmets kust. När wi frälsta se tillbaka på vårt korta wandringståg, Hwad, om litet mera solsten eller moln deröfwer låg?

5. Hemma få wi ändå hwila, hwila ut i Jesu famn Efter alla wedermödor både med och utan namn. Der skall ingen fruktan wara, ingen oro, ingen nöd, Ingen frestelse och plåga, inga tårar, ingen död.

6. O, så låt oss ej förtröttas, låt oss medan än är tid, Werka Herrans verk på jorden, om och under mycken strid, Ty på mödan följer hwilan som en ljustlig nådelön, Och vårt verk är ej förgäfwes, då ju Herren hör vår bön.

7. "Hemma, hemma få wi hwila" — ware det vårt fältrop här, Medan striden ännu warar, ja, när den som hekast är. Låt oss ropa till hwarandra, hwar wi mötas, hwad oss sker: "Hemma, hemma få wi hwila!" — O, hwad wilja wi då mer?
(Ahnfelts Sånge.)

P. m. 11 3: 12 12 5.

313. O Jesu, din dufwa hon har ingen ro I marken: Kom tag henne till Dig, och låt hen-

ne bo I arken! Der will hon sig gömma, Och ewigt förglömma Hur tygellöst syndflodens wågor framströmma Kring dränkta jorden.

2. På floden förgäfwes hon sökte en punkt Till hwila; Hon nu med ett hjerta, uttröttadt och tungt, Will ila Till arken den wida, Din öppnade sida, Och der, redan lycklig, i hoppet förbida Den nya jorden.

P. m. 65: 6665.

314. Säg, hwar finns glädjens land, Der hemkomst firas? Der ett fast fridens band Kring oss skall wiras? Ty aldrig kan vår ro I jordens dalar gro! Kan här vår lycka bo? Aldrig, nej aldrig.

2. Finns wäl den kärleks flod, Hvars swall ej tryter? Finns wäl den wänskap god, Som sig ej byter! Ja, i den ängden skär, Der Jesus solen är. Hans wänner skiljas der Aldrig, nej aldrig.

3. Jesu god! dit oss för, Du nådens källa! I ditt land snart oss gör För ewigt fälla! Der frälst din skara bor, Der skall vår fröjd bli stor; Der tystnar segrens chor Aldrig, nej aldrig.

4. Ja, helt snart i ditt land Vår hemkomst firas, Der ett fast fridens band Kring oss skall wiras. Der kan ej smärtan gro, Der få wi trygga bo, Och werling när vår ro Aldrig, nej aldrig.

(Palmqvists Barnsånger.)

P. m. 57:

315. Hemmet jag söker, Hemåt min kosa Gud styr. Längtan sig öker Med hwarje morgon som gryr.

2. Här är ej stället, Som mig förlustelse ger;
Blott för tillfället Måste jag taga qvarter.

3. Farlig är färden, Smal är den väg jag skall
gå; Ofta strör werlden Törne och tistel derpå.

4. Dock hon sig sticke Bred eller gunstig mot
mig, Hon får allsida Draga mitt hjerta till sig.

5. Glänsande flården Får här ej tjusa min
själ; Blixtrande swården Hellre må slå mig
ihjäl.

6. En har mitt hjerta, Det är min himmelske
Wän; Jag will ej smärta Honom och ta det igen.

7. Korset det kära, Som mig min Frälsare
gaf, Jag det will bära Tills Han sjelf tager
det af.

8. Resan skall slutas, Wore den aldrig så
lång; Swilan får njutas Först i mitt hemland
en gång.

9. Syskonen kära, Som slutat loppet i tron,
Nu till Guds ära Lofwande stå för Hans thron.

10. O huru härlig Ljuder den himmelska
sång; Är här beswärligt, Der blifwer glädje en
gång.

11. Gud Dig förbarma! Led mig med fa-
derlig hand, Och mig omarma I detta farornas
land.

12. Lär mig att strida, Waka och bedja allt-
semt, Bida och lida Swad i ditt råd är bestämdt.

13. Hemta mig sedan Upp till ditt himmelska
hus! O, att jag redan Der stode klädd uti ljus!

P. m. 11 10:

316. **A**ck, när ska' jordens alla strider sluta?

När skall mitt hjerta få en ostörd frid? När skall Guds salighet jag helt åtnjuta? Det blifwer aldrig här i denna tid.

2. Här blir det ej, men hoppets stjerna lyser Och wisar oss en skön och ljuflig strand. Rättfärdighetens sol der ewigt lyser I fridens ewigt — ewigt sälla land.

3. Der skall jag ståda Jesum, Wännen kära, Som här på törnestigen döljer Sig, Der skall min lofsång höjas till Hans ära, Som tog frivilligt all min synd på Sig.

4. Jag längtar dit, der inga tårar rinna, Der allt förbytes i en ljuflig ro, Der jordens alla sorger helt förswinna Och trötta barnet får hos Fadren bo.

5. Han sjelf har dragit mig till Sig af nåde, Han skäms ej wid mig, fast jag oren är, Han mig upptog ur syndens djupa wåde, Och mig till himlen på sin' armar bär.

6. Då är jag trygg, om alla stjernor slockna, Det finnes En, som aldrig slockna kan, Den heter Jesus — alla moln, som tjockna Omkring min själ, allena skingrar Han.

P. m. 11 8:

317. Ur stormarna ser jag en aflägsen hamn, Dit kärleken winkar så blid; Den bjuder båd' äro och sällhet och namn, Men först efter utkämpad frid.

2. Mig möter i mängd uppå wandringens tåg, Båd' sorger och andelig nöd; Men Han, som

så huld till mitt elände såg, Han gifwer nog glädje och stöd.

3. Min Jesus Han mättar min hungrande själ Och tröstar i sorgernas natt! Han har mig gjort fri från att wara en träl, Och blifwit mitt lif och min skatt.

4. Den skatten långt mer än all werlden är wärd, O! må jag blott fatta den så, Att kronan som mig utaf nåd är besfärd, Med honom jag od må undfå.

5. Du fäsfånga werld, med din lycka så arm, Ej mer du bedäre nu mig! Min Jesu, min wän, med din kärlek så warm, Drag städse mitt hjerta till Dig!

6. Min Josua! för mig du sjelf wid din hand, Från Babel; — min harpa se'n stäm, Ty hur' kan jag sjunga i fremmande land Din wisa? Nej för mig snart hem.

7. När döden mig rycker i grafwen med sig, Gjut olja i lampan, att jag Ej fåwitstt blir utstängd för ewigt från Dig, Men håll mig beredd till din dag.

E. m.

318. **A** Jesu! jag är hjertligt glad, Att Du åt mig beredt en stad, Dit själen säkert flytta får När hon ur denna hyddan går.

2. Allt hwad i werlden kallas godt, Är idel skugga mot den lott, Som jag får full besittning af När kroppen dör och läggs i graf.

3. Ehwad jag tänker, talar, gör, Så kommer det mig saligt för, Jag får wäl snart gå hem i frid Och slippa werldens myckna strid.

4. En salig stund skall det wißt bli, Som gör från synd mig ewigt fri. Det blir en rätt förlofningsdag; Min Jesu, snart mig till Dig tag.

5. När Dig behagar, Jesu from, Tag hem din dyra egendom. Jag af din kärlets öfwerflöd Har all min fröjd i lif och död. (Malmstedt.)

P. m. 87: 87: 5787.

319. Swad har min Jesus gjort för mig? Jo, Han steg ned från Kanaan Och dog på korssets träd för mig, Att jag skall winna Kanaan, Der blir en krona nådelön I ljusa landet Kanaan; Och segerpalmen winkar skön, Kom låt oss gå till Kanaan! Himmelsta Kanaan, O! underfulla Kanaan! Vårt Kanaan är ett saligt land, Kom låt oss gå till Kanaan!

2. Då jag bland Zions folk en gång Går in i sälla Kanaan, Då, min Förlofsare, din sång Jag sjunga skall i Kanaan. Der strålar Du, o Jesu min! På ärans thron i Kanaan, Och bjuder dina barn gå in Att bo med Dig i Kanaan. Himmelsta Kanaan &c.

3. O syndare! wänd om och gå Till Jesus i Hans Kanaan! Dig änglarne wälkomna då Till ewig fröjd i Kanaan. O, kom! der frälsningsfloden har Sitt friska swall i Kanaan, Och härligheten strålar klar Kring Jesu thron i Kanaan. Himmelsta Kanaan, O! underfulla Kanaan! Vårt Kanaan är ett saligt land, Kom låt oss gå till Kanaan!

P. m. 11 10:

320. Tänk, när en gång den dimma är för-

strunnen, Det mörker, som omhöljer lifwet här ;
Och när den dagen är för oss upprunnen Der
Gud och Lammet ewigt solen är !

2. Tänk då, när tron ej mer med twiflan strider,
Men allt är klart och ljusst och wißt för mig :
När hjertat ej af "glödand' skott" mer swider,
Men frälst jag ser tillbaks på lifwets stig !

3. Tänk, när för mig är löst hwar jordens
gäta, Hwart ängsligt "hwarför", som jag grub-
blat på ; När de fördolda djupen sig upplåta, Och
jag får Herrans vägar klart förstå !

4. Tänk, ännu mer när med förklaradt öga
Jag Honom ser, som här jag trodde på, Och bad
och följde, — tänk, när i det höga Jag ewigt säll
skall för Hans åsyn stå !

5. Den trogne Frälsaren, som här mig följde,
Mig alla fel förlät, mig tröstade ; Men mig till
pröfning ofta djupt Sig döljde ; Tänk när en gång
jag Honom sjelf får se !

6. Tänk när en gång jag utan synd skall vara,
Helt fri mitt onda lött och satans list ; När alla
tankar äro rena, klara, Och alla gerningar för-
utan brist !

7. Uå, tänk en gång, då jag skall kunna vara
Så from, jag will, då blott det goda sker ; Ja,
när jag ej behöfwer ens befara Blott möjligheten
af att falla mer !

8. Tänk när en gång ej werlden mer mig hä-
der, Ej falska bröder mer förtyda mig ; När ingen
fiende ibland oss träder, Men idel sanna wänner
samla sig.

9. Tänk när en gång i himlens gyllne salar

Guds Lamm bland ärglar rätt jag prisa kan;
Och om ett ewigt lif med bröder talar, Och om det
lif, som likt en dröm förswann.

10. Det kommer allt för den, som funnit "wä-
gen", För den i Christo här all sällhet fann. O
Gud, det är ju wißt — ej blott en sägen? Du sjelf
det sagt, och Du ej ljuga kan.

11. Guds folk en gång i sida hwhita kläder
Med segerpalmer inför Lammet står, Då Gud hos
sig de trötta barnen gläder, Från deras ögon tor-
kar hwarje tår.

12. Wäck, Jesu, denna tanke i mitt hjerta
Hwar gång mig wägen blir för mödosam. Den
ljust skall dämpa hwarje bitter smärta, Och locka
leendet ur tårar fram. (Ahnfelts Sönger.)

P. m. 5 5 8: 11 11 5 5 8.

321. O jag wet en gång, Då ej jordist
sång Af mitt öra mer skall höras; Då af synd
och flärd, I en bättre werld Själen ej skall längre
störas; Då för Gud och Lammet jag får ewigt
stå, Med förklarad hand på himlaharpan stå.
Ja, jag wet en gång, Då ej jordist sång Af mitt
öra mer skall höras.

2. När en tanke flög, När en suck sig smög,
Båda gingo upp till höjden; Fri från stoftets
band, Re'n i Kedars land Själen njöt af himla-
fröjden, Se'n med trones öga klart jag ståda fick
Allt hwad Jesus gjort då Han i döden gick. När
en tanke flög, När en suck sig smög, Båda gingo
upp till höjden.

3. O, min Jesu blid, Skall en ostörd frid Af-

wen mig en gång tillhöra? O, skall också jag, Nu så arm och swag, Då med Dig få jällskap göra? Ja, o Jesu Christ, jag ewigt din skall bli, Du mig köpt och löst, Du står mig trofast bi! Ewig, ostörd frid, O, min Jesu blid, Skall och mig en gång tillhöra.

4. Jordens strider jag Glömma skall en dag, Och på Jesum endast ståda; I det goda land Stå med palm i hand Frälst för ewigt från all wäda. Då jag somnat in uti Hans dyra sår, Väckt af Honom upp, jag segerkronan får. Jordens strider jag Glömma skall en dag, Och på Jesum endast ståda.

P. m. 868886.

322. O land! du sälla andars land, Der Herren Gud sseif bor! Högt öfwer stjernehimlens rand, Långt från förgänglighetens strand: Der skall min glädje blifwa stor, Der Herren Jesus bor.

2. Der blir öf ljust, der blir öf godt, Der blir öf allt bestådt; Hur Gud än skiftar här wår lott, Ett himmelskt hemland wi dock fått, Hwad finus på jorden wäl så wårdt, Allt hållas dyrt och kårt?

3. Der ofwan skyn är detta land, Ej ögat ser det här; Der skatter fannar ej wår hand; Ty bortom dödlighetens strand, Der Frälsaren och Fadren är, Wårt hemland det är der.

4. Och skänktes öf all werldens glans, Och kunde wi än få Hwad ypperst uppå jorden fanns, Hwad nånsin af en dödlig wanns; Till detta sälla land ändå Wår längtan skulle stå.

5. Som blomman sluten än i knopp, Dock
mognar ur sitt twång, Så skall och för vår syn
gå opp Guds paradis, som är vårt hopp; Och
högre klinga skall en gång Hos Gud vår hem-
landsfång. (Ahnfelts Sånger.)

P. m. 6 lin. 14.

323. När jag min rätt till himmelen igenom
Jesum får, Bju'r jag farwål åt jemren här, och
torkar sorgens tår. O, Kanaans land, det sälla
land, Det land der Jesus är; Det land der Guds
barn mötas åt, Aldrig åtskiljas mer. Hallelujah,
Hallelujah, Halle Hallelujah! Det land der Guds
barn mötas åt, Aldrig åtskiljas mer.

2. Will synden mot mig rusta sig, som skott de
glödande; Då flyr jag, Jesu, strax till Dig; Du
wißt mig segren ger. O, Kanaans ic.

3. Will satan, synden, kött och werld, här
städs' anfalla mig. I Jesu namn jag segra skall
och fullt förlossad bli. O, Kanaans ic.

4. Ej skall jag fly för kors och nöd, som här
kan trycka mig; Till himlen är min wandring
ställd, der nöden slutar sig. O, Kanaans ic.

5. Der skall en ewig fröjd då bli, och glädje
utan tal, Der blir jag från min börda fri, och från
allt kors och qual. O, Kanaans ic.

6. Der skola wi förklarade, få ewigt skåda Gud;
Med glädje utan tal och mått, bland englaharpors
ljud. O, Kanaans land, det sälla land, Det land
der Jesus är; Det land der Guds barn mötas åt,
Aldrig åtskiljas mer. Hallelujah, Hallelujah, Halle
Hallelujah! Det land der Guds barn mötas åt,
Aldrig åtskiljas mer.

324. **D**, mitt hjerta det längtar till hemlandets frid, Här på jorden det har ej sin ro; Till de saliga rymder, till Frälsaren blid, Det dit sträcker sin längtan att bo.

2. Ja, deruppe får jag med en klarare blick Skåda Jesus, min Frälsare kär: Ty jag minnes Han sagt, då på jorden Han gick, Att Guds barn skola bli der han är.

3. **D**, jag längtar att flytta — till Nya Guds stad, Till det "hem som af himmelen är", Der jag frigjord och salig och lycklig och glad Får loffjunga min Frälsare kär.

4. Här på jorden min ande så ofta har twång — Ty i "främlingalandet" jag är, Och får ofta uppstämman en klagande sång Öfwer syndaförderfwet jag bär.

5. Dock — jag glädes, att Herren på jorden också Är min skatt, ja min sällhet, min "del"; Ja, min "Herde", min Wän, som mig leder tills då Jag får intaga himmelen hel!

6. Ja, Han är ju min "klippa", mitt bergfasta "flott" — Ty Hans Ord är en borggen derpå! — Och hwad ännu Han will här skall blifwa min lott, Si, så är jag ju Hans dock ändå!

7. Snart från stoftet skall lösas min längtande själ Och min ande uppsvinga till Gud. — Och åt Honom, som löst mig till frihet från träl, Skall då höjas min tacksamhets ljud.

8. Då skall stoftet ej mera betwinga min själ, När i åskådan bytes min tro. — Då skall börjas

mitt rätta, mitt ewiga wäl; O, jag längtar der-
uppe få bo.

9. Tänk, när jag ifrån synden för ewigt blir
fri Och ej otron bebor mer mitt bröst — Hvilken
fällhet och fröjd det då ewigt skall bli, Att få hwila
wid Frälsarens bröst!

10. Ja, till ewiga friden min ande en gång
Skall uppsvinga, förklarad och skön. Der bland
saliga andarnas jublande sång Skall uppfyllas
min längtan, min bön! (Sundins Sång.)

P. m. 4 lin. 14.

325. Jerusalem, Jerusalem, som ofwantill
är bygd, Att, inom dina portar först det blifwer
lugnt och tryggt. Här möta nya faror jemt, och
jemt till strids det bär, Och äfwen när det är som
bäst, det sorg och möda är.

2. Hvad under om min längtan då alltmera
sträcker sig, Jerusalem, Jerusalem, dit upp, dit
upp till dig! Min härkomst är ju of af dig, och
jag är främling här; I dig jag har mitt borger-
skap, och der jag hemma är.

3. Jag hör till dina fria barn, ty Jesus gjort
mig fri Från satans band och lagens dom och
syndens slafveri; Och se'n Han så af idel nåd
har löst min arma själ, Jag wara will en Herrans
fri och ingen men'skoträl.

4. Jag lesa will på samma nåd, som blifwit
nog för mig, Och lita på Hans trofasthet, som
lätit offra Sig. I Honom är jag from och ren,
rättfärdig, helig, tåck, Så wißt, som Fadren icke ser
på Sonen, minsta fläck.

5. Men sökte jag rättfärdighet i något eget verk, Då wore Kristus fåfängt död för mina synder, märk! Ack, må ej satan fånga mig i något lagiskt nät! Blott "den af tron rättfärdige skall leswa", heter det.

6. Så leswer jag, dock nu ej jag, ty Kristus är mitt lif, Och nu kan jag ej finna ro i werldens tidsfördrif. Si, werlden är ju korsfäst mig, och jag är korsfäst den, Hwad under, om en sådan werld ej längre är min wän!

7. Hwad under om jag längtar hem till dig, Guds helga stad, Der jag en gång får hwila ut, fullkomligt fri och glad; Der ingen gråt skall wara mer och ingen wärk, som här, Och intet mörker, ingen natt, ty Lammet solen är.

8. Ack, hwad på jorden aktas stort, det fångslar ej min häg, Se'n jag på korssets träd i tron min Jesum fästad såg. Mitt mål står klart; jag will blott ett, hwad än det kostar mig: Jerusalem, Jerusalem, jag will blott hem till dig.

(Ahnfelts Sönger.)

P. m. 7 6 4 4, 7 6:

326. I djupet af mitt hjerta En stad jag högt åtrår: Jerusalem, Det sälla hem, Der all min nöd och smärta Sitt pass och affted får. I djupet af mitt hjerta Den staden jag åtrår.

2. Inom des portar klara Der gråter ingen mer. Uti Guds stad Der är man glad; Ej sorg, ej rop skall wara Der stads' man Lammet ser. Inom des portar klara Der gråter ingen mer.

3. Si! Den på thronen sitter Der råder öfwer dem Med ewig frid. Der finns ej strid, Ty ingen

ond och bitter Bor i Jerusalem. Så Den på thronen sitter Der råder öfwer dem.

4. Och Gud allswåldig säger: "Min son och dotter kär, Som Jesum fann Och seger wann, Du eger, hwad Jag eger: Allt mitt nu ditt det är", Ja, Gud allswåldig säger: "Min son och dotter kär!"

5. O, den som redan wunnit! Ack, den som wore der I hwilans hamn, I Jesu famn! Ack, om jag målet hunnit För all min längtan här! O, den som redan wunnit, Ack, den som wore der!

6. Men på de wida watten Hwar finner jag dock wäg? Bland blinda skär Hwar wägen är I storm och mörka natten Till hemmet, säg, — o, säg! Ack, på de wida watten Hwar finner jag dock wäg?

7. Jo, Du mig wisar wägen, Min dyre Frälsare; Och wägen går I dina spår. Sjelf hjälplös och förlägen Jag blott på Dig will se. Ja, Du mig wisar wägen, Min dyre Frälsare.

8. Fäst djupt hos mig de tankar, Att snart jag himlen når! Gör tron rätt käck Mot böljans sträck! Håll sjelf mitt ror och ankar, Du wet, hwad jag förmår! Fäst djupt hos mig de tankar, Att snart jag himlen når!

9. Si, målet herrligt lysar I fjerran. O Guds stad! Du målet är; Och allt beswär, Hwarför nu här jag ryser, Jag der snart glömmer glad. Si, målet härligt lysar I fjerran: o Guds stad!

10. Så äfwen jag skall winna, I Jesu Christi namn: Ja, också jag, Så arm och swag, Skall

engång målet hinna I härlighetens hamn. Så
äfwen jag skall winna I Jesu Christi namn.
(Ahnfelts Sång.)

P. m. 4 4 7: 7 7.

327. När mitt hjerta Trött af smärta,
Ögat mörkt af tåreregn, Ifrigt längtar, Beder,
trängtar Upp till Salems lugna hägn; O!
då glömmet jag mitt we Wid att blott dit
uppåt se.

2. O, mitt öra Ne'n kan höra Men'stors röst
bland änglars ljud. Högt det klingar, Skaran
bringar Ewig lofsång upp till Gud. O, hur'
gera då min själ Säger werlden sitt farwål!

3. Edens ljuswa Milda druswa Skådar jag,
den lifsens frukt; Och de söta Rosor möta Mig
re'n här med ljuslig luft. Lifwet här i jordens
stoft Får så ewighetens doft.

4. Lammets klara Brudeskara Ser jag midt
i paradis; Sällt de wandra Med hwarandra
Under Herrans lof och pris. Smala wäg och korta
strid, O, hur ändas du i frid!

5. Jesu käre, Du bestäre Der den fröjd, som
intet stör! Se de dina, Hwilken pina Werldens
twång dem ännu gör! När, o ljuswe Brudgum,
när Tar Du mig ur fångslet här?

(Ahnfelts Sång.)

(Mel. se föreg.)

328. Till det höga Ser mitt öga Genom
tårar mången gång; Ty min längtan, Håg och
trängtan, Står till Salem och dess sång. O jag

glömmet allt mitt we, När jag blott dit upp får se.

2. Hvilken skara Skall der wara, Folk af alla tungomål; Alla slägten I den drägten, Som ej minsta "skrynka" tål! O, så fröjda dig, min själ, Och säg werlden gladt farväl!

3. Hvilken ära Att få bära Lammets seger-tecken der; Att få sjunga Med en tunga Som fullkomligt ledig är, Och som friskänkt nådelön Undfå liffens krona skön!

4. Tänk, hwad bruden I den skruden Är sin Brudgum dyr och kär! Ingen smärta När det hjerta, Som har fått sin boning der! Tränga port och smala stig, O, hwad fröjd du bringar mig!

5. Åk så lär mig, sköt mig, bär mig, Dyre Jesu, dag från dag! All min längtan, Håg och trängtan, Mer och mer till Dig blott drag! Tills Du tager hem din brud, O, min Herre och min Gud!
(Ahnfelts Sönger.)

P. m. 11: 12 10.

329. Herre fördölj ej ditt ansigte för mig, Trösta mig åter, wälsigna mig, hör mig! O, Du min trofaste, dyre Förlossare, Kommer Du ej snart? Kommer Du ej snart?

2. Annu ej hemma hos Dig är jag worden, Är blott en gäst och en främling på jorden. O, Du min trofaste, dyre Förlossare, Kommer Du ej snart? Kommer Du ej snart?

3. Här i det främmande landet jag skickar Upp till din himmel så längtande blickar. O, Du min

trofaste, dyre Förlossare, Kommer Du ej snart?
Kommer Du ej snart?

4. Medan Du dröjer, tag wård om mitt hjerta,
Helga deß glädje och lindra deß smärta. O, Du
min trofaste, dyre Förlossare, Kommer Du ej snart?
Kommer Du ej snart?

5. Håll mig, ack håll mig blott fast wid det ena,
Att jag må frukta Dig, Herre, allena. O, Du
min trofaste, dyre Förlossare, Kommer Du ej snart?
Kommer Du ej snart?

6. Herre föröka, föröka mig trona! Gif hwad
Du will, blott till slut gif en krona. O, Du min
trofaste, dyre Förlossare, Kommer Du ej snart?
Jo, Du kommer snart. (L. S.)

P. m. 7 6: 8 8 8 6.

330. Min ande stilla längtar, Dit opp, dit
opp till Dig. Och hjertat herssjukt trängtar, Dit
opp, dit opp till Dig! När morgonsol i öster ler,
När qwällsol går i wester ner Min ande längtar
mer och mer, Dit opp, dit opp till Dig!

(Mel. se N:o 196.) P. m. 15: 6 6 15.

331. Hwad lycka och salighet blifwer en
gång uti höjden, När alla Guds barn få försam-
las till ewiga fröjden, För Lammet på stolen, Och
skina som solen Och kronan nedkasta för enfödda
Sonen Af wördnad!

2. Ack Jesu! ack Jesu! när kommer den ön-
skade tiden, När Du stiger neder och hämtar din
brud upp i friden, Och löser deß tunga, Och låter

den sjunga, Som här gerna wille, men aldrig rätt kunde Dig lofwa?

3. Du tröstar oss dermed, att tiden ej räcker så länge, Att snart Du will komma och taga oss i ditt umgänge Och göra oss rena Och med Dig förena; Och ewigt trolofwa oss med Dig allena, Ja ewigt. (Fru Guldbbrandsson.)

E. m.

332. Det finns ett land så underbart, Der helgonen så bo. Der lysaer ljuset ewigt klart, Der herrskar ewig ro.

2. Det landet har en ewig wär; Ej blomman der förgås. Men dödens flod sin bölja slår Emellan det och oss.

3. Ty bortom denna strida wäg Der ligger himlens land. Så Canaan i fägring låg På Jordans andra strand.

4. Men men'skohjertat fruktan bär För dödens hemsta flod. Om uppstos, ack! det jemt begär. Det har så ringa mod.

5. Och twislen hopa ängst och we Kring oss hwart ögonblick. Wårt kära Canaan wi ej se Med ofördunklad blick.

6. Låt oss så stå, der Moses stod, Och se i Canaan in. Då skall ej dödens Jordansflod Försträcka mer vårt sinn'. (Watts.)

E. m.

333. Ack! sälla hem — mitt hjerta ser Så längtansfullt till dig. När får jag lägga wapnen ner? När slutar striden sig?

2. För mig har jorden ingen ro Och intet stadigt hem! När skall jag med min Jesus bo, I Hans Jerusalem?

3. Hos honom sökte jag min tröst Uti bekymrens tid, Han drog mig ömt intill sitt bröst, Och gaf min ande frid.

4. Wißt möta många strider än, Dock hjälper Han i dem, Wißt synes döden bitter — men Den för mig till mitt hem!

5. Jag är en ringa Christi lem, Som längtar efter ro, Som längtar att få komma hem, Att hos min Jesus bo!

E. m.

334. Hör englahärens fröjdebud Om dem som dö i tro: Ljust deras offer är för Gud, Och ljuslig deras ro.

2. De dö i Gud wälsignade, Uttagna ur all strid, Från synd och snaror, sorg och we De ingå i Guds frid.

3. De samlas genom Jesu död, Kring Gud på thronens höjd, Och lidanden och strid och nöd, Förbyts i salig fröjd.

P. m. 86: 86:

335. Jag har ett hem, Ett himmelskt hem, Till dig min längtan står. På jorden är ej hemmet, nej, Dit upp, dit upp jag trår. Min ande, förr wid jorden fäst, Ett högre mål nu har. Nu jag en främling är och gäst, Der förr jag hemma war.

2. Jag har ett hem, Ett Fadershem, Min härkomst dädan är. Der Fadren bor Och släkten

stor, Mitt rätta hem är der. "Guds slägte" men'skan war, "Guds barn", Och när hon fallit,— si! Guds Son blir här ett men'skobarn, Att wi Guds barn må bli.

3. Jag har ett hem, Ett ewigt hem, Så wist Guds Ord är sannt; Han mandom tog, Han led och dog, Han Anden gaf till pant, Till pant att Han will komma än Och hemta barnen hem Till Sig i sköna himmelen, I Guds Jerusalem.

4. Jag har ett hem! Ett saligt hem, Allt från den dyra stund, Med krossadt mod, I Jesu blod Jag fann min ankargrund. Förut jag for i werlden will, War fridlös, utan hem. Nu borgarrätt och mig hör till I Guds Jerusalem.

5. Jag har ett hem, Ett fridens hem, Ett Salem, der till slut Min trötta själ Skall ewigt, wäl Och saligt hwila ut. Här tåras ofta ögat än, Här köttet gör beswär; Jag då till hemmet längtar hän, Der ingen gråt mer är.

6. Jag har ett hem, Ett "himmelskt hem", Jag säger än en gång; Och sjunger så, Tills jag får stå För Lammet med min sång, Och i ett nytt Jerusalem Med änglars blanda den, Och saligt fröjdas i mitt hem, Swartill jag wandrar än.

P. m. 76: 88, 76:

336. Swad det blir godt att landa Wid himlens stilla kust; Ej mer behöfwa blanda Sin sång med suck och pust! Till glädjens hem från sorgens dal, Till Fadrens famn från nöd och qual: Swad det blir godt att landa Wid himlens stilla kust! I Brudgums famn från strid

och nöd, I lif och sällhet utan död. Hwad det blir godt att landa Vid himlens stilla kust!

2. Hwad det blir härligt smaka Den sällhet Herren ger; Att slippa se tillbaka På synd och sorger mer! Att skåda Gud, och gå omkring Bland himlens underfulla ting! Hwad det blir härligt smaka Den sällhet Herren ger! O härlighet som ingen kan Utsäga här i jemrens land! Hwad det blir härligt smaka, Den sällhet Herren ger!

3. Hwad det blir saligt bära Sin brudekrona skön, Och sjunga Herrans ära Och få sin nådelön! Att höra englars fröjdeljud, Då de lofsjunga ewigt Gud; Hwad det blir saligt bära Sin brudekrona skön! Att wara sjelf Guds Son så när Och skåda Honom som Han är. Hwad det blir saligt bära Sin brudekrona skön!

(Ahnfelts Sånger.)

P. m. 87:

337. Hem jag längtar! Ack härute Är så tomt, så mörkt, så kallt; Snart, ack snart sig stormen slute, Och den wäg mig Gud befallt!

2. Hem jag längtar! Ej jag trifwes Här i jordens jemmerdal; Till Guds Salem hjertat drifwes, Upp till Lammets bröllopsfal.

3. Hem jag längtar! Kärleksrike Fader, låt mig hem få gå! Brister, synder undanwike! Snart mitt hemland skall jag nå.

P. m.

338. Jag wet ett land af idel ljus, Hwars

sol går aldrig ner: Det goda land, det fälla hus, Der ingen gråt är mer. Och der skola alla Guds wänner en gång Församlas wid englabasunernas sång, Och lefwa med Christo i himmelsk ståt, Och aldrig, aldrig skiljas åt. Hwad! "aldrig skiljas åt?" Nej, aldrig skiljas åt; Hwad! "aldrig skiljas åt?" Nej, aldrig skiljas åt; Men lefwa med Christo i himmelsk ståt; Och aldrig, aldrig skiljas åt.

2. O Gud, af nåd och kärlek full! Jag längtar komma dit; Och för din Sons förskyllan skull Har jag ock dertill lit. Den blodswett, som flöt i Gethsemane ner, De sären, det blodet, på korsset jag ser, De säga mig: hjorden för Gudi står, Som täcka och friköpta får. Hwad! "täcka, köpta får?" Ja, täcka, köpta får. Och det för Lammets får? Ja, blott för Lammets får. Wi stå dock hos Gudi, för Lammets får, Som täcka och friköpta får.

3. Jag ser ett Lamm på Zions berg, Jag ser en skara stor, I hwita silkets skära färg; Jag hör en sångarchor. De sjunga med salig, tillbedjande röst: Lof, ära ske Lammets, som oss hafwer löst, Öf Gudi med blod igenlöst en gång. Det är de frälsta själars sång. Hwad! "Löst oss på en gång?" Ja, löst oss på en gång. Och det är himlens sång? Ja, himlens enda sång. Då skall det ock här bli vår enda sång, Om Lammets, som oss löst en gång.

4. Der har då fogeln funnit hus, Och swalan fått ett bo; Dock — tro är tro — och grus är grus, Ej hel, ej ostörd ro. Ej ännu wi skåde vår himmelska skatt; Och siender jaga, och själen blir

matt; Wi sucte, wi hide — ad' wore wi der, Hwar ingen brist och sorg mer är! Hwad! "Inga brister der?" Nej, inga brister der. Och "inga sorger der?" Nej, inga sorger der. Ad' saliga timma! ad' wore wi der, Hwar ingen brist och sorg mer är!

5. När skall det ljufwa Herrans år, Med fröjd och frid gå in? Då trötta själen hamna får I himlaglädjen din; Der tro, hopp och wäntan, ja, waka och be Förbytas i njuta och smaka och se, Der öga mot öga wi skåde wår Wän, Den milde' trogne Frälsaren. Hwad! "Få wi se wår Wän?" Ja, ewigt se wår Wän. Hwad! "Skåda Frälsaren?" Ja, skåda Frälsaren. O, himmelska sällhet: få skåda wår Wän, Den milde, trogne Frälsaren!

6. Men gode Gud, oß nådig war! Omhågn din arma hjord; Förwara dem Du wunnit har Genom ditt namn, ditt Ord. Ja, Amen. Den Herden, som dog för sin får, Är ewigt densamme i dag som i går, Och will wi ska' skåda Hans härlighet der, Och ewigt blifwa der Han är. Hwad! "blifwa der Han är?" Ja, blifwa der Han är. Och "skåda Honom der?" Ja, skåda Honom der. O, himmelska fröjder: se Honom der, Och ewigt blifwa der Han är. (Ahnfelts Sånge.)

W. m. 11 9:

339. Jag längtar till himlen från sorger och strid, Att der hos min Jesus få wara, Och sjunga om härlighet, seger och frid, Och skåda Hans anlete klara!

2. Jag längtar till himlen, från synder och flärd, Från detta förderswade hjerta, Som frestas af satan, af synd och af werld, Och gör mig blott oro och smärta.

3. Jag längtar till himlen, från mörker till ljus, Från oro till ro, och jag trängtar! Der har jag mitt bemman, mitt bergfasta hus, Till himlen, till himlen jag längtar!

4. Der har jag en krona förwarad åt mig, Der har jag ett arf utan like! O Jesu, min Jesu! der får jag af Dig Ett ewigt beståndande rike!

5. Och alla de kära, som förut gått hem, Der får jag dem lesiwande åter! Der slipper jag sedan att skiljas från dem, O Jesu! af längtan jag gråter.

6. Hur länge, min Frälsare, dröjer wäl Du? Ack hör hur' jag suckar och trängtar! Säg, will Du ej komma och hemta mig nu? Till himlen, till himlen jag längtar! (L. S.)

P. m. 11 11: 5 11.

340. Särute bland sorger och nöd och besvär, Hur ljuf min gemenskap med helgonen är! Jag har och ett rum mig förwaradt bland dem, Deruppe hos Jesus der har jag mitt hem. O, wore jag det, Deruppe, der Jesus, min Frälsare är!

2. Ack! Ljufliga band, som förenar oss här I tron med hwarandra och Frälsaren kär. Men ljufwast Du sjelf är, o Jesu! för mig, Från mörker och smärta jag längtar till Dig. O,

wore jag der, Deruppe, der Jesus, min Frälsare är!

3. Hur saligt att en gång från synden bli fri, Så fri, som jag aldrig härnere kan bli! Här frestar och qwäljer och plågar den mig, Och hindrar så ofta min glädje i Dig. O, wore jag der, Deruppe, der Jesus, min Frälsare är!

4. Så stärk mig, och rädd mig din stödjande hand, Härnere i stridens och sorgernas land! Och när i bekymren jag ilar till Dig, Med tanken på hemmet hugswale Du mig! O, wore jag der, Deruppe, der Jesus, min Frälsare är!

5. Wid allt hwad Du gifwer, wid allt hwad Du tar: Blif sjelf med din Ande, din nåd hos mig qwar! Och lär mig förbida i stillhet och hopp Den dag, som skall föra min ande dit opp, O, wore jag der, Deruppe, der Jesus, min Frälsare är!

6. Jag längtar, o Jesu! att, iklädd den skrud, Som Du åt mig wunnit, få stå inför Gud; Att uppstå förklarad ur grafwen en gång, Och sjunga din nya, din ewiga sång. O, wore jag der, Deruppe, der Jesus, min Frälsare är!

(Från Eng.)

P. m. 11 10:

341. O sälla land, dit himlens wänner längta, Som här med qwalda bröst på jorden gå. O sälla land, dit jordens söner trängta, Som uti Jesu korsdrägt pryddes stå.

2. O sälla land, der hjertat aldrig säras Af sorgens törnen uti qwalda bröst; O sälla land,

der men'skan aldrig döras Af tjufarens förwända willoröst.

3. O sälla land, der wi få möta wänner Från fjerran land, från systons glada hem. O sälla land, man wänner igenkänner, Som bad och led, i Christo war en lem.

4. O sälla land, ej striden mera wankar Inom din gräns, ty segren wunnen är. O sälla land, der wi få kasta ankar, Se'n stormen lagt sig och wi landat der.

5. O sälla land, der synden mer ej sårar De stridsmän, som ej nedlagt wapnen här. O sälla land, der ögat inga tårar Nu gjuter; ty den sista torkad är.

6. O sälla land, der Lifsens Furste kröner, Den som till ändan trofast kämpat har, O sälla land, der Gud af nåd belönar Allt det, som här i tron på Jesum sker.

7. O sälla land, der wi få Jesum skåda, Med klarnad blick Hans ljuswa anlete, O sälla land, der änglarne öf båda Den frid wi ega och ej blott få se.

8. O sälla land, der Zions harpor klinga Uti de höga himlasalarne. O sälla land, der de som warit ringa, För Lammet falla ned tillbedjande.

9. O sälla land, der glädjen aldrig ändas; Hwar dag är ny och åren ta' ej slut. O sälla land, der nöd i lust skall wändas, Och der man sjunger: "Jag har kämpat ut!" (L. S.)

P. m. 7 6 7 7 6 7.

342. Hem! hem! namn som huqswalar!
Hem! hem! finnes du här? Längtan städs' om

dig talar. Till dig står allt mitt begär. Hem!
hem! Ijusliga hem! Låt mig gå dit der du är.

2. Hem! hem! önskade hwila! Sälla, ostörda
ro! Själens rastlös skall ila, Tills i din famn hon
får bo. Hem! hem! ofsedda hem! Stadigt dig
bidar min tro.

3. Själens här aldrig fann dig, Hem! på döds=
dalens stig! Jesus stridde och wann dig, Jesus
dig skänker åt mig. Hem! hem! saliga hem!
Jesus mig väntar hos dig. (B. E.)

P. m. 11 10: 887.

343. Till fridens hem, till rätta fadershuset
Min trötta själ med längtan sträcker sig Till
fridens hem från tunga jordegruset, Jag blickar
hem, min Frälsare, till Dig. Här nere finns ej
ostörd ro, Vår blick är skum och swag vår tro,
Och hyddans band of trycker. ::

2. Men Gud ske pris att tiden framåt ilar,
Det kommer allt, som Herren lofwat har, Helt
wis jag är, på Herrans Ord jag hwilar, Att
Han till sist det bästa winet spar, Och då är glömd
all jordens pust; — Och frid och fröjd och ewig
lust Of rikt belönar striden. ::

3. Men, Jesu kär, behåll blott Du mitt hjerta,
Låt tidens ström ej draga mig från Dig. I lust
och nöd, i glädje och i smärta Blott Du, blott Du,
blott Du hugswalar mig, Ty Herre när jag hafwer
Dig Nå annat allt fräntagas mig, Med Dig jag
dock är salig. :: (A. R.)

P. m. 64: 6764.

344. Ett fjerran land jag wet, Sällt, sällt

är der ; Der står i härlighet Guds helgons här.
Ljusligt lofsjunga de Lammet, sin Förlofsare !
"Vra vår Konung ske I ewighet!"

2. Kom till det fälla land, Kom, wänd dig
dit ! Till plogen sätt din hand, Sök det med flit.
Der, synd och sorg ej bo, Vi få skåda hwad wi
tro ; Der ger oþ Jesus ro I ewighet.

3. Der, i det fälla land, Hwar blick är klar ;
Fadren i kärlekshand Ewigt oþ har. Ställ då
ditt lopp dit in, Kronan stön och riket winn ; Låt
Jesu lön bli din I ewighet.

P. m. 87 : 87 :

345. Wandringsmannen styrer loppet Fram
till målet och sitt hem, Likså längtar jag i hoppet
Till ett nytt Jerusalem, Till det fälla faderslandet,
Dit min "Goel" farit opp, Blott jag en gång
slipper bandet Utaf denna dödsens kropp.

2. Väktare, hwad tro det lider, Tills min hem-
gångsklocka slår ? Dock jag glädes att det strider,
Lilla tiden snart framgår ; Många bli ej mina
dagar, Ske dock ester Guds behag, Jesus mellertid
tillagar Kronan till min bröllopsdag.

3. Hjelp mig, Jesu, waksam wara Under denna
forta tid ; Dig i nåd för mig förklara, Att i Dig
jag må ha frid. Hjelp försaka, för att winna, Så
Du böd mig göra här ; Hjelp mig, Jesu, målet
hinna, Och att blifwa der Du är.

4. Bli min dödsstund denna dagen, Mig ej
mer försträcker den, Ly min Jesus fullgjort lagen
I mitt ställe, hwilken Wån ! — Dödsens magt

dermed är krossad, Han ej mer mig skada kan;
Jag af Christus är förlossad, Ingen mig för-
döma kan.

5. Men om Du behagar dröja, Ske din wilja,
icke min! Jag will mig här låta nöja, Blott jag
är och blifwer din. Jesu, jag för din försoning
Får och sist af nåd en gång Uti himlens sälla
boning Sjunga Lammets bröllopsång.

P. m. 6 5:

346. Smärtans stund snart ilar, Allt ej
ewigt är, Fast af plågans pilar, Hjertat minne bär.

2. Dock hur snart försvinner, Denna werlings-
tid; Då först hjertat finner: Ewig fröjd och frid.

3. Nu jag längtar komma Hem till fridens land,
Ifrån tidens stormar, Ifrån jordens band.

4. Sjunga Lammets ära I Jerusaleem, Der wi
aldrig mera Skiljas, wän från wän.

5. Der fullkomligt renadt, Fritt från synda-
mehn, Hjertat blir förenadt Med den bästa Wän.

P. m. 6 7 7 7 7.

347. Låt mig gå, :, Att min Jesum se
jag må; Själén längtar innerlig, Herre Jesu,
upp till Dig. Låt mig snart för thronen stå!

2. Trängtande :, Är min håg att Dig få se.
D, när skall jag dertill komma Att hos Dig med
alla fromma Skåda få ditt anlete?

3. Härlig är :, Också englasången der. Kun-
de jag blott wingar få, Skulle snart det uppåt gå
Re'n i dag till Zion fär.

4. Åh hur stort ;: Komma genom Salems port Och på gyllne gator gå! Jag kan nu det ej förstå: Hvilken boning! O hur stort!

5. Paradis! ;: Der wi sjunga Herrans pris; Fram till lifsens träd wi ile, Och som drömmande oö hwile. Hjelp oss, Gud, till paradiset!

(Ahnfelts Sång.)

P. m. 11 10:

348. Farväl min vän! nu går jag öfver gränsen, Tack för hwar gång på lifwets smala stig, Wi med hwarandra gråtit här i trängslen, Nu är jag fri, men Gud wälsigne dig.

2. Jag många ord till dig ej orkar skrifwa, Blett några få från denna döende, Som will dig nu en öm uppmuntran gifwa, Att wandra fort i tro och kämpande.

3. Blif ständigt hemma, kära barn, i sären, Om du är kall, trög, sjuk af alla slag, War ej bekymrad, Herden känner sären, Blott du ensaldigt följer nådens drag.

4. Låt bönens rökwerk hwarje stund uppstiga Från främlingskapet upp till Salems stad, Bed jemt om något, du får aldrig tiga Så länge som det heter: än i dag.

5. War waksam jemt, haf Andans swärd i handen, Begagna willigt hwad du fått till lån, Så lossas slutligt alla, alla banden; Ett band blott qwar, ditt hjerta och Guds Son.

6. Besök i trone ofta nattwardsbordet, Din skröplighet dig icke hindra må; Ransaka Skriften, blif wid Bibelordet, Begagna det så ofta du kan få.

7. Här gäller frälsta själen framför annat,
Men arma själ, o hwem förbarmar sig, Om du
på domedagen blir förbannad! Åt store Gud,
hwem kan då hjälpa dig!

8. I Jesu Christo har jag funnits wärdig,
Att ibland Cherubim och Änglar stå. Så håll
dig blott i Honom prydd och färdig, När nöd, och
död begynner klappa på.

9. Välkommen efter till det sälla möte, Swar=
till min häg med himmelsk längtan står, Och själen
frälst nu hwilar i Hans sköte, Och följer ewigt
Lammet hwart det går. (Fru Guldbbrandsson.)

L. m.

349. Att somna in i Gud: hur skön, Hur
härlig, salig nådelön! En ostörd fröjd, en fridfull
ro, Dem återstå som dö i tro.

2. Att somna saligt in i Gud, Den nåden
skänkes Herrans brud! Mitt stoft till ostörd hwila
går, Tills Lammets bröllopstimma slår.

3. Att somna in i Gud, det är, Mitt hjertas
längtan och begär. O! låt mig saligt somna in,
Och wakna se'n till fröjden din!

P. m. 12 11 : 12 12 12 11.

350. Hur ljust att betänka: Jag saligt dock
landar Engång uti himlens wälsignade ro!
"Välkommen!" der sjunga förklarade andar Och
föra mig dit, der jag salig får bo. Omgifwen af
ljus och med blicken förklarad, Jag skådar den
salighetshöjd uppenbarad, Den ära, den glans,

som mig blifwit förwarad, Och wandrar i kärlekens Eden i frid.

2. Der finns ingen sorg mer för Herrans förtrogna; Der blir det åskådning i stället för hopp. I härlighet dessa frukterna mogna, Som här ifrån sanningens stam sköto opp. Och der i de ändlösa ewighetstider, Der aldrig det hän emot astoneu lider, Skall, hemtad från jordens mångfaldiga strider, Jag bo hos min Jesus i ära och frid.

3. När änglalegioner med harpor i händer Harmoniskt instämma sitt Hallelujah, Syns helgonen komma från dödliga länder Och fröjdefull del uti lofsången ta. När Lammets beröm genom himlarna klingar, Då lyfter min själ sig på lofsångens wingar, Och ära och pris sin Immanuel bringar, Swars nåd oss ledsagar till Eden i frid.

4. Hell dig, du wälsignade land och I chörer! I saliga skaror! snart bor jag bland er, Der will jag bekrifwa hwad här re'n jag hörer, Hur Jesus från döden oss frälsningen ger. Fast fången på jorden, i hoppet jag skådar, Hur se'n wid min själ ingen synd mera lådar, Jag njuter den fröjd, som Guds Ord mig bebådar; Den njuter jag, hemtad till Eden i frid. (Ahnfelts Sånger.)

(Mel. Sw. Ps. N:o 55.) P. m. 8 8 7: 2: 4: 4 8.

351. Upp, upp, o själ! uppmuntra dig, Dig gläd och fröjda innerlig, Ditt bröllopp är för handen, Med din Brudgumme Jesu Christ, Som komma will och lösa wift Dig utur fångselbanden. Kom då, Att stå, Inför stolen, Klädd i

solen, Kom, du sköna! Dig vill Jesus nu befröna.

2. Din fröjdemåltid redo är, Din gråt, din jemmer och besvär, Får nu en önskelig ända; Ditt kors läggs af, din fröjd begynns, En härlig glädje hörs och syns; Gud vill nu bladet wända, Eja! Säga Alla fromma, Och nedkomma Dig till möte, Och dig föra i Guds sköte.

3. Haf tack, min Jesu! för din död; Dermed Du frälst mig af min nöd; Haf tack för all din pina. Jag får nu träda för din thron, Beprydd med härlighetens kro'n, Som himlens drottning skina. Af fröjd Förnöjd, Wet jag icke Nu min like Uppå jorden: Jag är helt, helt salig worden.
(Ur Mose o. Lams. W.)

P. m. 11 9: 9.

352. **A**ck kära! så säg, huru slapp du så wäl Igenom de portarna klara, Då ej någon oren "besmittelig" själ Må wäga sig genom dem fara? Du war ju af "syndeligt" slägte?

2. På nåden jag lefde, på nåden jag dog, Af nåd slapp jag in i den staden: Si detta är skälet, och orsaker nog, Hwarför jag står med i den raden, Som sjunger Hallelujah ewigt.

3. Ack, lycklig war du, som på nåden alltid I lifwet och döden har drifstat; Ty deruti blott har en syndare frid, Som all sin bedröfwelse mistat: Så tacka då ewigt för nåden. (Ahnfelts Sånger.)

P. m. 10: 5 10.

353. **D**hur fålla ären I, I fromma, Som

i döden fått till Gud hemkomma! I ären gängne Undan all den nöd, som öf har fångne.

2. Ja, högst sälla äro wi I bröder! Munnen städs af glädjesånger flöder! Dock, hwad wi njuta, Lärer Gud och snart på er utgjuta.

3. Här man måste som i bojor lefwa; Sorg och fräck och fruktan öf omweswa. Vår lott är denna: Dstast nöd och hjerteqwal att känna.

4. O, I kära! låten er dock nöja; På er jord kan fröjden icke dröja: Vår er än illa, Hållen dock i Gud ert hjerta stilla.

5. Sönnen i er tyta hwilokammar, Stör ej något slag af jemrens hammar. Ej korssets smärta Hindrar himlafröjden i ert hjerta.

6. Likwäl hafwa äfwen wi fått kämpa Då i öf war synd och död att dämpa: Wi nödgats pröfwa Samma mödor, som er nu bedröfwa.

7. I åtnjuten hwad vår längtan tänder; Tårarne borttorcka Jesu händer. I fån nu höra, Hwad ej nånsin rört ett dödligt öra.

8. Låtom tåligt edra tårar rinna Och er längtan efter himlen brinna; Hwad I nu liden, Det är utsäde för himlafriden.

9. Af hwem will wäl icke gerna fara Bort från jorden att i himlen wara? Hwem will wäl dwäljas Längre här, och städs af jemmer qwäljas?

10. Wißt är här rätt godt när Christo blifwa, Likwäl bören I tillfreds er gifwa; Ty stridens möda Lönas här med härlighetens gröda.

11. Kom, o Christe! kom och lösa banden, För öf snart till sälla himla=landen, Hos Dig de fromma Först till ro och ewig glädje komma.

12. Sen, I dyre själar! edra kronor, Edra palmer, edra gyldne throner I klarhet brinna. Rämpen endast så, att I må'n vinna.

13. Nu, så wilje wi tillsammans lofwa Jesum, som of skänkt så dyrbar gäfwä. Det rätta lifwet Är of wißt af nåd gemensamt gifwet.

14. Prisen, menstor! Himla=chorer prisen Gud! och Honom helig wördnad wisen! — Må till Hans ära Ewigheterna Hans lof hembära!!!

(P. L. Selligren.)

P. m. 8 lin. 9.

354. **D**hwad salighet Gud will skänka Att de utwalda i himmelen! Ej någon menniskotänke kan tänka, Ej någon tunga utsäga den. Der är härlighet, hwart ett öga Undrande fring sig blicka må; Der skall man ewigt Herrans höga, Ljusliga kärlek smaka så.

2. Sorgens suckar der aldrig höras, Glädje tillfyllest finnes hos Gud; Klara himmelska harpor röras Till de nya sångernas ljud. Der de heliga änglar spela, Rasta för Gud sina kronor ner, Der skall ej heller själen fela Kraft till att tjena Herran mer.

3. Lösta, sjunga de stumma Hans ära, Friska, springa de lama af fröjd; Ingen mer skall något begära, Ty man finner der allt förnöjd. Det fullkomliga kommit redan, Och utstånden är jordens nöd; Bömd i grafwen är synden och swedan, Och den gamle Adam är död.

4. Himmelens skatt, desß manna och honung Får man i ewighet ega der. Sjelfwa lifwets och ärones Konung Se med ögonen, som Han är.

Brist och fattigdom har en ände, Trycker ej längre sinnet ner; Själens wanmagt och andligt elände Skall ej samvetet agga mer.

5. Der är kunskapen utan brister, Kärleken öfverswinnelig; Kroppen klarhet der aldrig mister, Andlig och oförgängelig; Ingen sjukdom och wärk skall vara Mer i de lefwandes land hos Gud; Syndens börda, desß nöd och fara Slipper för alltid Christi brud.

6. Mer än saliga änglars like Blifwer arme syndaren der; Mer än konungen i sitt rike, Hög och härlig tiggaren är. Der på wänner ej brist skall vara: Ewigt lofwande Lammet, står Inför stolen en hwitklädd skara, Den ej någon räkna förmär.

7. Den förlossade kära bruden Skall få skåda sin Brudgum der, Som har skänkt henne bröllopsstruden, Och som i trone hon älskat här. Men deruppe skall bröllop firas, Ewigt i himmelens klara sal; Der skall bruden med kronan firas Bland lofsjungande änglars tal.

(Mel. se N:o 196.) P. m. 15: 6 6 15.

355. Jag fröjdar mig storlig, så ofta och tida jag tänker På fröjden i höjden, som Herren de trogna der skänker. Jag finner dem alla Edmjukt nederfalla, Och himmelens Herre en nådig Gud kalla, Med wördnad.

2. Jag finner dem vara med gyllene kronor befrönte: Af kärlekens Fader så nådigt af nåde belönte. Jag hörer dem sjunga, Båd' gamla och unga, Ett tredubbelt Helig, med helgader tunga I höjden.

3. De äro nu löse från oro och möda och qwida, Och kunna ej mera få orsak att säga sig lida: Det förra är swunnet, Sin ända har funnit; De utwalda själar ha allt öfwerwunnit I trona.

4. Hit nalkas ej döden med sina försträckande pilar; Här höres ej mera af stormen, som bullrar och ilar. Här hörs intet illa, Men allt är här stilla, Och ingen är mächtig förstöra, förspilla Slit fällhet.

5. Här skina de saliga själar som klaraste solen, Med kronor på hufwud och palmer i händer, för stolen. Guds kärlek utflyter, Till dem sig inbryter, Och gör, att dem intet till salighet tryter Och felar.

6. Guds härliga klarhet den himmelska staden upplyser: Den ewiga dagen det ringaste mörker ej byser. Deß sol går ej neder, Men ewigt utbreder Sin' ljusliga strålar till själarnes heder Och nöje.

7. Åh fröjd utan ända! åh ewiga saliga tider! Så ofta som solen på skapade himlen framskrider, Jag suckar och längtar, Ja, hjertelig trängtar, Att Jesus mig snarlig ur werlden täcks hemta Till himlen.
(Vederqv. Själaro.)

IV. Jesu ankomst till dommen.

(Mel. Sw. Ps. 498.) 87: 887.

356. Selt wißt den tid är ganska när, Då prydd med glans och heder, Guds ende Son, som

spiran bär, Till doms skall komma neder. Allt löje återwänder då, När werlden skall i eld förgå, Som Petrus derom skrifwer.

2. Basuner låta höra sig Kring alla jordens länder; De döde skola samtelig Stå upp, när detta händer; Men de, som lefwa samma tid, De måste, då Han kommer nid, Förwandlas och förnyas.

3. O Jesu! hjälp, när detta sker, För din döds skull och pina, Att Du med nåd mig då anser, Och räknar bland de dina; Att med ditt folk jag måtte få Uti din himlasfröjd ingå, Som Du mig dyrt förwärfwat.

P. m. 87: 87:

357. Domsbasun en gång skall höras; Herre, of beredda gör, Låt i tid vårt samwet' röras Och wår syndasömn förstör. Denna werlden får en ända Med försträcktligt brak och gny, Wårdes Gud din hjälp of sända Ewiget straff att undansly!

2. Till de fyra himlens wäder Herrans änglar skickas då, Att från alla hwilostäder Menksöfläktet samlas må. Jord och watten från sig gifwa, Dem de hast i sitt förwar; De ej heller glömde blifwa, Som på jorden lefwa qwar.

3. Waker alle! I ej weten Tid och stund när detta sker. Tidens slut är ewigheten; Då blir ingen ändring mer. Dig, o själ! till bättring mana Innan dörren tillstängd är. Då du fåfängt småt och wana Till din ursäkt förebär.

4. Då skall bli med allwar frågadt, Om du

gjort din nästa gedt, Om af kärlek bröstet lågat,
Eller allt i ord bestått. Allt hwad tänkt och
taladt blifwit, Allt hwad skett i dolda wrår
Finns i samma boken skrifwet Och för allas åsyn
står.

5. Swef och mutor här ej gälla; Neka, undfly
ingen kan; Wittnen sig emot dig ställa; Hjelp ej
fås af någon ann'; Hwar och en då måste swara
För sin egen kropp och själ, Och bli dömd att få
förfara Ewigt we ell' ewigt wäl.

6. Innan allt begynner braka Och i låga So=
dom står, Drag från werlden mig tillbaka, Jesu,
in i dina sår. Wärdes mig från synden wända,
Twå mig ren uti ditt blod, Då kan jag wid werl=
dens ända Stå med oförfäradt mod.

P. m. 87: 88.

358. Upp till att sjunga segersång, Låt oss
ge Gudi ära, Låt oss nu glade på en gång Wår
Konung lof hembära; Ty jemmertiden ändad är,
Och Han med seger nu är här.

2. Han kommer: si! Han kommer snart, Han
skyndar sig att hjälpa, Och oss förlossa med en
fart, Som mörkret hotar stjelpa: Han will de sina
göra fri, Och straffa skökans boleti.

3. Hallelujah, loffjungom Gud! Lof ske wår
Jesu söta, Som till Sig hemta will sin brud:
Upp, låt oss Honom möta; Wår natt är all och
ljus uppgår; Säll den i tid från sömn uppstår.

4. Wi hafwa wäl en liten tid Måst sorg och
jemmer lida, Och under häftig kamp och strid
Wår Jesu ankomst bida: Oss fienderna hafwa
trängt, Wår rätt förhållit och förwängt;

5. Men si! vår ljuswa Själawän, Som med sin ankomst hastar, Han straffar mörksens makt igen, Dess rike Han kullkastar: Guds Lamm, Guds Ord, som trofast är, Med rätt och sanning strider här.

6. Hallelujah! här kommer Han, Som ingen föttslig känner: Den Hjelten, som oss hjälpa kan, Förlossar sina wänner; Upp, skyndom oss! se här! se här! Vår Segerherre är oss när.

7. Han taga will sitt rike in: Låt fröjd och glädje höras! Han skyndar Sig till bruden sin, Att hon skall snart hemföras: Si! Lammets bröllop är tillredt, Hvars life intet öga sett.

8. Brudgummen, som är hwit och röd, Will bruden till Sig taga. Den Han Sig fäste med sin död, Och Honom kan behaga: Hon, som af skökan blef försmädd, Står nu i hwita silket klädd.

9. Säll den, som Lammets följa får, Och är till bröllop bjuden, Der bruden i sin prydnad står, Iklädd den sköna skruden! Säll är den som i himmelshöjd Får prisa Lammets med stor fröjd!

10. Hallelujah! du trogna hop, Med glädje triumfera! Upp! skynda dig, med glädjerop Att lustigt jubilera! Din Konung prisa som till dig Med hjälpen snarlig skyndar Sig!

11. Utvalda chor! lyft hufwud opp, Se din förlofning nalkas! Uppfyllas skall med hast ditt hopp, Din mödas hetta swalkas: Din nöd blir all, din jemmer swär För Jesum upphör och förgår.

12. Han kommer! si! vår Gud är här, Se Babel börjar falla: Förlofningstiden är wist

när; Ly fröjden eder alla, Och sjungen glade på en gång Hallelujah och segersång!

(Vederqv. Själaro.)

P. m. 11 10: 4 4 10.

359. Yttersta dagen helt fröjdefull blifwer För dem på Jesum, vår Frälsare, tro: Yttersta stunden dem inträde gifwer Till deras sälla och ewiga ro. Arbet' och strid Byts då i frid. Här- lighet följer på mödosam tid.

2. Enhvar, som önskar sig värdigt bereda, Saligt att sluta sin lefnad och tid, Bör låta Ordet sig föra och leda Till en rätt kunskap om Frälsaren blid. Anden blir god, När Jesu blod Rätt får upplifwa och styrka vårt mod.

3. När någon rädes för döden och domen, Bör han blott tänka på Frälsarens död, Som för att göra vår frihet fullkommen, Dömdes och dog uti yttersta nöd. Är det vår tröst Att Han oss löst, Bli domsbasunen en glädjefull röst.

4. Gör, Herre Jesu! den saken rätt wigtig För våra hjertan att Du är vårt allt; Att Du vår sak och vår räkning gjort riktig, Då Du all werldenes synder betalt. Gif att wi må Lita derpå, Och för din thron med frimodighet stå.

P. m. 7 6: 7 6:

360. Brudgummen lär snart kalla Till bröllop, låt oss då Be Gud, att wi ej alla I synd insomna må, Men oss i tid tillaga Med lampor, olja, ljus, Att Han med sig må taga, Oss i sitt bröllophus.

2. Der skola wi med gamman, Vår dyra

Brudgum se, Som köpt öf allesamman, Med blod från ewigt we, Och alla Jesu wänner, Som rätt Hans Namn bekänt, Så qwinnor wäl som männer, Som troget Honom tjent.

3. De skola öf då fägna Med deras glädjeror, Upptaga öf och hägna I deras helga hof; Med dem wi skole tråda På Jesu höggra band, Och ewig lossång qwåda I nya Canaans land.

4. Gud skall af nåd belöna Wår kärlek, lydnad, tro, Med lissens frans öf kröna, Och gifwa ewig ro, Öf till sitt hjerta trycka, Och glädja utan mått, Wår själ och kropp utsmycka Med outsägligt godt.

5. Der skall man se och höra Hwad intet öga sett, Och hört har intet öra, Den fröjd Gud öf beredt; Der skola änglar sjunga Och belgon prisa Gud, Ja, af hwar himmelsk tunga Skall höras fågneljud.

6. Då skall Gud från öf wända All jemmer, sorg och nöd, Och göra nådig ända På sjukdom, plågor, död, På ångslan, qual och fruktan, På hunger, törst och brist, På aga, kors och tuftan, På satans makt och list.

7. Gud skall öf nådigt leda I ewigt paradis, Och brölloppet tillreda, Sitt Namn till lof och pris, Skall låta strömmar flyta Af glädje, nåd och frid, Som aldrig skola tryta, För öf till ewig tid.
(Mose o. Lams. W.)

(Mel. Sw. Ps. N:o 3.) P. m.

361. Låt öf i sömnen ej insomna, Du will ditt tal en gång fullkomna, När midt i natten

ansfri sker; Wäck upp oss sjelf och håll oss wakna,
Att wi då icke oljan sakna, Och löpa sent att köpa
mer; Nej, wäck Du sjelf oss opp, Att löpa i vårt
lopp, Wår wädjoban. Ty ingen tar Den krona
klar, Som här ej redligt kämpat har.

2. Det är ju nu den sista tiden, De förras tid
är allt förliden; Ack, Jesu! låt oss detta se; Ba-
sunerna sig låta höra, Och rösterna sitt utrop
göra, Att låta gå de sista we. Gör oss aftsamma,
Du, I bön och wako nu. Hallelujah! Du kom-
mer snart; Förök wår fart, I tro och kärlek
uppenbart.

3. Gif nåd, att wi oss grannlig' akta, Att icke
de, som på oss wakta, Må ta wår dyra krona bort.
Allt är ju skarn, ack! låtom fara't, Oss är ett ewigt
arf förwaradt, Och tiden är så ganska kort! Wår
rikedom och skatt Är Du, o Jesu, platt. Hallelujah!
Wårt glada hopp Nu klarnar opp, Till ewighetens
fälla lopp.

4. Då få wi med en helig tunga Och ängla-
röster Dig lofsjunga, Guds Lamm! som för oss
slagtadt war; Wi få då glimma liksom solen, Och
sjunga inför klarhetsstolen: Dig ware lof som
wunnit har. Halle! Hallelujah! Säg Du sjelf
härtill ja, Immanuel! Kom uppenbart! Du
swarar sjelf: Jag kommer snart.

(Mose o. Lams. W.)

P. m. 76: 76:

362. Haf trones lampa färdig Och gad
emot din Gud; Om du will blifwa wärdig Att
wara Jesu brud. Ett rop från Zion kommer: Si

Brudgum är för dörr! Är lampan din då tommer, Får du stå utanför.

2. Du skall ej längre töfwa, War waken, nykter, klädd; Låt intet dig insöfwa På säkerhetens bädd. Si fikonsträdets blommor Begynna spricka ut, Som båda ljuslig sommar Och uppå wintren slut.

3. Pryd dig med alla fromma Och tillred lampan din; Si astoneu will komma Och mörkret faller in. Si Brudgum är för handen I helig ståt och prakt, Slit sönder syndabanden Och ståt uppå din wakt.

4. I wise jungfrur alle, Gån fram med fägring stor, Er' fröjdesånger skalle Inför Guds änglador. Si öppen är nu dörren Till Lamens bröllophus, Er Brudgum dit infören Med tronens klara ljus.

5. Kom, Jesu, Du min längtan, Kom snart att hemta mig; Kom Du min hjertans trängtan Och för mig hem till Dig. O Jesu gör en ända, På denna jemmerstig, Tag oss i dina händer Och för oss hem till Dig.

(Mel. Sw. Ps. N:o 3.) P. m.

363. Du jungfruhop, låt dig ej hindra, Se, huru kronorna de glindra Uti din Brudgums nådeshand! Åh, se ej på hur werlden glimmar; Snart gå förgänglighetens timmar, Då allt skall stå i eld och brand. Strid, lid i tro och hopp, Fullborda wäl ditt lopp; Ett ögonblick Går snart förbi, Och se'n få wi Wår Jesu klarhet ewigt si.

2. Om wi här något litet lide, Med tålmod

Hans dag förbide, Så få wi höra Herrans röst ;
Han skall ju säga åt de sina : Nu kommen hit, I
ären mina. Mot liten sorg omätlig tröst, Er ri-
ket är beredt, Som intet öga sett, Min härlighet.
Så låt oss då Nu löpa så, Att wi vår Jesum
ståda få.

3. Ack! Zion, hör nu rösten klinga, Låt hjer-
tat ditt i glädje springa, Och wänta nu ditt sälla
hopp. Vår Wän far ifrån himlen präktig, Af
nåde stark, af sanning mäktig, Hans ljus blir
klart, Hans sol går opp. Du kom, vår nådestol,
Herr' Jesu, glädjesol, Hosanna! Ur jemmerdal
Till fröjdesal Nu följer Dig de trognas tal.

4. Lof pris och tack wi Dig då sjunga, Med
mensters och med änglars tunga, Med harpers
klang och ljuswa ton. Der portar af tolf perlor skina
Uti din stad ; wi äro dina, Och sjunga högt in-
för din thron. Ej något hjerta rört, Ej något öra
hört En sådan fröjd. Din brud är glad, Wi gå i
rad Och sjunga ewigt i din stad !

(Ur Mose o. Lams. W.)

Det ewiga swalget.

P. m. 10 9: 10 9:

364. Förgäfwes ropar den redan dömda
Om någon lindring uti sin nöd. Hur här om
lycka och frid han drömde, Den drömmen slöts
dock med ewig död. Han nu kan aldrig ur djupet
fara Till frälsta skaran i himlen opp, Ty si, befä-
stadt ett swalg skall wara, Som ej ger rum för
en skymt af hopp.

2. Men ack, i Abrahams trygga sköte Säll

mången Lazarus hwilar der, Som efter nöd gått sin ro till möte Och warit glömd och föraktad här. Si, re'n härnere han i sitt hjerta Bar himmelfrid, ty han svarat **Ja** På Herrans kallelse, och hans smärta Är nu förbytt i — halleluja.

3. Men we, ur djupet den själen klagar, Som nu sitt purpur, sin ära mist, Som här förspillt sina nådedagar Och här föraktat sin Herre Christ. Ett **Nej** är ropet, som ännu ljuder Ett **Nej**, ur pinan ännu blott **Nej**; Och nåd ej Herren nu mera bjuder, Ty när Han bjöd den, hon wille ej.

4. Hur är det, själ, har du hopp om lifwet, Är du försonad med Herren Gud? När blef åt Jesus ditt ja wäl gifwet? Tänk, om dig fattas Hans bröllopsstrud! O, swalget widgas alltmer, ty redan Sig skilja lifwets och dödens stråt; Dock än finns wäg mellan dem, men sedan — Ack, se'n för ewigt de skiljas åt.

5. Du här kan wandra fring hela jorden, Fritt öfwer hafwen du segla må; Du här kan lyfna till nådesorden, Här kan du dem ock ur hägen slå. Men der, i ändlösa ewigheten, Ack, der är walet ej längre ditt; Ty der ej bjudes den saligheten, Som du försköt, när den bjöds dig fritt.

6. Så hör i dag, hur din Jesus ropar, Hör, hur Han kallar dig ömt wid namn! Med kärlek städs Han dig öfwerhopar Och går emot dig med öppen famn. An är ej swalget befast, än ljuder Hans röst, som gerna dig frälsa will, Men kom, o kom, medan Herren bjuder, Nu må du swara ditt **Ja** dertill!

(Ahnfelts Sång.)

V. Sånger af blandadt inne- håll.

a) Rhårs-Sånger.

P. m. 87: 777.

365. Tiden rastlöst framåt ilar, Ett nytt år begynt sin gång; Trygg jag dock wid Jesum hwilar, tänker på den nya sång, Som wid slutet af all tid Skall om seger efter strid Sjungas i en ewig frid.

2. Till den sången ännen rika Samlas år för år alltsler: Drosnattens skuggor wika För Guds sannings ljus alltmer, Så att under tidens lopp Jordens rund allt mer fylls opp Ut af kärlek, tro och hopp.

3. Månget hjerta, som war fånget Uti mörker sjunger nu: "Si det gamla är förgånget; Jesu, lif och frid gaf Du!" O, det är ett förebud Till den nya sångens ljud Uti himmelsk fröjd hos Gud.

4. Snart war lefnadsdag förgången Wiker för den dagens ljus, Då den sköna nya sången Sjunges uti Fadrens hus, Inför Guds och Lam-mets thron Uti ren och enig ton: "Pris och ära ske Guds Son!"

(Pilgrimsharpan.)

P. m. 87: 887.

366. Ett steg till ewigheten har Nu åter

fått sin ända: Ty bör sig nu till Dig en hvar,
Med bön och lofsång wända. O Gud, af Dig
man lifwet får, Samt nåd och Anda är från år;
Dig ske lof, pris och ära.

2. Jag räknar stunder, dagar, år, Och tycks
mig dröja länge, Förrän min själ den hugnad
när, Att njuta ditt umgänge Och blifwa så för-
ent med Dig, Att jag hos Dig ewinnerlig Må bo
i frid och glädje.

3. Sann kärlekseld till Dig, min Gud, I själ
och anda brinner; Ditt helga Ord, din wiljas
ljud, Ditt hjertlag mig påminner. Fördenstull
önskar jag också, Att mer och mer förenas' så Med
Dig igenom trona.

4. O! att Du sjelfwer komme snart; Hwart
ögonblick jag teknar; O Jesu, kom, kom med en
fart Förrän mitt hjerta bleknar Af ängslans
storm och tårars regn; Kom, tag din brud uti
ditt hägn, Som sig beredt och renat.

5. Nu efter Andans olja skön Är i min själ
ingjuten, Och Du uppå min trägna bön Är sjelf
i mig insluten; Så gif, o lifsens ljus, ack! gif
Till lampan min ny eld och lif, Att Dig med
fröjd mottaga.

6. Kom, Jesu, kom (är dinas röst) Oß arma
till att hjälpa: Wi söke hos Dig hjälp och tröst
Mot dem som wilja stjelpa Ditt folk; ja, kom wår
Brudgum kär Och fräls din brud från allt be-
swär, Från jemmer, nöd och plågor.

7. Dock ware, Jesu, Dig hemställdt, På hwad
stund Du will komma, Att kullslå själens jord'ska
tält, Och lösa dina fromma, Som efterlängta

dag och natt, Dig, deras enda själasfätt I ewig ro att njuta.

8. Jag är förnöjd, att ingen kan Mig från din kärlek skilja, Och att mig skada ingen man Förmår, emot din wilja. Jag wet, att Du, o lifsens sol, Will för din Himlafaders stol Mig hägna, skydda, hjälpa.

9. Gif, hjertans Jesu! nåd till att Ditt helga namn berömma, Din nåds och godhets rika skatt I ewighet ej glömma. Gif nåd att skrida hurtigt fort, Till desß jag hinner till den ort, Der jag min Gud får skåda.
(P. Gerhard.)

P. m. 87: 87:

367. I ditt dyra namn, o Jesu, börja wi ännu ett år, Men till Dig, till Dig allena all vår lit, vår längtan står. Kom till våra arma hjertan med din Andas ljus och kraft, Gif oss mer af Lifswets fullhet än wi hittills hafwe haft!

2. Gif oss allt hwad wi behöfwa under denna nya tid, Ny förlåtelse och starkhet, ny wälsignelse och frid; Gif oss lust att i din kärlek, Herre Jesu, tjena Dig, I det wi hwarandra tjene på vår korta pröfningsstig!

3. Men — wi hafwe allesammans brutit kärlekens förbund, Wi behöfwa därför alla nåd, barmhertighet, miskund; Wi behöfwa **blodet**, Herre! wi behöfwa, som Du wet, Denna öppna, fria brunnen mot all synd och orenhet.

4. O, så låt oss alla dagar dricka djupt, rätt djupt derur, Att den mer och mer må qwäfwa all vår sjelfswiska natur, Att wi mer och mer må ar-

tas efter Dig, o Herre kär, Tills wi bli Dig riktigt lika, när wi se Dig, som Du är!

5. Men wi bedja och för werlden, hennes nöd är också vår: Kom då, kom då, Herre Jesu, under detta nya år Till de tusental som ännu wandra främmande för Dig, Wandra utan ljus i natten på förderfwets breda stig!

6. Lär oss alla taga wara på vår korta lefnadstid, Lär oss räkna våra dagar och besinna rätt vår frid; Gif att ingen må förspilla detta nya nådens år, Kanste, Herre, just det sista, hwilket mången af oss får!
(L. S.)

P. m. 10 9 10 4 10 4.

368. Åter ett nådligt år har förswunnit! Stor har Sig Herren wist för vår jord: Själur Han mäktigt kallat och wunnit, Genom sitt Ord; Heliga elden spridt; den har brunnit Och i vår nord!

2. Jorden wäl bäfwar — må wi betänka Tecknen som wära, stund efter stund! Blodiga swärden bliftra och blänka, Göra förbund! Brusande hafwen wilja fördränka Allt i sin grund!

3. Ljuslig skall Herrans stad dock förblifwa Med sina brunnar; Herren är der! Örlig Han stillar; skydd skall Han gifwa Den Han har kär! Kunna och hafwen bergen upprifwa; Herren är när.

4. Ja, Du är Konung, ingen din like, Hwad Du begynt, skall ewigt bestå! Himlens och jordens grundwalur wike; Allt må förgå; Herre! ditt prydda, heliga rike Blifwer ändå.

5. O, Herre Jesu, Nådenes källa! O hwad din trohet under nu gör! Böra ej lof och pris öfverswälla, När man det hör? Stundligen själur, fattiga, sälla, Du till Dig för!

6. Fläktar utaf din Anda nu röra Öster och wester, söder och nord! O, huru wäl, hur godt Du will göra Hela vår jord! Hur Du går huld omkring, att hemföra Lamm till din hjord!

7. Hedningastaror stora dock samla Annu i mörkret, sänd dem ditt ljus! Då deras tempel snart skola ramla, Gudar bli grus; Då dessa wilsna fåren sig samla Snart i ditt hus.

8. Upplyst vårt hufwud! låt öf förnimma, Att vår förlofnings sommar är snar! Låt dina stördar mognande glimma! — Stor bland öf war! Byte Dig winn; tills brölloppets timma Uppgår öf klar!

9. Kärleken skall förkolna hos många; Detta ditt Ord öf hålle på wakt! Åt låt ej werldens lustar öf fånga, Håll öf wid makt! Blifwa öf wäntetimmarna långa — Kom, som Du sagt!

(B. E.)

b) Morgon och aften.

L. m.

369. O heliga Trefaldighet! En sanner Gud i ewighet, Gud Fader, Son och helge And, Gör mig i dag (natt) ett godt bistånd.

2. Min själ, lif, ära, gods bewar', Att satan med sin onda skar' Ej skada mig tillfoga må, Ej werld, ej köttets ond åtrå.

3. Guds Faders makt mig skydde wäl, Och

Sonens nåd bo i min själ, Guds Ande styre mitt begär, Att hålla Jesum endast kär.

4. O gode Skapar' stätt mig bi: Min Jesu, mig från synd gör fri: O dyre Tröstar', blif mig när, Din nådehäfswor mig beskär.

5. Wälsigna, Herre, och bewar', Låt lysa mig ditt ansigt' klar, Med nåde wänd det of till mig, Förlän mig frid ewinnerlig.

(Mel. Sw. Ps. 197.) P. m. 6 7: 6 6:

370. Stätt upp, min själ, war ljus! Ly si, ditt Ljus upprinner; Dig dagens tända ljus Med ljuslig fröjd påminner: Si Herrans härlighet Nu öfwer dig uppgår; Mer klar än werldens sol För kroppens öga står.

2. Du Ljus af Fadrens ljus, Hvars strålar himlar fylla! Ditt höga majestät De sälla andar hylla! Åh! låt min själ med fröjd I tron Dig skåda få, Att i din kärleks höjd Jag helt förklarar må.

3. Du har i all min tid Mig nådigt täckts kringhwärfwa Med dina änglars makt; Du will mig låta ärfwa Ett oförgångligt arf, Som Fadren Dig beskärt, Och är oändligt mer, Än hela werlden wärdt.

4. Låt mig mitt pröfningslopp Uti ditt ljus fullända; Hwar timma, hwarje stund Till ditt namns pris använda. Låt mig, min Gud, i tro Och kärlek wära till Utaf den dyra nåd, Du mig förläna will.

(Ur Gossners Betr.)

(Mel. se föreg.)

371. Jag waknar, Jesu, nu Utur min

söta hwila, Som Du mig har förlänt; Ty will jag gladlig ila, Att utaf hjertans grund, Dig bringa lof och pris, Som mig bewarat har På ett så nådigt wis.

2. Min anda, själ och kropp, Som ha behållne blifwit, Uppoffra sig nu Dig, Som dem sjelf hafwer gifwit: Åh, Jesu! lär Du mig Att jemwäl denna dag Och hela min lifstid Dig leswa till behag.

3. Jag tackar Dig också För menniskorna alla, Dem Du beskyddat har: Du wille äfwen falla, Till trones härlighet, Dem som än wilsse gå, Att, som en Herde är, Ett fårhus blifwa må.

4. Du, som wår Herde är, Du wärdes för oss träda, Och med din ljuswa staf Os trösta städs' och gläda, Samt på en grönan äng Och Andans friska bet Os föra, att wår själ Deras må blifwa fet.

5. Låt ingen främmand' röst Os listigt från Dig leda, Förlän din Andas nåd Wårt hjerta att bereda, Att på din milda röst Wi stadigt ge grannakt, Och lydigt följa Dig, Som undsätt har all makt.

6. Gif att wår' ögon städs I trone på Dig ståda, Wi och med wiljans kraft Må kärligt wid Dig låda I wiß försäkran att Du förer oss härut In i det Paradis, Der all sorg har ett slut.

(Mose o. Lams. W.)

P. m. 76: 76:

372. Jesu ljuswa Själawän, Som mig täckts beskydda Åter denna natt igen Uti fridens hydda! Muntra upp mitt sinnes kraft, Hjerta,

mun och tunga För den hwila jag har haft Dig ett lof att sjunga. :,:

2. Härlighet samt pris och tack Ware Dig förkunnadt På ett himmelskt sätt och wis, Att Du oss förunnat Dagens ljus, att åter se Här i nådetiden ; Der Du segren will oss ge, Se'n Du utfört striden. :,:

3. I din kärleks säkra bo Låg jag innessluten, Dermed Du har stärkt min tro, Att Du oförtruten Är, att gifwa själen wißt No, som aldrig ändas Här i nåden, och när sist Hon till Dig skall sändas. :,:

4. När Du här på jorden will Kroppen ro förläna, Du oss änglar sänder till, Oss med wakt att tjena ; Huru härlig lärer då Himmelschwilan blifwa, När wi like änglar gå, Som oss rundt omgifwa. :,:

5. Himmelen oss kringhwärft har När i sömn wi låge, Samma himmel skön och klar Wi nu skåda måge, Som vår längtan väcker opp, Dit med kamp att hinna, Och fullborda wäl vårt lopp, Samt sist kronan winna. :,:

6. Jesu ! som oss med din nåd Denna natt betäckte, Gaf oss andligt ljus och råd Samt oss ljusligt wäckte ; Låt din nåd och denna dag Mäktig i oss wara, Och oss i ditt sköte tag, Kraftigt att försvara. :,:

7. Låt ditt ansigt's klara sten Oss i tron beståda, Såsom i en spegel ren, Och oss så benåda, Att wi äfwen samma bild Mer och mer bli like ; Derpå, hjertans Jesu mild, För oss i ditt rike ! :,:

(Mose o. Lams. W.)

P. m. 14 13 13 13.

373. Om dagen wid mitt arbete jag tänka
will på Dig, Som burit dagens hetta och dagens
tyngd för mig, Som lydig intill döden, ja, intill
korsets död, Har löst mitt arma hjerta ifrån en
ewig nöd.

2. Och hwad som eljest wore tungt och swårt
på många sätt Det gör din nåd, o Jesu, för mig
så ljust och lätt; Ty kan jag endast tänka wid
hwad jag tar mig för: Det gör jag för min Je-
sus, hur lätt jag då det gör.

3. Och blir det tomt och ödsligt här på denna
jordens ring, Med Jesus i mitt hjerta jag saknar
ingenting. Han wet, hwad jag behöfwer af glädje
och af nöd, Och är i alla siften ett wärn, ett klipp-
fast stöd.

4. Han är det liffens watten, Han, som stillar
all min törst; Och trots all jordisk kärlek, Hans
kärlek dock är störst, Hans kärlek kan ej swika, som
annan kärlek kan. Hwar finner man Hans like,
ho är en Gud som Han?

5. Hans godhet och barmhertighet omhulda
mig alltjemt; Om Han än "låtsar" annat, är löf-
tet dock bestämdt. Hans trohet är det enda, som
uppehåller mig, När kött och werld och djefwul
begynna resa sig.

6. Jag har en säker hwilostad uti Hans dyra
sår; Der har jag Jul i Fastan, och midt i win-
tern wår. När werlden fring mig larmar, jag
löper till mitt slott Och sjunger om min Jesus
och har det der så godt.

(Ahnfelts Sånger.)

E. m.

374. Jag är så glad, när jag får gå, I
skymningsfriden skön, Långt bort från jordbekym-
ren små Till Gud i ödmjuk bön.

2. Det är så godt, i enslighet, Få klaga Gud
sin nöd, Och ha i Guds barmhertighet Sitt enda
wärn och stöd.

3. Jag tänker då på hwad jag fått Och hwad
jag alltjemt får. Och kastar allt, båd' stort och
smått, På Den som allt förmår.

4. Jag tänker på den fröjd och ro Som engång
wäntar mig. Den tanken lifwar upp min tro
Här på bekymrens stig.

5. Och när mitt timglas runnit ut, Det ware
Guds behag, Att lugnt må bli mitt lefnads slut,
Och se'n en ewig dag. (Mrs. Brown.)

P. m. 87: 887.

375. Jesu! gör mig åter stilla, Som ett
barn wid modrens bröst! Du som aldrig gör mig
illa, Gif min ande frid och tröst! Dämpa åter
otrons wågor, Tysta egenwiljans frågor, Med
din egen kända röst!

2. Låt din nåd mig öfwerstygg Under stri-
dens hetta — lär Mig förgäta hwad till rygga,
Utaf ökenfärden är. Låt mig än få sjunga psal-
mer, Under Elims friska palmer, Till ditt pris, o
Herre får!

3. Wederqwid mitt hjerta åter, Göm mig
hemligt i ditt tjäll! Säg att Du min synd förlä-
ter, O, då skall jag blifwa säll. Sänd din Ande

från det höga, Och när sömnen flyr mitt öga,
Waka öfwer mig i qväll.

4. Låt mig glad, i tron förbida Morgonrod-
naden, o Gud! Medan nattens timmar frida,
Lyst betrakta dina bud! Snart den stora dagen
randas, Då mitt lof med gråt ej blandas, När Du
hemtar hem din brud. (L. S.)

P. m. 87: 87.

376. Tusen, tusen stjernor glimma På den
mörkblå himlens grund, Det är dagens sista timma,
Det är bönen sista stund. Herre! låt mig än
förnimma Kraften af ditt fridesförbund.

2. O! hur dyr din godhet varit Och i dag
utöfwer mig! Må den nåd, som jag förfartt,
Mana mig att prisa Dig! Blif densamme, som
Du varit, Hur än allt förändrar sig.

3. Blif min Konung och regera I mitt hjerta,
så att jag Icke måtte lefwa mera Blott mig sjelf-
wom till behag! Men, om möjligt, samla flera
Som lossjunga Dig en dag!

4. Säg mig också, att Du förlåter All min
myckna kärleksbrist, Och när efter Dig jag gråter,
Trösta mig, o Jesu Christ! Tilldeß Du mig hemtar
åter Hem till Dig i himlen sist! (L. S.)

P. m. 78: 77.

377. Tack, o Jesu! att Du mig Åter har
en dag förlänat; Ack, förlåt att jag ej Dig I
ensaldig tro har tjänat. Tänk ej på, hur' mycket
jag Syndat denna hela dag.

2. Tag mitt hjerta — fäst Du det Wid ditt

kors igenom trona; Styr med nåden mina fjät,
Wisa mig din törnekrona. Göm min synd i dina
sår, Förrän jag till hwila går.

3. Jesu kär, Dig beder jag: Bed för mig och
denna natten! Låt min själ, så natt som dag,
Friskas upp af liffens watten, Åh, föröka Du min
tro Och blif sjelf min enda ro!

4. Led mig med din trogna hand, Låt din Ande
ej upphöra Att än flera otrosband Fram i klara
ljuset föra. Red mig till ett sådant far, Hwaraf
sjelf Du heder har. (C. Nyberg.)

(Mel. Sw. Ps. N:o 55.) P. m.

378. Välkommen aften mera klar, Än
sjelfwa morgonstunden war, Ty Jesus hos mig
blifwer. God natt, o sol, med allt beswär, Far=
wäl du strid, du sorgehär, Till ro jag mig begif=
wer. Hwilohamn I Guds famn Jag betingar,
Der Hans wingar Mig betäcka, Att mig intet ondt
kan räcka.

2. Nu till din höga nåde-thron Förnim min
tungas swaga ton; Låt Dig mitt offer täckas.
Förlåt all skuld från denna dag, Låt hotet af din
stränga lag I Jesu blod utsläckas. Tillgif mig,
Mildelig. Nåd bewisa! Will Du risa Först—åd,
lisa Se'n att glad jag Dig må prisa!

3. Du trogne nattens wäktare, Din egen
hjord's försvarare, Låt mig din wård så njuta.
War Du en eldstod wid min säng Och satans eld=
skott utestäng, Då han will mig bestjuta. Mot
mitt bröst Tryckas löst Många pilar, Då jag hwi=
lar: Dem Du alla Wärdes låta fåfängt falla.

4. Låt oss, o Gud, i denna natt Din starke wagnborg wara satt Kring allt hwad mig tillhörer; Att så mitt läger och mitt bo, De minas sömn och trygga ro Ej någon ofärd störer. Herre kär Skrif så här På vår hydda: "Gud skall skydda Sina kära, Han, som alltid är dem nära!"
(O. Kolmodin.)

c) Missions = Sånger.

(Mel. Sw. Ps. 138.) P. m. 887:

379. Upp, christna folk! förnim det rop,
Som hedningarnas stora hop I nöden till dig sänder.
Din pligt, ditt ansvar ej förgät; O, kom och hjelp oss, ljuder det Från öar, haf och länder.

2. Så res dig i ditt christna wärf, Ryck dina bröder ur förderf, War snar att dig förbarma.
Sänd lärare, sänd Herrans Ord, Låt Christi kärlek warda spord Till hugnad för de arma.

3. De gå i mörker utan tröst, De höra ingen vänlig röst Om frälsning, som wi andra. För-sjunkna uti synd och nöd, Förutan hopp i lif och död Ur werlden hän de wandra.

4. Hwi dröjer du, o christenhet! Du ej din Herres ankomst wet, Din räkenkap du glömmet.
Skall hednasucken fåfängt gå, Hur will du wäl för Gud bestå, När Han all werlden dömmet?

(Assar Lindeblad.)

L. m.

380. Till werksamhet! för Christi skull,
Som tjenat dig så kärleksfull. Den wäg, som mästarn täcktes gå Den hufwes tjenaren också.

2. Till werksamhet! gå rakt åstad Och gör din Faders wilja glad. Om werlden hatar dig, hwad mer! Blott Herren dig sitt bifall ger.

3. Till werksamhet! det är dock ej Förgäfwes för Guds rike — nej! Den som på en förhoppning får En gång med glädje störda får.

4. Än är det dag, än går det an; Om natten ingen werka kan, Så skynda dig, statt upp, och minns Att utan strid ej segren winns.

5. Si Jesus klappar på i dag Och ropar till oss: det är Jag! Hwem will nu tjena Herren Gud? O! hwem will bli Hans sändebud?

6. Åh! snart är tjenstetiden slut, Och hwar och en har tjenat ut; Han kommer snart — Han nalkas dig Och har sin stora lön med Sig.

7. Framåt! framåt! till kamp och strid, Snart kommer Han med segrens frid, Snart klingar Jesu röst en dag: "Lyft upp ditt huswud — det är Jag!"
(L. S.)

E. m.

381. O Jesu, när jag tänker på Den nåd Du skänker mig, Då tänker jag på dem också, Som än ej känna Dig!

2. Åh, i de mörka hednaland Så många släkten bo, Som sucka under satans band Och aldrig finna ro.

3. Åh, sänd ditt Ord också till dem, Och lär dem känna Dig! Lys in i deras mörka hem, Och led dem på din stig!

4. Blif äfwen deras hjertans Gud, Blif deras lif också! Wälsigna dina sändebud, Som nu ibland dem gå!

5. Ja, led oss alla, Jesu Christ, Uti din sannings ljus, Tilldess Du oss församlar sist Uti din Faders hus. (L. S.)

(Mel. se N:o 11.) P. m. 13 11: 13 13 11.

382. Du har ju lofwat, Herre, att öknens blomstra skall, Att ödemarken också skall lustig wara; Så tänk wid detta löfte på hednawerlden all, Och wärdes der din arm också uppenbara. Sänd ut till alla trakter ditt evangelium, Att det må börja lysa i alla mörka rum Och wäcka lif i alla döda hjertan.

2. Det är ju också din wilja, att ingen skall förgås, Så se till dem som än i mörker wandra! Och såsom Du, o Herre, besökt, förlossat oss, Besök, förlossa äfwen dessa andra! Låt frälsningsordet utgå och ljuda i all land, Från Söderhafwets öar till Grönlands kalla strand, Och samla folken under korssets fana.

3. Ack, utom Dig, o Jesu, det finns dock intet lif Och ingen tillflykt, ingen hjälp i nöden; Kom därför med din Anda och lif åt werlden gif, Den werld för hwilken du har lidit döden! Låt alla knän sig böja uti ditt dyra namn, Och blif Du för oss alla en trygg och säker hamn, Der wi för ewigt finna frid och hwila. (L. S.)

P. m. 9 8:

383. Du, att den elden redan brunne, Som Du, o Jesu, tända will! Du, att all werlden redan funne Den frid, som hör Guds rike till!

2. Wißt glimmar wäl i mörka natten En liten

gnista här och der, Wißt är den stora frälsnings-
skatten För mångt hjerta dyr och kär ;

3. Men låt den elden spridas wida Och gör den
skatten wida känd. I tron ditt löfte wi förbida,
Att Anden blifwer rikligt sänd.

4. Kom snart, o Jesu, till oss alla Och wärm
oss med din kärleksglöd ! Låt oss ej längre gå så
falla För egen och för andras nöd.

5. Låt nådens bud till alla föras, Gif åt ditt
rikes framgång fart, Så att ditt lof och mätte hö-
ras Från alla werldens ändar snart.

6. Och stärk din eld i våra hjertan, Bränn
bort, bränn bort allt eget slagg. Men lindra äf-
wen luttringsmärtan Med din hugswalans ljuf-
wa dagg.

7. Låt alla egna nästen brinna, De "usla
brunnar" torka ut, Och alla egna stöd förswinna,
Och Du bli ensam Gud till slut.

8. Du, Du är wärdig, Du allena Att hafwa
ära, lof och pris. Ack, håll oss alltid wid det ena,
Att Du är ensam god och wis !

9. Men dina swaga lemmar, Herre, Ack, Låt
dem icke söndra sig ! De äro få, så mycket wärre,
Om de ej äro ett i Dig.

10. De äro få, de äro swaga, Men håll dem
med din starka hand. Lär dem att älska och för-
draga, Knyt till, knyt till ditt kärleksband.

11. Smält allt, hwad åtskildt är, tillsamman,
Gör warmt, hwad nu är ljumt och kallt ; Blås
upp den swaga kärleksflamman, Och blif Du sjelf
wärt "allt i allt".

(Ahnfelts Sång.)

(Mel. Sw. Ps. N:o 51.) P. m.

384. **D** Zions konung blid! När skall den
ljuswa tid, Din kyrka bidat, komma? Den knopp
flå ut i blomma, Som, af ditt löfte knuten, Är än
för hoppet sluten?

2. Drag för din kyrka fram, Utwidga hennes
stam, Att hon kring werlden wida Må sina grenar
sprida Och alla folk omsluta, Att allt din frid må
njuta.

3. Din kraft låt blifwa spord Med Andan och
ditt Ord: Förbundsens ark, fast präktig Och stark,
war dock ej mäktig Att sådan nåd frambära, Som
Du kan öf beskära.

4. Allsmäktig Gud! wår bön Med dina gåf-
wor krön; Sig här ditt lof utbrede, Du här ett
bord berede, Att bröd till de elända Du derifrån
kan sända.

5. Låt Davids Son med makt, Din Smorda,
klädd i prakt, Sitt rike här uppbygga, Och nåd och
sanning trygga Hans thron, till des omfider Han
mer ej motstånd lider.

6. Så skall det ske, ju mer Hans wälde stort sig
ter, Att blomstras skall Hans krona Och segersånger
tona, Men de med skam beklädas, Som ej Hans
wälde rädas.

(Mel. Sw. Ps. N:o 55.) P. m.

385. **D** drag här för din sanning fram,
Du Lejon utaf Juda stam, Du Hjelte, Dig om-
gjorda! Bind om ditt swärd, din wagn bestig,
Att föra ut det helga krig Och din triumf full-

borda. Alle falle Dig till fota; Berg, som mota,
Sjunke neder, Och Idalar, höjen eder!

2. Inför din åsyn, hög och blid, Millioner,
under bön och frid, Sig skola ödmjukt böja. Din
nåd besegrar allt; ju fler, Hon längre under sig,
des mer Skall werlden häpnad röja, Börja spörja
Hur Du strider, Tills omsider Jordens alla Folt
och länder Dig tillfalla.

3. Wi samlas här inför din fot, O kungars
Konung tag emot Den hyllning wi Dig bringa!
Din nådesmakt wi hafwa sport, Din kärlek Du har
öf kungjort, Ty skall wår lofsång klinga. Lifwet,
gifwet Af din nåde, Vår öf både Fromt bewisa Och
i tacksam lof beprisa.

(Mel. Sw. Ps. N:o 187.)

386. Omkring wår jord Går Herrans Ord
Och störtar mörkets makter. Det går med frid
Igenom strid Och fjerran hednatrakter.

2. Och sändebud Från Herren Gud Gå wida
kring i werlden. Ej stängas de, Ej tystas de Af
lågorna och swärden.

3. I wildens bo Med christlig tro En återlöst
de helsa. De ropa gladt I hednanatt: Gud will
er alla frälsta.

4. Hwad hända må I hopp de få, Och Gud
wål wårten gifwer. Winns blott en själ För ewigt
wål, Det fröjd i himlen blifwer.

5. Din sak det är, O Jesu kär! Du skall den
upprätthålla. Sägs deremot Med hän och hot,
Det skall ej sorg öf wälla.

6. Wi tro på Dig: Gwinnerlig Är kraften af

din lära. Och segren sist Bli'r din helt wist: Dig
ware ta' och ära! (Assar Lindeblad.)

(Mel. Sw. Ps. N:o 19.) P. m. 98: 98:

387. Står du på tryggad strand och stä-
dar Ett skepp som wråks på stummigt haf, Der
hwarje wäg i wrede båd'ar Des' undergång i
grundlös graf, Och stormarna, som kring det ra-
sa, Mot seglarns dödsfri andas hän, Då fylls ditt
hjerta utaf fasa Wid hwarje nödrop derifrån.

2. Hwad är ett skeppsbrott uppå hafwet Emot ett
folk i andlig nöd? I mörker och i synd begrafwet Det
sjunker ned i ewig död Med sina lustars herrawälde
Det går till stumma tempelhus, Der wantron sina
gudar ställde Till dyrkan utan hopp och ljus.

3. Der hedendomens wilda anda I råa skep-
nader står fram, Skall ingen wänlig dag sig ran-
da, Som ej ser mensklighetens skam. Widskapel-
sen sitt nät der wirar, Gländet wärer der hwar
dag, Och helwetet sin seger firar Med glädjedruck-
na andedrag.

4. Skall detta ej din bäs'wan wäcka, Du christ-
na qwinna, christne man? Skall du ej till det
folket räcka En räddningsplanka, om du kan? Du
kan, om Christi kärlek glöder Uti ditt hjerta, ren
och skär: Då låter du ditt lif för bröder, Och hed-
ningen din broder är.

5. Plantera korsets helga fana På hednawerl-
dens wida fält. Lägg der en christlig wädjobana,
Med segrens pris i himlen stäldt. Till Herran
se'n med hopp du blicke! Stark är Han och barm-

hertig än. Ack, menfligheten räddas icke, Om
Christus icke räddar den.

(Assar Lindeblad.)

(Mel. Sw Ps. N:o 51.)

388. Du Christi dyra hjord, Som närst
af Herrans Ord, De ewigt gröna ängar Med si-
na blomstersängar Och med sin friska källa, Der
liffens wägor wälla!

2. Du heliga förbund På hällebergets grund!
Förening utaf wänner, Som Herren ser och kän-
ner, Hwar de på jorden wandra, Långt spridda
från hwarandra!

3. Med Jesu ledning nöjd, Hans smälek bär
med fröjd. När andra swika mände, Fast, som
Guds berg, du stände, Med Herrans kraft bewäp-
nad. Till ondskans blygd och häpnad.

4. Ack, mycket Du förmår Med hjertans bön,
som går Till Gud, att nederkalla Barmhertighet
mot alla Han, som din bön will höra, Mer än
du ber, kan göra.

5. Så bed i tron: din bön Har ock sin seger-
lön. I styrka Jakobs like, Den kämpar för Guds
rike, Tills morgonrodnad glöder Utöfwer wanna
bröder.

(Assar Lindeblad.)

(Mel. Sw. Ps. N:o 213.)

389. Jesu! Dig i nåd förbarma Öfwer
hedningarnas nöd. Kalla, wäck och hjelp de ar-
ma, Fräls dem från en ewig död. Låt till christ-
lig tro dem föras, Att de må ditt rike se, Och ditt
lof ibland dem höras, Och din wilja bland dem
ske.

2. Skicka lärare, som troget Bära fram ditt vittnesbörd. Fältet mångenstäds är moget Till en rik och härlig skörd. Samla i det hedna-hwimmel, På ditt ömma Frälsar-wis, Många själar för din himmel, Dem till glädje, Dig till pris.

(Assar Lindeblad.)

(Mel. Sw. Ps. N:o 2.)

390. Hedningarnas fullhet stundar: Jesus minnes sitt förbund Och sitt wälde nu Han grundar Öfwerallt på jordens rund. Ej med liknöjdt sinne sof, Upp, min själ! i bön och lof.

2. Se, Han kommer, se, Han tågar Till ett folkslag fjerran ut, Som ej efter Honom frågar, Söker Honom dock till slut. Ej i kärlekslöshet sof, Upp, i werksamhet och lof!

3. De, som Honom nu ej söka, Finna Honom innan kort. Hela folk Hans hjord föröka, Och all hedendom går bort. Ej i tanflös stumhet sof, Upp, min själ! i tack och lof.

(Assar Lindeblad.)

P. m. 76: 76:

391. Till polens kalla gränser, Till Indi-ens ängd så huld, Till flodens strand som glänser I Afrika af guld, Der pifangträden blommar, Till palmbewuxen jord, De kalla oss att komma Med Christi dyra Ord!

2. Guds Allmakt har der säte, Der syns Hans fingers spår, Dock men'skan, Hans beläte, I djupa mörkret går! Wäl Han ock der förnöjer Med gåfwor utan mått; Men hedningen sig böjer För böda gudar blott!

3. Wi som Hans nåd fått smaka, Hans ljus betrakta få, O, skall vår ljusaftaka Inunder steypan stå? Må frälsning, frälsning ställa, Må Herrans Ord bli sändt! Till desj bland folkslag alla Messie namn blir kändt!

4. Hans pris må vinden bära, Och wågorna ge swar, Tills, likt ett haf af ära, Från pol till pol det far! Till desj wi frälsta skåda Guds Lamm, som dödadt war, Bland öf för ewigt råda, Vår Konung, Gud och Far! (Heber.)

P. m. 7 6: 7 6:

392. Ne'n bådard morgonstjernan Att nat-
ten är förbi, Och jordens söner wakna Till bot
och bättring. Si! Hwar stilla slägt från hafwet
Öf bringar nya bud, Om hela folk, som börja
Att wända sig till Gud.

2. Och dagg från himlen faller I milda sku-
rar ner, Blott ständigt nya under Vårt häpna
öga ser. Hwar bön om nåd beswaras I rikt och
härligt mått. Ack! öfwer nya werlden Guds An-
das pingstwind gått.

3. Se hednafolken böja Dck knä för Herran
Gud! Och tusen hjertan lystas I glada segerljud.
Och under tiden skyndar En annan skara fram,
Att söka nåd hos Jesus, Det blödande Guds
Lamm.

4. Far fort, far fort, att stiga, Du nya nå-
desflod! Sträck dig till alla länder, Gör allas
wilje god! Far fort tills Herren kommer, Och
stanna icke förr, An hela werlden öppnat För Zi-
ons Gud sin dörr!

(S. F. Smith.)

(Mel. Sw. Ps. N:o 213.) P. m. 87: 87:

393. **W**ärdes Gud, Du helge Ande, Höra din församlings bön! D sig snart en morgon rande, Såsom pingestdagens, skön! Till vårt bönefall wi skrida, Mötas på vår Herras råd, Och Hans löfte wi förbida, Löftet om Hans Andas nåd.

2. Som en mäktig wind wi finne Brusa öfwer hafwets wåg, Med ett slag berör hwart sinne, Att ett hjerta och en håg Bland oss är; och insigt unna, Unga, gamla, i ditt sätt; Dö eldstungor gif att kunna Bedja, lofwa, älska rätt.

3. På en werld, som sig utbreder Uti wantros-
mörkrets grus, Tanken härwid sjelf Du leder, Och på des behof af ljus. Men hwad mäfte wäl wi arma Dem till hjelp, hwad äre wi, Om ej Du Dig täcks förbarma! Gode Ande, stätt oss bi.

4. Nådens Ande, hos de dina Mörkret, som än finns, förtag; Låt alltmer din klarhet skina Och gå fram i fullan dag! Gif oss under alla strider Kraft att kämpa, som sig bör, Lär oss, led oss, och omsider Dö till fadershemmet för.

(Mel. Sw. Ps. N:o 35.) P. m. 87: 887.

394. **D** christna folk, du dubbelt fått Af Herrans hand att njuta; Har du deraf ej än förstått, Ej än deraf lärt sluta Att af det bästa Gud dig gaf, Du skall meddela, och deraf Till andra folk utgjuta?

2. Om du har undfått liffens bröd, Kan du med lugn det lida, Att andra uti hungernöd

Förgås, som lif förbida? Om nådens ljus dig
gafs att se, Kan lugnt du höra, huru de I
mörkret hopplöst qwida?

3. Hur stola de åkalla Den, På hwilken de ej
trodde? Och huru tro, då det igen På hörandet
berodde? Hur höra nådeordets ljud, Då intet
nådens sändebud Kom till och bland dem bodde?

4. Nu, hwem skall gå i detta fall, Om ingen
dem utsänder? Gud sjelf är Den, som sända skall,
Han makten har om händer; Men denna makt
Han anförtrott, Som det utaf Hans wink berott,
Åt christna folk och länder.

5. Si, fälten hwitna re'n till skörd, Hwem går
att dem afberga? Hwem utgår med det wittnes-
börd, Som faran kan afwärja, Att mörkrets wilda
makt ej mer, Som hittills stett och ännu ster, Skall
Herrans land förhärja?

6. Kom ljuswa tid, wälkommen snart, Då i
all land skall spörjas, Att Jesu namn är uppen-
bart, All jordens folk försörjas Med liffens Ord,
med nådens spis, Och glädjesången till Hans pris
Skall allestädes börjas.

(Mel. Sw. Ps. N:o 199.)

395. **D** Helge Ande, Herre god! Låt of
din fröjd förnimma; Och öfwer tidens mörka flod
Din nådesol låt glimma. Si mörkrets makt har
ödelagt Den största del af jorden; Bred ljus
omkring all jordens ring, Tills klar hon helt är
worden.

2. I werldens dunkel stråla in Med ljus af nådens lära; Eldstungor gif, gif kärleksfjinn', Att henne rätt frambära. Din kraft bete, din smörjelse Från höjden låt förnimmas; En hwar, hwar helst, att werlden frälst Är worden, skall förkunnas.

3. Hwar Du går fram skall mörkret fly, Des bålwerk nederbrytas, Och hoppets nedan skall i ny, I fröjd all sorg förbytas; Med kraft hwar själ bemannas wäl, Och frid och samdrägt spörjas. Och öfwerallt en ny gestalt I tingens ordning öfbrjas.

4. Så drag, Du kraftens Ande, fram, Att wäcka andligt döda, Och helig säd åt Abraham Af dessa stenar föda. Rör med ditt sten de torra ben, Som hednafält omringat; Låt med din slägt till lif bli wäckt Hwad döden än betwingat.

5. Låt dopets källa strömma ut Till hednafolkens rening; Dem när och fjerran inneslut I kyrkans trosförening. I Jesu samn dem för; Hans namn Förklara uppå jorden, Till af hwar slägt Han oförtäckt Är Herre erkänd worden.

(Mel. Sw. Ps. 2.)

396. Jesu, låt den näderika Morgon randas för wår jord, Då wid daggens droppar lika, Själur födas af ditt Ord, Och förkunna fjerran, när, Huru ljuslig Herren är.

2. Låt från sunnanland till nordan, Och från öst- till westerhaf Löftet winna snar fullbordan, Som åt Abraham Du gaf, Och hans säd i tal och glans Likna himlens stjernekrans.

3. Gör den eld Du kom att tända, Allestädes uppenbar, Att, hwarhelst wi ögat wända, Brinner kärlek, och ehwar Sig ett men'skoanlet ter, Man en wän och broder ser.

4. Ja, Du will wår bön uppfylla, Dröjer det, det sker dock wißt; Hednafolken börja hylla Dig, sin Konung, Jesu Christ! Dig, som låter se bewis Af din nåd och makt, ske pris!

(Mel. Sw. Ps. N:o 50.) P. m. 7 6: 7 7 6.

397. Se mörkrets fästningswallar Stå resta på hwar strand, Der hafwets bölja swallar Mot tusen hednaland; Hwarhelst man der framseglar, Ett wantrons fäste speglar Sig af i djupe's rand.

2. Allt hat och mordlust andas, Som mörkrets furste bjöd; Ju mera blod der blandas Och ångestrop der ljöd, Desmer sitt werk han finner, Desmer hans öga brinner Af skadelustens glöd.

3. Hwem dristar wäl bestiga Hans murar? hwem har mod En fiende bekriga, Som så sin konst förstod? Hans härar, som ej swika, Gå fram, en störtflod lika, Hwem trotsar denna flod?

4. Kom ej med spjut och bågar, Han aktar dem som strå. Men om åstad du tågar I tron, du drista må. Wi, hur han än må fäkta, Med Andans wapen mäkta Hans fästen nederflå.

5. Si, mycket re'n är wunnet, Än mer dock återstår. Alltmer det warder funnet, Hwad Herrens arm förmår, Att mörkrets wälde brytes Och strid i frid förbytes, Der Ordet framgång får.

6. Ditt Ord med dina härar Sänd ut från strand till strand, Tills, Jesu, allt der ärar Din starka allmaktshand; Låt hednatempelen ramla Och fridens tempel samla Ditt folk i alla land.

(Mel. Sw. Ps. N:o 2.)

398. "Kommer, låt' oss söka Herran" —
Så bland folken hörs ett rop — "Hoppet war, från Honom fjerran, Fåfängt, som wår gudahop; Zions Konung, Han är Gud, Lyßnom, lyßnom till Hans bud."

2. Se, från alla orter bröder Strömma till Guds berg med fröjd: Kärlek i hwart hjerta glöder, Bön i hwarje ljud blir röjd. Der sitt anlet' Herren ter, Fylldt af ljus Hans rum man ser.

3. Wapen, ämnade för striden, Nu bli fridens instrument; Den, som smakat Zionsfriden, Har sin häg från örlig wändt. Jesus råder! stilla är Jorden. Jesus ro bestär.

4. Ljuswa tid, Guds löftens blomma, Skådad blott i knoppning än, När skall dock din fullhet komma? Huru mycket står igen? Jesu, hoppet widgar sig, Folken bida efter Dig.

Wid passionstiden.

(Mel. Sw. Ps. N:o 35.) P. m. 87: 887.

399. När tiden åter inne är, Som wi passionstid kalla, Den ljuswa tid som budskap bär, Att en är död för alla, Den mig ock mäktigt minner på, Hur detta lifsens Ord också Skall hedningen tillfalla.

2. Om några greker står ett ord, Härwid så skönt att minnas; De som en hednasförstlingshjord I Israel befinnas. Af helig längtan brinna de, Af längtan att få Jesum se Och för Hans rike winnas.

3. Hwad då om sin förklarings-tid Han sade och om lifwet, Som hwetefornet får i frid, Först dödt i jorden blifwet, Och om upphöjelsen derhos, Det närmast är, så billigt tros För hednawerlden skrifwet.

4. Ty "när", så sade Han om Sig, "Jag upphöjd är från jorden, Jag alla draga skall till Mig", Skärp in de dyra orden! I korsets stam hwad näringsfast, I korsets ord hwad dragningskraft, Tills samlad är all hjorden!

5. Han dem från öknens willospår Har dragit och än drager. Med glädje Han hwart sunnet får På sina arlar tager. Så lifsens ljus alltmer Han bär Till hednawerlden och bestär Att hednawerlden dager.

6. Nu detta ljus, som glädje sann Att samma werld bebädar, Jag i det blod för alla rann, Så skönt affspegladt skådar; Det blod, hwari all syndastuld Afplanad är, och Fadren huld En hwar, som tror, benädar.

7. Från Golgatha, med törnets frans, Hwarunder Jesus lider, Det ljuset uti härlig glans Att alla håll sig sprider, Tills det med tröst och frid och hopp, Fyllt alla jordens länder opp, Hur mörkrets kraft än strider.

8. Så samloms här wid korsets fot, Der så Guds kärlek glöder, Med bön för oss uti sann bot, Så också för hednabröder, Att hjälpen Han dem

sänder snart, Att Han för dem gör uppenbart Det
ljus, som pånyttföder.

L. m.

400. Upp, allt som lif och anda har, Be-
sjung Hans namn, som är och war Och ewigt
blifwer; ware spordt Hans lof och pris på hwarje
ort.

2. Upp, christna folk, och känn ditt kall, Ty
Christi namn du ära skall Och tillse, att i alla
land Det blifwer känt, från hand till hand.

3. Upp, hednawerld, ej mer nu sof, Hör
Herrans röst, sjung Herrans lof; Går nådens sol
upp öfwer dig, Till lof ditt hjerta rede sig.

4. Upp, Jakobs ätt, ej mer fördröj, Lägg trot-
set af, dig ödmjukt böj För Honom, som din Ro-
nung är, För Jesum, som dig ro bestär.

5. Nu menniskors och englars ljud, Och höjd
och djup loffsjunge Gud! Wid himlens rop: Hal-
leluja, All jordens ändar sware: ja!

6. Ja, Herran ware lof och pris Af jordens
folk på himmelskt wis; Pris ware uti alla land
Gud, Fader, Son och Helge And'!

(Mel. Sw. Ps. N:o 35.) P. m. 87: 887.

401. Guds Ord wi prisa först och sist:
För det wi Gud loffsäge, Förutan det är allting
brist, Med det wi allting äge, I det Guds löften
lysa klart, Som äro alla, ett och hwart, I Christo
ja och amen.

2. I christna tempel Christi namn Skall pri-

fas, skall förkunnas, Att för Hans skull i Fadrens famn Som barn öf rum förunnas; Att den, som tror, wälsignad är, Förbannad den, som otron när, Allt folket säge: amen.

3. När nåden nådens tolf kungör Bland folk af hednastammen: "Guds nåd i Christo er tillhör, Blott willigt den annammen". Då ware hördt wid detta rop, Det återljud från hednahop, Som swarar willigt: amen.

4. Och hwarje rop och hwarje bön, Som wi för dem uppsände, O, nådens Gud, med nåd bekrön, Gör på all nöd en ände. Swad helst i tron wi bedje, Du Har lofwat höra, hör öf nu, Lägg till wår bön ditt amen.

5. Sift, när wi bedit ut och här All strid är lyftad worden, Och i den frid, som Du består, Wi lemnat denna jorden, Låt öf i himlen med den här, Som inför thronen samlas der, Få ewigt sjunga: amen.

d) Loffsånger.

(Mel. Sw. Ps. N:o 383.) P. m. 14: 478.

402. Loffsjunger Herran den Högste all' konungars Konung, Den i förborgadt ljus hafwer sin stol och sin wåning, Allt godt öf ger, Låtit öf flyta hit ner Sitt Ord, den himmelska honung.

2. Den öf på jordene nådigt sin wilja förkunnar, Och i sin kära Son Faderlig kärlek förunnar Utaf sitt råd; Öppnar öf kärlek och nåd, Rikaste nådenes brunnar.

3. Loffsjunger Herran! Hans godhet hon har

ingen ända. Allom dem, som sig till Honom i trone omvända, Han är dem blid; Nåd och en hugnelig frid, Will Han af nåd dem tillsända.

4. Loffjungar Herran! dem ödmjukom nåd Han tilldelar, Mättar de hungriga, att dem ej något godt felar, Sorgbundne bröst, Gifwer Han glädje och tröst, Och de förkrossade helar.

5. J, som Gud tjenen, Hans heliga lof widt utförer; Ty Han de eländas rop i höjdene börer, Han är så blid, Böjer sin öron hit nid, De ondas anslag förstörer.

6. Loffjungar Herran! de stoltas mod platt slår Han neder, Och utaf spenabarns munnar ett lof Sig bereder. Verldens förakt Gör Han Sig sjelf till en makt, Sitt namn till pris och till heder.

7. Loffjungar Herran! Han gifwer dem eländom seger, Den Honom hafwer i trone, alltsammans han eger. Fienders hot, Måste of faller till fot; Immanuel Han winner seger.

8. Sjunger om seger, rättfärdige! i edra hyddor: Herren Immanuel härligt med seger är prydder. All satans wakt Fallor för Hans stora makt, Sjunger uti edra hyddor!

9. Under Hans fasta borg och baner äro wi tryggas, Herren är trofast, Han will of med nåd öfwerstyggas, Helwetes här, Med sina glödand' gewär, Falla för Honom till rygga.

10. Glädjens och fröjdens er, J, som förtrösten på Herran! Er' hjertans tankar och suckan Han ser wäl från fjerran, Ha'n Herrans nit, Men ej till menniskor lit; Raster er omsorg på Herran.

11. Ser huru Herren regerar, hwem kan det rätt skåda? Midt bland Hans fiender, skall dock Hans allmaktshand råda, Midt i all strid, Låter Han nåde och frid Sitt folk rätt ljusligt bebåda.

12. Han sätter stolta af sätet, upphöjer de ringa, Låtom wår själ i höjden till Herrans lof swinga; I sammanhang Som harpolekares klang Låtom wår' hjertan uppklunga.

13. Loffjungar Herran! Han will dock sin wingård sjelf hägna, Och de bedröfwade med sin hugswalelse fägna. Nase fast till, Herren bestydda dock will, Nåd från sin nådestol regna.

14. Loffjungar Herran, I Cherubims, Seraphims throner! Sjunger rätt härliga med edra heliga toner; Efter kort strid Ser Han de sina stor frid, Kröner dem med lifsens kronor.

15. Åh, Herre Jesu! hur snart will Du Dig uppenbara, Då dine trogne få med Dig i härlighet wara? Halleluja! Sjunga der Halleluja, Ibland de heligas skara.

16. Åh, Herre Jesu! lär då oss allting wedersaka, Att ingen af oss må blifwa på wägen tillbaka, Se på din nåd, Följa ditt kärliga råd, Strida och bedja och waka.

17. Du wille, Jesu! oss seger i din kraft beståra, Att wi må kämpa och segra och Dig tack hembära, Der Gud är sol, Inför din härlighets stol Sjunga Dig lof, pris och ära. Amen.

(Mose o. Lams. W.)

P. m. 11 10:

403. Lofwer nu Herran! ty Herran att lofwa, Det är en kostelig, dägelig ting. Herren Je-

rusalem bygger, och samlar Dit de fördrifna af Israels barn.

2. Ja, de förkrossade hjertan Han helar, Ja, deras sweda förbinder Hans hand. Stjernorna räknar Han, nämner dem alla, Stor är vår Herre och stor är Hans makt.

3. Ja, obegripligt, hur' Han regerar! De ogudaktiga slår Han till jord; Men de elända med nåd Han upprättar! Sjungom till skiftes med harpor Hans lof.

4. Himmelen Han ock med skyar betäcker, Regn Han på jordene gifwer, och gräs; Bostapen gifwer Han foder och mättar Korparnas ungar, som ropa om spis.

5. Han har ej lust till de stolta och starka, Men till de fromma Han hafwer behag; Dem Honom frukta och hoppas på Herren, Dem Han wälsignar och skaffar dem frid.

6. Prisa, Jerusalem, Herren din Herra! Prisa, o Zion, din Konung och Gud! Han för din' portar gör bommarna fasta, Och dina barn Han wälsignar i dig!

(Palmqvists Barnsånger.)

G. m.

404. Nu tackar Herran mild och kär, På jorden hwar och en, Hvars lof den helga änglahär, Kungör i himmelen.

2. Upp, upp, och sjunger Herran Gud Vår Fader, som sig bör, En härlig wisa med högt ljud, Ty Han stor under gör.

3. Han har oss från vår födslotid Wid kraf-

ter hållit opp, Han hjälper när bäst tarfwas wid,
Då ute är allt hopp.

4. Fastän wi Honom brutit mot, Är Han of
likwäl huld. Och när wi göre allwar bot, Förlä-
ter Han vår skuld.

5. Han ware of en trygger borg, Han fröjde
själ och sinn', Han kaste all vår synd och sorg I
djupa hafwet in.

6. Han låte lycka stadigt bo Hos sitt folk Is-
rael, Han gifwe hugnad, frid och ro, Och låte
allt gå wäl.

7. Han låte hos of vara när Sin godhet al-
lan tid, Men hwad vårt hjerta gör beswär, All-
deles sjunka nid.

8. Så länge wi här lefwa må Så ware Han
vår del, Och när wi skiljas härifrå, Så tage Han
vår själ!

9. Han trycke sjelf vår ögon till, När hjertat
föndergår, Att själen, som hon trängtand' will,
Hans glädje njuta får.

(Mose o. Lams. W.)

P. m. 4 lin. 12.

405. Loffjunger, loffjunger, loffjunger
vår Herra! Loffjunger vår Jesu! upphöjer
Hans ära: Han hafwer af nåde of älskat i döden,
Ty låtom vår kärlek of bli ofwerslöden.

2. Pris ware Dig, Jesu, vår Wän och vår
Herra. Vår Fader och Broder och Brudgum-
me kära, Vårt lif och vår himmel, vårt allt uti
alla; Wi på våra ansigten för Dig nedfalla.

3. Ack Jesu! ack Jesu! låt kärleken brinna
Allt mera och mera, och aldrig förswinna: I lif-

wet och döden, i grafwen och mullen Låt kärlekens låga bli ewigt behullen.

4. O sötaste nöje! o nöjsam'ste sötma! Ho kan Dig att älska i ewighet tröttna? Loffsjunger wår Jesu, upphöjer Hans ära, Loffsjunger, lofs-sjunger, lofsjunger wår Herra.

(Mose o. Lams. W.)

E. m.

406. Pris Gud, all godhetskälla wid, I himmel och på jord! O, stämnen in till ewig tid, Pris Gud för nådens Ord!

2. Du heliga Treenighet, Ack, snart på bättre wis, Från ewighet, till ewighet, Jag sjunga skall ditt pris.

S å n g e n.

P. m. 8784.

407. Hör, huru sången den klingar Härlig och skön i wår nord: Buren på gyllene wingar Högt öfwer jord.

2. Toner, ja ljusliga toner Ständigt häruppe man hör: Echot mot himmelens zoner Vår och ej dör.

3. Enkel och skön ljuder sången, Då den mot himmelen går; Men ack, — hur underligt! — mången Den ej förstår.

4. Jag dessa sångare känner, (Känner ock tonernas ljud,) De äro Frälsarens wänner, Kära för Gud.

5. Stå de än midt uti striden, Hjertligt de sjunga ändå, Glädjas i hopp, att de friden Snart skola få.

6. Jag äfwen wille besjunga Skaparens ewiga råd, Och med mitt hjerta och tunga Prija Guds nåd.

7. Jag äfwen wille förkunna Allt det som Jesus har gjort! Fast mig ej werlden will unna Något så stort.

8. Hellre dock wille jag fara Till Dig dit ofwanom syn; Ty här will otron ju bara Skymma min syn.

9. Will jag försöka besjunga Näden, min kostliga skatt, Sången blir swag, ty min tunga Är ju så matt.

10. Stum will jag likwäl ej wandra Utan all glädje och tröst: Nej, jag med tusende andra Stämmer min röst.

11. Sakta min tunga wäl röres, Men hos min Frälsare får Säkert wäl klarare höres Tonerna der!

12. Må jag min lofsång då höja Glad, ty jag ärnar mig fram För att i ewighet böja Knä för Guds Lamm.

13. Ack! då skall frigjorda anden Sjunga en gladare sång, När dessa jordiska banden Lossas en gång!

(N. P.)

P. m. 67: 887.

408. Gud Fader, Dig ste lof, Som mig af nåd har skapat! O Jesu! Dig ste lof, För jag ej bles förtappad! Dig Helge Ande ware lof, Som mig uppväckte, då jag sof; Lär mig Guds wilje göra!

2. Amen! Hallelujah! Lof, Ära, Wishet,
Amen! Tack, Pris, Hallelujah! Kraft, Starkhet,
Amen, Amen! Ware ditt stora Majestät, Från
ewighet till ewighet! Amen! ja, Amen, Amen!
(Vederqv. Själaro.)

(Mel. Sw. Ps. N:o 106.)

409. Låt oss prisa, Lamfens wisa Sjunga
med all helgons här, Högt berömma, Aldrig
glömma Lammet, som wår glädje är. Hela
werlden För wälfärden Lammet med oss lof hem-
bär.

2. Änglar alle Nederfalle, Jord och himmel
böjen er. Högsta throner Kast' er' kronor Nu för
Lamfens fötter ner. Lofwen Herran, När och
fjerran För den nåd Han oss betar!

P. m. 13 11: 13 13 11.

410. O, store Öfwer=herde, till Dig wår
loffång går, Som har all makt i himlen och på
jorden! Din klena hjord Du wårdar så troget
år från år, Den wore utan Dig till intet wor-
den. Du som för oss war dödad, Du leswer och
din hand Bär spiran öfwer werlden, jemwäl i
detta land, Bär nycklarne till helwetet och döden.

L. m.

411. Pris, ära, makt, hallelujah, Loffjung-
gom alle Jehovah, Allsmäktig Fader, Skapare
Och all tings Uppehållare.

2. Loffjungom Herren Jesus Christ, Som

på Sig tog vår skuld och brist. Loffjungom nådens Ande, som Till Gud vårt hjerta wände om.

3. Ja, änglar, helgon på en gång Uppstäm-
mom segrens fröjdesång, Loffjungom i all ewig-
het Den heliga Treenighet. (G. P.)

L. m.

412. Pris ske Gud Fader och Hans Son,
Samt Helge And' i samma thron; Den heliga
Treenighet Ske pris och lof i ewighet.

L. m.

413. Pris ware Gud vår Skapare! Pris
Jesum Christ' vår Frälsare! Pris Helge And'
vår Tröstar' sann! Pris ware Gud i alla land!

P. m. 8 lin.6.

414. Stäm upp med fröjdeljud: Hallelu-
jah! Amen! Lof, ära, pris ske Gud! Hallelujah!
Amen! Fadren uppå sin thron, Jesus Hans ende
Son, Anden, Hugswalar'n god! Hallelujah!
Amen. (Pilgrimsharpan.)

Register.

A.

	N:o
Ack! af ditt outtömliga förråd.....	208
Ack, allt hwad som fordom.....	173
Ack, har du ej wilja.....	146
Ack, Jesu! ack, Jesu du källa.....	284
Ack, Jesu! jag är hjertligt glad.....	318
Ack, kunde du blott ringa.....	244
Ack, kära, så säg.....	352
Ack när ska' jordens alla strider.....	316
Ack saliga stunder.....	7
Ack stilla Lamm.....	242
Ack syndare dröj ej.....	116
Ack fälla fröjd och lust.....	6
Ack fälla hem.....	333
Ack tag du mitt hjerta.....	196
Ack wiste du.....	106
Af nåd jag blef.....	181
Aldrig ensam.....	203
Allt mitt är ditt.....	180
Allt hwad of Adam.....	75
Allting Jesus har i händer.....	262
Allt är edert, dyra ord.....	310
Allt är nu redo.....	131
Arma hjerta lid.....	232
Att somna in i Gud.....	349

B.

Betymräs ej du arma själ.....	266
Bergen må wifa.....	272

	N:o
Bewara dina trogne.....	26
Blif gerna allena.....	230
Bor Kristus genom tron.....	237
Bort I twiflets tankar.....	252
Brudgummen lär snart.....	360

D.

De ljufliga blickar.....	211
Den natten då jag förräddes.....	72
Den port är trång.....	129
Den skönaste ros.....	273
Den som i Christo tänker vinna.....	287
Den som werldens wäsen.....	216
Den tro som werkas.....	151
Det dyra Jesu namn.....	64
Det fins ett land.....	332
Det gifs en tid för.....	108
Det kostar mången kamp.....	296
Det skeddde för mig.....	68
Det är så godt att få.....	158
Dig Jesus kallar, hasta.....	133
Dig Jesu, min dyraste.....	184
Din wäg o Herre.....	226
Domsbasun en gång.....	357
Du Christi dyra hjord.....	388
Du Christi dyra köpta hjord.....	94
Du har ju lofwat, Herre.....	382
Du Herre känner detta arma hjerta.....	255
Du hjelte uti striden.....	87
Du jungfruhop låt dig.....	363
Du kan icke tro, ad men.....	137
Du min Jesu är min.....	275

	N:o
Du sanna winträd.....	206
Du som i helgedomen.....	22
Du wår brudgum.....	168
Du är ju kommen.....	14
Du ömma Fadershjerta.....	300
Dyra själ har det dig.....	277

G.

Gnde sonen stiger ned.....	43
En liten tid af qwal.....	294
En wån framför andra.....	190
Ett barn i dag är ofß.....	56
Ett fjerran land jag wet.....	344
Ett steg till ewigheten.....	366

F.

Fader, si jag kommer här.....	302
Farwål, farwål i Herrans namn.....	309
Farwål, min wån.....	348
Fem källor små.....	82
Frids förste statt ofß bi.....	281
Från jorden till himlen.....	95
Förbida Gud min själ.....	298
För ett armt och fattigt hjerta.....	84
Förgäfwes ropar.....	364
För himmelen måste... ..	289
Förrän wår sammankomst är slut.....	29

G.

Gråt syndare.....	77
Gud Fader dig ste lof.....	408
Gud jag längtar efter Dig.....	205
Guds Lam, Du syndare undfår.....	156

	N:o
Guds ord wi prise först	401
Guds ord är det lefwande watten	2
Guds Serafimers här	99
Gud ske lof det lider	299
Gud ske lof min wän han	175
Gud ske ära, pris	42
Gud Son är född	48
Gud ware pris	53
Gud är trofast	264

S.

Haf trones lampa färdig	362
Hallelujah! hwar man	59
Han som min själ har kär	193
Har du mod att följa	215
Hedningarnas fullhet	390
Helt wißt den tid är	356
Hemma, hemma få wi hwila	312
Hem, hem, namn som	342
Hem jag längtar	337
Hemmet jag söker	315
Herde du som fåren	248
Herre fördölj ej ditt	329
Herre föröka min tro	246
Herre gjut din Anda neder	10
Herre Jesu när du sade	21
Herre led mig arme pilgrim	20
Herre med kraft utaf höjden	210
Herre mitt hjerta	240
Herren af himlen	49
Himlafader du som	12
Hit wi samloms	35

	N:o
Hjertans Jesu i ditt.....	194
Hjertat skall af glädje.....	55
Hos christna städs.....	274
Hungriga törstiga själar.....	4
Hur härligt strålar liffens.....	47
Hur ljusligt är med.....	188
Hur ljust att betänka... ..	350
Hur ofta min Frälsare.....	245
Hur salig är den lilla.....	239
Hwad det blir godt att.....	336
Hwad du will jag skall	200
Hwad fattas mig ännu.....	258
Hwad har min Jesus.....	319
Hwad helst här i werlden.....	5
Hwad lycka och salighet.....	331
Hwad tjusning måste.....	111
Hwad wille af oss blifwa.....	103
Hwad är den kraft	3
Hwar finner jag min.....	40
Hwarför sucka, hwarför klaga.....	218
Hwar är du, hwar är du.....	114
Hårdt trycker mig syndens.....	127
Här en källa rinner.....	159
Här komma wi nu åter.....	11
Här kommer en främling.....	130
Här samlas wi omkring.....	9
Härute bland sorger.....	340
Högtid för handen är.....	45
Hör huru anden manar.....	134
Hör huru sängen den klingar.....	407
Hör o syndare dig ropar.....	150
Hör änglarösters fröjdebud.....	334

J.

	N:o
J christna menstor.....	172
J ditt dyra namn.....	367
J djupet af mitt hjerta.....	326
J dopet jag min Gud.....	34
J en djup oändlig.. ..	260
J Gud jag fröjdas	162
J Jesu namn vår	61
J Jesus jag den friden	199
J kamp emot synd	284
J längtan tron begynner.....	152
Immanuel min	286
J mörker werlden	66
Ingen hinner fram	121
Ja, Gud har rätt, jag	128
Jag arma barn, som gått så länge	186
Jag arma barn, som litet.....	183
Jag behöfwer dig, o Jesu, ty i mig	234
Jag behöfwer dig, o Jesu, ty jag har.....	185
Jag bär min synd till Jesus	155
Jag fruktar ej för brist.....	23
Jag fröjdar mig storlig.....	355
Jag går i fara	295
Jag har en vän så huld.....	163
Jag har ett hem	335
Jag irrade länge	157
Jag låg i djupsta nöd.....	78
Jag längtar till himlen.....	339
Jag nu den perlan	167
Jag ser en väg	219
Jag sjunger nu om seger	160
Jag släpper Jesum ej.....	261

	N:o
Jag vaknar Jesu nu.....	371
Jag wet ett blomster.....	27
Jag wet ett land.....	338
Jag wet ett namn.	65
Jag will sjunga.....	270
Jag will strida	283
Jag wördar Jesu blod	83
Jag är ett fattigt nådehjon.....	41
Jag är främling.....	311
Jag är så glad.	374
Jerusalem, Jerusalem.....	325
Jesu, dig i nåd förbarma.....	389
Jesu, dina arma små	52
Jesu du min själawän.....	35
Jesu du som har mig kär.....	249
Jesu för ditt namn jag böjer.....	62
Jesu god ;:	251
Jesu gör mig åter stilla	375
Jesu hjelp segra.....	290
Jesu hulde wän	12
Jesu jag mitt kors.....	222
Jesu Jehova jag söker.....	143
Jesu ljufwa själawän.....	372
Jesu låt den nåderika	396
Jesus min förlofpare.....	89
Jesu namn den klippa är	63
Jesu sök din swaga skara	17
Jesu tag mitt arma hjerta.....	235
Jesu war of alltid nära	8
Jesu wänner sorgse så.	256
Jord och himmel.....	107
Just som du är.....	153
Just som jag är.....	154

R.

	N:o
Rlippa du som brast.. .. .	140
Rom huldaste förbarmare.....	19
Rom juda lejon snart	282
Rommen låtom of sjunga	101
Rommer låt of Christum lofwa.....	58
Rommer låt of söka	398
Rommer, tager, åter	38
Rom nattens barn.....	71
Rom till Jesus kära själ.....	147
Rom till mitt falla.....	18
Rom vilöna själ.....	118
Rom wänner så wilje	306

S.

Samsens folk och Zions.....	195
Seswer du det nya lifwet	102
Sof pris och tack jag nu will sjunga.....	165
Soffjunger Herrans Jesu kärlek.....	177
Soffjunger Herren den Högste.....	402
Soffjunger, Soffjunger.....	405
Soffjungom den Hjelten.....	100
Sofwer nu Herren, ty Herren att lofwa.....	403
Sångfredag, Sångfredag.....	73
Låt mig gå ;:.....	347
Låt of i sömnen ej insomna.....	361
Låt of prisa, Samsens wisa.....	409
Lättsinnighet, förströelse.....	228

M.

Med Gud och hans wänskap	207
--------------------------------	-----

	N:o
Meniska vill du din.....	105
Min ande stilla längtar.....	330
Min blodige konung.....	80
Min Herre Gud, jag älskar.....	191
Min Jesu ack jag finner.....	138
Min Jesu god.....	202
Min Jesus nu lesver.....	93
Min själawän låt mig.....	74
Min själ nu lofwe, prise.....	212
Min själ till nådens.....	141
Min synd är ganska.....	126
Min wän är min jag hans.....	198
Miþtrösta ej min själ.....	149
Mitt kära barn.....	120
Muntra dig mit sorgsna.....	136
Må jag olyckan ej undgå.....	297

N.

Nu beder hwar och en för sig.....	88
Nu ewigt wäl.....	57
Nu lesver du.....	124
Nu lof och pris jag wet ej... ..	161
Nu lof ske dig för all.....	28
Nu tackar Herren mild.....	404
Nu är jag glad.....	166
Nu är jag rätt nöjder.....	174
Nå, så blir det städs.....	204
När den arma jordens.....	238
När fogeln kan hinna.....	142
När får jag skåda Jesum.....	293
När Herre Du ditt ord.....	24
När jag min rätt till himmelen.....	323

	N:o
När juldagsmorgon.....	54
När mitt hjerta, trött af smärta.....	327
När mörker vårt hjerta.....	265
När tiden åter inne är.....	399
När tomt är i werlden.....	247

D.

D, att den elden redan.....	383
D, att jag :,:.....	209
D, bönestund.....	304
D, christna folk du.....	394
D, drag här för din sanning fram.....	385
D, du Guds Lam.....	70
D, du mitt hjertas.....	44
D, du saliga, o, du heliga.....	46
D! enslighet, o, hwad du.....	243
D Gud, gif oss din andas.....	303
D Gud, hur mörkt.....	221
D Gud, min Gud, hwad jag är glad.....	170
D, Helge Ande, Herre.....	395
D, Heliga trefaldighet.....	369
D, Herre Jesu, wid ditt hjerta.....	224
D Herre hur skall jag.....	86
D, Herre wärdes se.....	10
D, hur sälla ären J.....	353
D, hwad din härlighet är stor.....	169
D, hwad salighet Gud.....	354
D jag wet en gång.....	321
D Jesu af barmhertighet.....	37
D Jesu Christ, jag är ditt lam.....	197
D Jesu Christe, Segerhjelte.....	90
D Jesu Christ, min längtan är.....	139
D Jesu Christ, vår Frälserman.....	13

	N:o
D, Jesu, din dufwa.....	313
D, Jesu, ditt namn....	60
D Jesu, du fröjdar.....	213
D Jesu, du vårt hufwud är.....	96
D Jesu, huru ljuf.....	263
D Jesu kär, att mig försona.....	76
D Jesu, lär du mig, att dina.....	187
D Jesu, när jag tänker.....	381
D Jesu, sköt du om min själ.....	189
D Jesu, stärk min swaga tro.....	233
D Jesu, war min sällskapswän.....	307
D, kom du nådens Helge And'.....	16
D, kärleksdjup, o nådekälla.....	33
D, land, du fälla andars land.....	322
D, låt mig wandra wid.....	253
Om dagen wid mitt arbete.....	373
Om faror förfära.....	227
Om Herren mig bjuder.....	201
D min Gud hwart skall jag fly.....	231
D min Jesu låt mig skåda.....	192
D min själ stäm in i sängen.....	179
D mitt hjerta det längtar.....	324
Omkring vår jord.....	386
D nämn för mig ej.....	220
D store Öfwerherde.....	410
D fälla land.....	341
D underbara nåd.....	254
D will du icke wända om.....	110
D Zions Konung blid.....	384

P

Pris Gud all godhetskälla.....	406
Pris ste Gud Fader.....	412
Pris ware Gud vår Skapare.....	413

	N:o
Pris, åra, makt, halleluja.	411
På Herrans ord war trygg.....	236
På jorden är allting föränderligt.....	225
På nåden i Guds hjerta.....	269

N.

Ne'n bådar morgonstjernan.....	392
Rör o Jesu sjelf min tunga.....	67

S.

Se dagen är så skön.....	109
Se jag faller dig till fota.....	79
Se mörkrets fästningsvallar.....	397
Si, det är biens element.....	214
Si du min Jesus är.....	276
Si döden är dödad.....	91
Si dörren är öppen.....	144
Si Guds Lam, Johannes.....	69
Si huru hög är Christi.....	98
Si jag kommer.....	145
Sitta under korsets stam.....	81
Skulle jag en kristen.....	217
Skåder detta stora under.....	85
Slut min själ utur.....	36
Smärtans stund snart.....	346
Statt upp min själ, war ljus.....	370
Stilla, ja allt mera stilla.....	241
Store Gud, jag faller neder.....	148
Stunden war ljuf.....	30
Står du på tryggad strand.....	387
Stäm in i änglars chor.....	97
Stäm upp med fröjdeljud.....	414
Säg hwar finns glädjens.....	314
Säg mig den vägen.....	122
Söte Jesu lär mig rätt.....	279

I.

	N:o
Tack o Jesu att du mig.....	377
Tack o Jesu, för det rika	25
Tacksamt vill jag sjunga	267
Tiden rastlöst framåt ilar.....	365
Tiden är så kort.....	229
Till Bethlehem mitt hjerta.....	50
Till det höga	328
Till fridens hem.....	343
Till Jesus, till Jesus	250
Till Josef, till Josef.....	271
Till nådens bord.....	39
Till polens kalla gränser	391
Till verksamhet.	380
Tron är segren	292
Tusend tusend stjernor	376
Tänk när en gång	320

II.

Udan wike smärtan.....	301
Under den striden som.	291
Upp allt som lif har.....	400
Upp christna folk.....	379
Upp christna själ, träd.....	288
Upp min själ att Herren	178
Uppstånden är Kristus.....	92
Upp till att sjunga segersång.....	358
Upp, upp I Christi barn.....	280
Upp, upp o själ.....	351
Upp, wänner wi wilje.....	305
Ur djupet, ur syndernas	125
Ur stormarna ser jag	317
Uti all pina.....	268
Uti det landet	182

W.

	N:o
Waker upp och bättring.....	115
Waf syndare opp.....	104
Waf upp af syndasönnen.....	123
Waf upp, waf upp, hör på.....	113
Wandrar jag den rätta wägen.....	278
Wandringsmannen styrer.....	345
War ej orolig.....	223
Wid frubban din.....	51
Wik ej ur mitt hjerta.....	259
Will du arma själ.....	117
Will du gå med till.....	308
Wi wandra hem.....	119
Wäga dig, dristelig.....	135
Wår bibel, wår bibel.....	1
Wår Herre Christ till jordan drog.....	31
Wälkommen aften.....	378
Wäl mig nu till borgen.....	176
Wälsignad den dagen.....	171
Wänd om! o wänd om.....	112
Wärdes Gud du helge And'.....	393

Y.

Yttersta dagen helt fröjdefull.....	359
-------------------------------------	-----

Ä.

Äter ett nådligt år.....	368
--------------------------	-----

Å.

Ångsliga hjerta.....	257
År det sant att Jesus.....	164

Ö.

Öppet står Jesu.....	132
----------------------	-----

